

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

A N E T A V L E

FOR DE OTTE SØSKENDE PRISKORN

på Vinstrupvej 37

Frederiksberg

af I.M.PRISKORN

PROSAPIA nr, VIII

B I N D : 12.

PRISKORN HASLE

1992

F O R O R D :

Nu må det være slut, det begynder at knibe for mig med anenumrene. Der er mange aner, går går igen mange gange, og jeg er ikke rigtig i form mere.

Fire bind har jeg skrevet om Birthes familie, syv om fars og nu tolv om mors aner, samt to om mine børnebørns aner.

Jeg vil benytte lejligheden til at takke min bror Finn, der har trykt de aller fleste af bøgerne. Det er ahm, der har Byens Lyskopi og Offset og Atelier Kvik i København.

Det er vores aner, der nu regerer i hele Europa, men så vidt jeg kan se, er der stof nok endnu til endnu ti bind, og det kan jeg ikke klare.

Jeg kan dog kort fortælle om de aner, der endnu resterer i beretningen. Vi stammer fra Rurik, der grundlagde det russiske rige. Blandt vore aner er også kong Harald Klak af Danmark, Gorm den Gamle og Hærrald Blåtand, en hel række af kejserne af Byzans, tre doger af Venedig, den sidste romerske kejser, og den første vestromerske kejser, Karl den Store og hans modstander gennem mere end tredive år, Widukind af Sachsen. Desuden de langhårede Merowinger, Karl den Stores aner, og endelig Wilhelm Erobreren og hans forfædre, de normanniske hertuger.

Hermed afslutter jeg beretningen om dynastiet Priskorns aner og endnu en gang tak til Finn og alle, der fuldte min beretning.

Dette sidste bind er med de samme forbehold, som dem, jeg før har udsendt, men jeg ønsker læserne god fornøjelse.

imp.

Det er udmærket at have en fin
stamtavle, men æren tilkommer
vore forfædre. (Plåtark 48-122).

INDHOLD:

741873:	Elisabeth af Sachsen-Lauenburg 1287-1306.....	8.
1483743:	Ingeborg Eriksdotters af Sverige 1302.....	9.
1483746:	Hertug Johan den Første af Sachsen-Lauenburg.	10.
2904592:	kong Valdemar den Store af Danmark 1131-1182.	11.
2904593:	dronning Sofie Vladimirdatter af Halicz.....	18.
2904594:	kong Sancho den Første af Portugal 1185-1211.	19.
2904595:	dronning Dulcia af Aragonien 1060-1198.....	21.
2904600:	jarl af Sverige, Birger Brosa 1174-1202.....	22.
2904601:	Birgitte Haraldsdatter af Norge 1137-1202....	23.
2904604:	kong Karl Sverkersson af Sverige 1155-1167vv	24.
2904605:	dronning af Sverige, Christine Stigsdatter...	26.
2921448:	kong Håkon Håkonssen den Gamle 1204-1263.....	27.
2921449:	Inge af Varteig 1185-1234/35.....	28.
2921450:	kong Erik Plovpenning af Danmark 1216-1250...	29.
2921451:	dronning Jutta fra Sachsen 1239-1250.....	33.
2966418:	Fyrst Sambor den Anden af Pommerellen 1204-78	34.
296641):	Fyrstinde Mechtild af Meklenborg 1258.....	35.
2967492:	Hertug Albrecht den Første af Sachsen 1261...	36.
2967493:	Helene af Braunschweig- Lüneburg(126x).....	37.
5809184:	Hertug og knes Knud Lavard; Hellig Knud hertug	38.
5809185:	Ingeborg af Kiev, datter af Mstislav af Kiev..	43.
5809186:	Vladimir af Halicz, død o.1144.....	44.
5809188:	Alfons den Første Henrique(1185)	45.
5809189:	Mathilde af Maurienne i Savoyen(1125-1157)...	47.
5809190:	Kong Raimond Berenguer den hellige af Aragonien	48.
5809191:	Dona Petronelle af Aragonien(1136-1173).....	49.
5809200:	Bengt Folkesson Snivels (1100- }.....	50.
5809202:	Kong Harald Gille af Norge (1103-1136).....	51.
5809208:	Kol Sveinsson af Sverige (1080-1130).....	52.
5809210:	Stig Tokesen Hvide (1151).....	53.
5842896:	Kong Håkon Sverressen af Norge (1178-1204)...	54.
5842902:	hertug Albrecht af Sachsen, død 1261.....	55.
5842903:	Fru Agnes af Østrig (1206-1225).....	56.
5932836:	Mestwin den Første af Bagpommern.(1.maj 1212)	57.
5932837:	Swinislawa af Polen (1184-1240).....	58.
5932838:	Heinrich Borwin den Anden af Meklenborg.....	59.
5934986:	Markgreve Otøo den Første das Kind (1204-1252)	60.
5934987:	Mathilde af Braunschweig (1228-1261).....	61.
9495798:	Greve Geoffrey den Første af Anjou, død 1150).	62.
9495799:	Prinsesse Mathilde af England, 1104-1167.....	63.
11618368:	Kong Erik Ejegod/Egode af Danmark 1056-1103...	64.
11618369:	Dronning Bodil Thrugotsdatter, død 1103.....	69.

11618370:	Storfyrst Matislaw den Første Harald af Kiev.	70.
11618371:	Prinsesse Christine Ingesdotter af Sverige...	71.
11618376:	Grev Henrik af Burgund og Portugalence.....	72.
11618377:	Teresa af Kastilien (1070-1130).....	73.
11618378:	Amadeus den Tredie af Savoyen 1092-1141.....	74.
11618379:	Mathilde af Vienne 110x - o.1145.....	75.
11618380:	Raimond Berenguer den Tredie af Barcelona....	76.
11618381:	Dona Dulcia af Rouergue.....	78.
11618382:	Kong Ramiro den Anden af Aragonien.....	79.
11618383:	Dona Agnes af Poitou.....	80.
11618400:	Folke Jarl den Tykke af Østergötland.....	81.
11618401:	Prinsesse Ingegerd af Danmark.....	82.
11618404:	Kong Magnus Barfod af Norge	83.
11618416:	Kong Blotsvein Hakunsson af Sverige.....	84.
11685792:	Kong Sverre Sigurdsson af Norge.....	85.
11685804:	Hertug Bernhard af Sachsen.....	86.
11685806:	Hertug Leopold den Sjette af Steiermark.....	87.
11685807:	Theodora af Bysanz, grandniece af Isaac Anges	88.
11869972:	Wilhelm den Tykke af Sachsen-Lüneburg.....	89.
11869973:	Prinsesse Helene af Danmark.....	90.
18991596:	Kong Henrik den Første af England.....	91.
18991597:	Dronning Mathilde af England.....	92.
23236736:	Kong Svend Estridsøn/Ulfson.....	93.
23236738:	Thrugot Ulsson Fagerskind.....	94.
23236739:	Torgunna Vagnsdatter Langlivamoder.....	95.
23236740:	Storfyrst Vladimir den Anden af Kiev.....	96.
23236741:	Gyda Haraldsdatter af England.....	97.
23236742:	Kong Inge Steinkilsson af Sverige.....	98.
23236743:	Dronning Ragnhild Torildsdatter af Sverige...	99.
23236752:	Hertug Henrik af Burgund.....	100.
23236754:	Kong Alfons den Sjette af Kastilien etc.	101.
23236756:	Markgreve Hunbert den Anden af Turin.....	102.
23236757:	Gisela Williamsdatter af France Comte/Burgund	103.
23236758:	Guigo den Tredie/Wigo af Væenne.....	104.
23236759:	Prinsesse Mathilde af England.....	105.
23236760:	Raimond Berenguer den Anden af Barcelona....	106.
23226761:	Dona Mathilde Robertsdaughter af Apulien.....	107.
23236762:	Gilbert af Rouergue, Milhaud og Gevaudan....	108.
23236763:	Dona Gerberge af Provence.....	109.
23236764:	Kong Ramiro den Første af Aragonien.....	110.
23236765:	Dona Gerberga af Bigorre, Carcassone og Foix	112.
23236766:	Hertug Wilhelm den Niende af Aquitanien.....	114.
23236767:	Philippa(Mathilde af Toulouse.....	116.
23236800:	Rudolf af Beaumont og Lude.....	117.
23236801:	Agate af Vendome, grevinde.....	118.
23236802:	Kong Knud Svendsøn, Knud den Hellige.....	119.
23236803:	Dronning Edel af Danmark, grevinde af Fland.	120.
23236808:	Kong Olav Kyrre af Norge.....	121.
23371604:	Kong Sigurd Mund af Norge.....	122.
23371608:	Hertug Albrecht der Bär af Sachsen.....	123.
23371609:	Sofie af Winzenberg 1107-1160.....	124.
23391612:	Herug Leopold den Første af Østrig.....	125.
23391613:	Helene af Ungarn 114x - 1199.....	126.
23397946:	Hertug Henrik den Löwe af Sachsen.....	127.
23397947:	Prinsesse Margrethe af England.....	128.
37983194:	Malcolm den Tredie Canmore, konge af Albany.	129.
46473472:	Ulf Thorkildsen jarl.....	130.
46473476:	Ulf Galicienfarer jarl.....	131.
46473477:	Bodil Håkonsdatter af Norge.....	132.
46473477:	Prinsesse Estrid af Danmark.....	133.
46473478:	Jomsviking Vagn Åkesen.....	134.

46473480:	Storfyrst Vsevolod af Kiev.....	139.
46473482:	Kong Harald Godwinsson af England.....	143.
46473484:	Kong Steinkil Ragnvaldsson af Sverige..	144.
46473504:	Hertug Robert af Burgund.....	145.
46473508:	Kejser Ferdinand den Første af Spanien.	146.
46473509:	Dronning Sancha af Kastilien og Leon...	147.
46473516:	Amadeus den Anden af Savoyen.....	148.
46473517:	Grevinde Johanne af Geneve.....	149.
46473518:	Greve Guigo den Anden/Wigo af Vienne...	150.
46473520:	Grev Raimund Berengar den Gamle af Barcel	151.
46473521:	Dona Almodis de la Marche, jerngrevinden	153.
46473524:	Hertug Robert Guiscard af Hauteville...	154.
46473525:	Hertuginde Sykelgaita af Salerno.....	166.
46473526:	Berengar den Anden af Milhaud og Gevau.	168.
46473527:	Gotfred den Første af Provence.....	169.
46473528:	Kong Sancho den Tredie af Major.....	170.
46473529:	Nunia (Elvira) Major af Kastilien.....	171.
46473530:	Grev Bernhard af Carsasone, Foix etc..	172.
46473532:	Hertug Wilhelm den Ottende af Aquitani.	173.
46473533:	Prinsesse Alderada af Burgund.....	174.
46473534:	Grev Wilhelm af Toulouse, Albigois ets.	175.
46473602:	Foulque l'Oison af Vendome.....	176.
46473604:	Kong Svend Estridsøn/Ulfen af Danmark.	177.
46473606:	Greve Robert den Første af Flandern....	178.
46473607:	Grevinde Gertrud af Sachsen.....	179.
46473616:	Kong Harold Hårdråde af Norge.....	180.
46473617:	Tora Torbergsdatter af Giske.....	181.
46743216:	Hertug Otto den Rige af Sachsen.....	182.
46743217:	Elica Magnusdatter af Sachsen.....	183.
46743218:	Greve Hermann den Første af Vinzenburg.	184.
46743219:	Grevinde Hedwig von Assel.....	185.
46783224:	Hertug Henrik den Anden Jasomirgott....	186.
46783225:	Theodora Komnenos af Bysanz.....	187.
46783226:	Kong Geisa den Anden af Ungarn.....	188.
47795894:	Kong Henrik den Anden af England.....	189.
47795896:	Eleonora af Aquitanien.....	190.
75966388:	Duncan den Første, konge af Albany.....	191.
92946954:	Kong Svend Tveskæg af Danmark.....	192.
92946955:	Dronning Sigrid Storråde.....	193.
92946960:	Storfyrst Jaroslav den Vise af Kiev....	194.
92946961:	Ingegerd af Sverige.....	203.
92946969:	Astrid Njålsdatter af Bergthorsvold....	204.
93486448:	Leopold den Hellige af Østrig.....	205.
93486449:	Dronning Agnes fra Tyskland.....	206.
185893888:	Bjørn Olavsson kaldet Styrbjørn.....	207.
185893889:	Tyre Haraldsdatter af Danmark.....	208.
185893822:	Vladimir den Hellige af Kiev.....	211.
185893938:	Njål Thorgeirsson til Bergthorsvold...	221.

741873: Elisabeth af Sachsen-Lauenburg. (1287-1306.).

Elisabeth var datter af Johan den Første af Sachsen-Lauenburg og Ingeborg Eriksdatter af Sverige.

Elisabeth ægtede i 1287 i Mölln hertug Valdemar den Fjerde af Slesvig. Sachsen-Lauenburg var et heetugdømme mellem Lü-bæk og Meklenburg.

Valdemar giftede sig anden gang med Anastasia af Schwerin i 1306. Hun var datter af greve Nicolaus den I af Schwerin og Merislawa af Pommern. Hun døde 1313 som enke efter her tug Valdemar, der døde 1312.

1483743: Ingeborg Eriksdatter af Sverige. (1302).

Ingeborg var datter af kong Erik den Elvte med tilnavnene Læspe og Halte. Moderens navn kender vi ikke.

Erik regerede fra 1222-1229, men blev fordrevet i 1229. Han vendte tilbage i 1234 og regerede så til 1250, med støtte af sin svoger Birger Jarl.

1483746: Hertug Johan den Første af Sachsen-Lauenburg.(1286).

Johan var af Askanierne slægt. Han var søn af Albrecht den Første af Sachsen og Helene af Braunschweig-Lüneburg.

Hans bror, Albrecht den Anden af Sachsen-Wittenberg var gift med Agnes af Habsburg. Johan blev hertug af Sachsen-Lauenburg og blev gift med Ingeborg Eriksdatter af Sverige, der døde 1302.

Johann fik med prinsesse Ingeborg datteren Elisabeth og sønnerne Johanne den Anden af Meissen, der døde 1322 og Erik den Første død 1359,

2904592: Kong Valdemar den Store af Danmark.(1131 - 1182).

Han blev født den 14.januar, otte dage efter hans fars mord i Haraldsted skov.

Hans far var hertug Knud Lavard, dyrket som Hellig Knud hertug.

Valdemars mor Ingeborg var datter af fyrst Mstislav i Rusland.

Valdemar blev opfostret hos sin fars ven den sjællandske høvding, Asser Rig og hans hustru Inge.

Han knyttedes nært til deres sønner, Esbern Snare og Absalon.

Den kreds af sjællandske stormænd, Skjalm Hvides efterslægt, som nu kaldes Hvideslægten, stod i borgerkrigens første tid klart på Svend Grathes parti og støttede dermed Erik Egegods linje af kongeslægten, som jo Valdemar også hørte til og mod kong Niels linje, der repræsenteredes af modkongen Knud Magnusen, søn af Knud Lavards morder, Magnus Nielsen.

I 1146 skrinlagde kong Svend og Valdemar Knud Lavards levninger, imod ærkebiskop Eskils protest, men i fortsættelse af de anstalter til helgenkåring af Knud Lavard, som allerede Erik Emune havde taget. Det er ikke til at sige, om det var Valdemars dygtighed eller Hvidernes politik, der medførte, at Sven Grathe mistede sin position som den fornemste repræsentant for denne linje af kongeslægten.

Da Sven i 1152 havde taget Danmark i len af den tyske kejser og forpligtet sig til at forsørge både Knud og Valdemar med dele af riget. Valdemar var i forvejen bjevet jarl af Sønderjylland som hans far havde været, så gjorde Valdemar det opsigtsvækkende skridt at knytte sig til Knud, ved at trolove sig med Knuds halvsøster Sofie.

Kong Sven måtte nu fortrække til Tyskland for at søge støtte, og i 1154 fik Knud og Valdemar kongenavn samtidig.

Da Sven i 1157 vendte tilbage til riget med tysk støtte, mæglede stormændene forlig, hvorefter riget skulle tredeles.

Knud havde Sjælland, Sven havde Skåne og Valdemar fik Jylland. Men snart kom det til den afgørende konfrontation, der faldt ud til Valdemars fordel.

Valdemar den Store, konge; f. 14. 1. 1131, d. 12. 5. 1182. Enekonge efter sine medkonger Svends og Knuds drab. Anlagde sammen med Absalon mange borge. Plyndringstogter mod venderne. Mønt med Knuds billede N.M.

Forligsmødet blev afholdt den 9. august 1157 i Roskilde, og ved det påfølgende gilde, lod Sven sine folk angribe de to medkonger.

Knud blev dræbt og Valdemar flygtede lettere såret. To og en halv måned senere mødtes de to tilbageblevne den 23. oktober på Grathe hede syd for Viborg, hvor Valdemar sejrede og Sven dræbtes under flugten.

Kilderne til disse begivenheder stammer alle fra tiden efter kong Valdemars opnåelse af eneherredømmet, og ingen af dem afslører, hvilke midler han har brugt, men Hvideslægts u-betingede støtte har han haft hele tiden.

Det første, Valdemar gjorde af betydning efter at have vundet enekongedømmet var at skaffe Absalon Roskilde bispestol i 1158.

Det lykkedes for Valdemar i de tidlige regeringsår at føre en forsigtig politik i den strid mellem kejseren og paven, der opstod ved Hadrian den Fjerdes død i 1159, hvor kardinal Roland succederede som Alexander den Tredie, men blev mødt af en kejserlig modpave, Victor den Fjerde.

Valdemar havde ikke andet at gøre end anerkende den kejserlige pave, og han tog ligesom Sven Grathe sit rige i forledning af den tyske kejser. Det lykkedes ham dog snart efter at nærme sig pave Alexanders parti.

Efter pave Victor den Fjerdes død i 1164 var der intet til hinder for, at Valdemar kunne føre en international kirkepolitik.

Allerede i 1159 startede kong Valdemars Vendertogter. Det år opbød han den sjællandske og den skånske ledingsflåde., men dette første togt blev ingen ubetinget succes på grund af at heftige storme hindrede skibene i at nå frem. Rygen blev ikke ramt, men landskabet Barth blev hjemsogt, og det havde i høj grad en moralsk virkning. I Valdemars regeringstid gennemførte han omkring tyve flådetogter mod de ~~gode~~ vendiske kyster.

I begyndelsen skete det i samarbejde med Henrik Løve, der så gode muligheder for en tysk kolonisation i de berørte områder.

Der er ingen tvivl om Absalons indflydelse på den nyordning riget kom til at undergå i kong Valdemars regeringstid efter europæisk og især fransk model i hofhold og administration.

Et par gode eksempler er kirkebyggeriet og kancellipraksis, og ingen danske var bedre rustet til dette end netop Absalon.

Det gik nu ikke for sig helt uden konflikt med ærkebisp Eskil, der da også i to perioder gik i landflygtighed og derved fralagde sig ansvaret for det liv kræften kom til at føre under Valdemar.

I det omfang hans vendertogter blev opfattet som korstog og mission, kunne Valdemar undgå at skaffe sig accept til alle kirkepolitiske foretagener

I 1162 giver Valdemar på Frederik Barbarossas opfordring møde ved den tyske rigsdag og kirkeforsamling i Dole og anerkender kejserens status som Danmarks lensherre. Hans magt er endnu for usikker til, at han tør vove et brud med den tyske kejser.

Men kort efter sin hjemkomst påbegynder kong Valdemar opførelsen af en imponerende teglstensmur, Valdemarsmuren langs den tyske grænse.

Valdemar havde kort efter sin tronbestigelse lovet den norske konge Erling Skakke hjælp, imod at hans søn, når han vandt Norges trone skulle afstå Viken (Osloområdet) til Valdemar. Men ~~Men~~ sønnen sad løftet overhørig, og Valdemar foretog to togter mod Norge uden udbytte, men ufreden var tryk- kende for beboerne, og kong Erling opsøgte Valdemar og afstod Viken mod at han fik det til len af Valdemar. Samme år 1170 fik Valdemar sin far Knud optaget blandt helgenene og ved en stor fest i Ringsted blev den pavelige bulle dagen efter sankt Hansdag, og ved samme lejlighed krones Valdemars søn til hans efterfølger. Og da hans sønnesøn (Valdemar Sejr) netop blev født den 24. juni var jubelen stor i Ringsted.

Det var ikke uden vanskeligheder, Valdemar skulle bestyrke sit kongerige i de første år. En kraftig indenlandsk opposition mødte ham fra andre grene af kongestammen. Erik Lams søn Magnus Eriksen og Henrik Skadelårs søn Buris gjorde oprør,

Også ærkebiskop Eskils to dattersønner Carl og Knud rebel-
lerede, men Valdemar slog alle oprørsforsøg ned med hård
hånd. Det smukke sagn om prins Buris og Liden Kirsten er
kun en smuk drøm. Prins Buris blev taget tilfange, blindet
og kastreret, som man plejede at behandle tronprætenden-
ter på den tid. Prins Magnus deltog ligesom prins Buris i
vendertogterne og viste som denne stor taperhed, men begge
tragtede efter tronen, og også Magnus kom i Søborg tårn og
i lænker. Der forlyder intet om lemlæstelse af ham.

Ærkebisp Eskils dattersønner, Carl og Knud flygtede til Øve-
rige, men forsøgte at vende tilbage, og Carl fik banesår i
kamp i en af grænseskovene og Knud blev taget tilfange og
endte også i lænker på Søborg slot.

Vi kan ikke skrive Valdemar den Stores biografi uden at om-
tale Saxe Grammaticus, som har mange oplysninger, men også
har været tendentiøs i sine fortællinger, så Absalon bliver
helten foran kongen.

Vendertogterne kulminerede lørdag den 15. juni 1169 og viser,
at den lange weekend endnu ikke var indført. Det var her den
vendiske gud Svantevit blev væltet og slæbt ud i solen og op-
hugget. Det var ikke det rene katteskidt, der blev erobret
her, og hertug Henrik Løve kom da også frem og krævede sin
part af rovet.

Han mødes i 1171 ved Eideren med kong Valdemar og slutter
forlig. Han får sin part af rovet og lover til gengæld at
vendernes sørøvertog skal ophøre.

Valdemars niårige søn bliver trølovet med Henrik Løves dat-
ter Gertrud, der er enke efter hertug Frederik af Schwaben.

Ærkebisp Eskil nedlægger sit embede i 1177 efter et langt
virksomt liv i Kirkens tjeneste. Paven har tilladt ham at ud-
nævne sin efterfølger, og den gamle mand udpeger Absalon.
Alle hilser valget med begejstring, men Absalon vægrer sig
mod at godkende valget, og ført da paven giver ham tilladelse
til at beholde Roskilde bispestol, indvilliger han.

Krigerbispen tiltræder således Nordens største og rigeste
bispeembede.

Kong Valdemars søn Knud og den sachsiske hertugdatter Gertrud
holder bryllup i Lund.

Da ærkebiskop Absalon ville opkræve bispetiende af skåningerne og forbød det hedenske frillelevned og forlangte af gejstligheden skulle leve i cølibat, udbrød der oprør i Skåne. Det var ikke et bondeoprør, men almindeligt oprør, hvor bønder og borgere, stormænd og præster var fælles om det. Absalomn måtte flygte til Sjælland og bede Valdemar om hjælp. Kongen skrev en alvorlig advarsel, og så gik skåningene også løs på kongens fogder og stormede de kongelige borgerne.

Nu måtte Konge og ærkebisp stå sammen, og med en stor hær gik de til Skåne, hvor der stod to store slag, som ikke gav nogen løsning. Der blev så aftalt forlig, hvor Absalon modstræbende måtte afstå fra bispetiende.

Absalon pålægger Skåne Interdikt, men det blæser de på.

I 1181 drager konge og biskop atter til Skåne med en hær, men trods to slag ved Dysiebro og Getingebro, fører det ikke til noget.

Sachserhertugen Henrik Løve er kommet i åben strid med kejser Frederik Barbarossa, der indtager Lybæk, som Henrik har anlagt ved Travefloden.

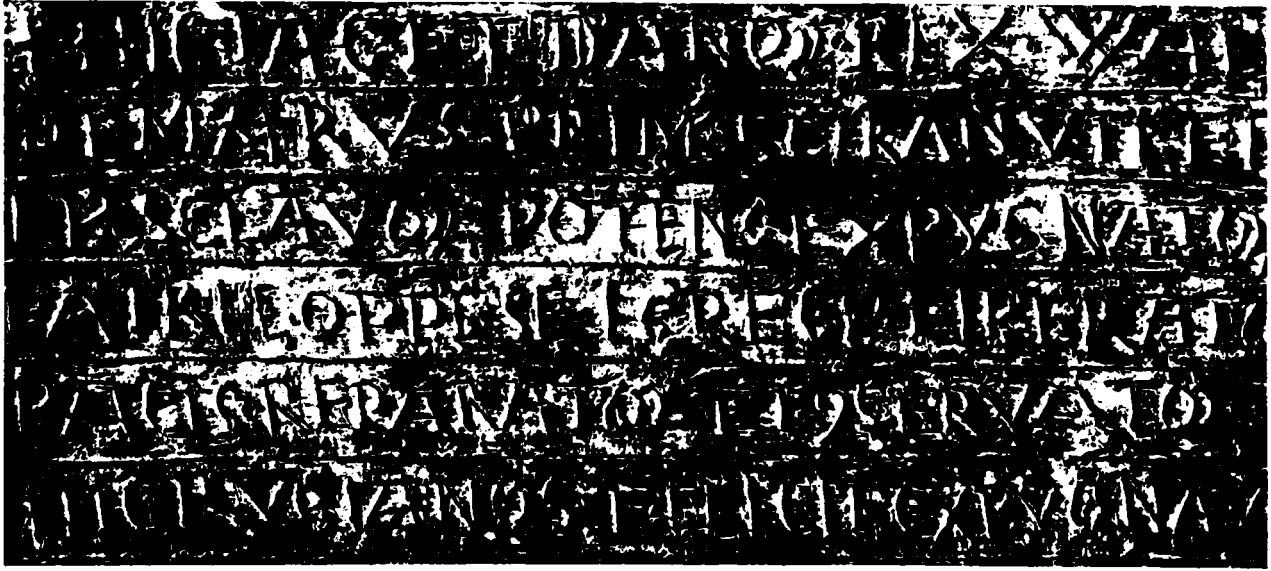
Valdemar besøger kejseren og aftaler ægteskab mellem Valdemars yngste datter og kejserens søn Frederik, mens søsteren Sofie bliver gift med grev Siegfried af Orlamynde.

Valdemar opnår ingen politisk fordel ved mødet, da den tyske kejser lader de pommerske hertuger og den holstenske greve aflægge lensed direkte til ham.

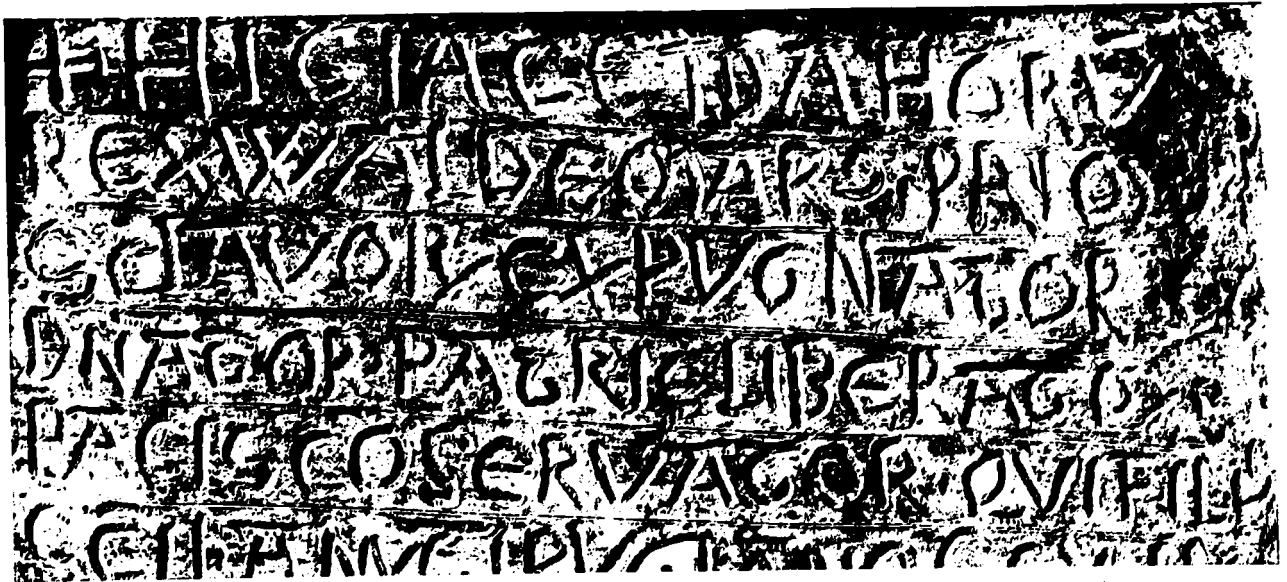
I 1182 udrustes ledingsflåden for et angreb på Wolgast i Pommern. Absalon og kong Knud Valdemarsen får overdraget kommandoen.

Men der er udbredt utilfredshed blandt det udskrevne mandskab, og især er jyderne fjendtligt stemt mod Absalon. Kong Valdemar beslutter derfor at tage med, men rammes af en febersygdom, så han må føres til Vordingborg slot. Toget opgives og flåden hjemsendes.

Den 12.maj dør Valdemar den Store kun 51 år gammel og hans søn Knud den 4./6. bestiger tronen, som den første danske konge, der automatisk tiltræder sin arv.

åbnet ved senere gravlæggelser i gulvet. Muligvis er Valdemar, på grund af byggearbejder i kirken, ikke straks gravlagt på det sted, hvor han idag hviler, og teksten kan være ændret ved ligets flytning. Det er dog rimeligt at tro, at den korte tekst er skrevet efter godkendt kladder, men da pladen var færdig, har man alligevel fundet teksten for kort, og den længere redaktion er så skrevet på pladens »bagside«, så teksten udvidedes fra ti til fjorten linjer, og denne længere indskrift vendte fremad, sådan som pladen var stillet i graven. At teksten minder om Svend Aggesøn kan skyldes, at det er ham, ærkebisp Eskilds nevø, Absalons højt betroede mand, der har forfattet den. Tanken lever videre i renæssancens og barokkens kisteplader med lange tekster, og naturligvis kan teksten sige folk, hvem den døde er, hvis graven åbnes. Men hensigten rækker utvivlsomt længere. Op til vor tid bruges det ved gravlæggelser på landet, at degnen eller en slægtning har skrevet en lovprisning af den døde, med alle data, og papiret lægges i kisten. På Dommens dag er man ikke ukendt og navnløs, Gud kan se, hvem han har for sig.

Da Valdemar den Stores grav i Ringsted blev åbnet i 1855, fandt man Kongens lig urørt. Det var syet i et snævert læderhylster som en mumie, og der var ingen gravgaver. Ved hans hoved stod en blytavle lænet mod gravens murede væg. Den havde indskrift på begge sider, en kortere, graveret bredt ind i blyet, og på bagsiden en længere, skåret med spidsen af en kniv. Den længere indskrift er næsten mægt til den korte, blot udvidet, og den stemmer i meget med Svend Aggesøns historie. Den korte siger: Her ligger Danernes Konge Valdemar, Vendernes første overvinder, fædrelandets befrier, fredens værner, der som søn af St. Knud undertvang Roboerne og først omvendte dem til kristendommen. Men han døde år efter Herrens koldpågelse 1182 i sin regerings 26. år den 12. maj. – Den længere indskrift siger, at Roboernes afgud blev styrket, Valdemarsmuren bygget af brændte sten og en borg bygget på Sprogø. Den korte tekst er vel skrevet først, og man har fundet den for kort. Men i stedet for at føje til, har man skrevet hele teksten om. Da Valdemars grav blev undersøgt i 1855, tydede intet på, at den har været

2904593: Dronning Sofie, datter af Vladimir af Halicz.

Hun var datter af Vladimir af Halicz og Richeza af Polen.
Halvsøster til Knud Magnussen, søn af Knud Lavards morder.

Hun var født 1140, og hun var kun fjorten år, da han blev trolovet med Knud Lavards søn, den senere Valdemar den Store.

Valdemar havde i forvejen en frille, der hed Tove, som han havde sønnen Christoffer med, men før slaget på Grathe hede i 1157 ægtede han Sofie i Viborg.

Da Sofie ikke ejede gods i Danmark, havde Knud givet hende en tredie del af sin fædrene arv som medgift.

Sofie fødte sønnerne Knud og Valdemar og døtrene Sofie, Richiza, Ingeborg og Helene, smt to ukendte af navn, der blev nonner.

Hun skal have været meget smuk og var stærkt beundret af historikeren Svend Aggesen.

Hun overlevede kong Valdemar og blev senere gift med landgreve Ludvig af Tyringen, der imidlertid hurtigt blev træt af hende og sendte hende tilbage til Danmark.

Han drog på korstog og døde 1190 på hjemvejen.

Sofie døde den 5.maj 1198 og blev begravet i Ringsted.

2904594: Sancho den Første af Portugal el Fundador 1185-1211.

Sancho var søn af kong Alfons den Første af Portugalence el Conquistador og dronning Mathilde af Maurienne i Savoyen. Det var Sahshos farfar Henrik af Lothringen/Burgund, der som korsfarer kom til Spanien og kæmpede mod maurerne. For sine fortjenester blev han i 1093 forlenet med Portucalense, som omfattede en tredjedel af det nuværende Portugal. Lensherre var kongen af Leon, Alfons den Sjette, der sluttede sin kampagne i 1092 med at erobre Toledo.

Da Alfons den Sjette døde i 1109, blev Portucalense løsrevet fra Leon og erklæret for frit grevskab. Henrik var end ikke greve, da han kom til den iberiske halvø, men han fik en kongedatter, Teresa af sin lensherre, og i 1111 nedkom hun med sønnen, der fik navnet Alfons den Første efter sin morfar. Henrik af Lothringen døde 1114, og hans hustru dronning Teresa regerede for sin umyndige søn, til han opnåede myndighedsalder, så måtte han kæmpe imod sin egen mor for at opnå regeringsmagten. Terese havde udnyttet enhver chance, der forelå til at udvide sit lille land og i 1119 annekterede hun landskaberne Tuy og Orense, og samme år fik hun^{at} sin søster Urraca og dennes søn Alfons den Syvende, anerkendelse af sit grevskab som kongedømme.

I 1128, da han var sytten år gammel måtte Alfons med magt fjerne sin mor fra styret og 1143 fik han bekræftelse på sin kongestatus af sin fætter, Alfons den Syvende. Alfons den Første vedblev at flytte grænsepæle, og i 1147 indtog han Lissabon.

Alfons den Første døde 1185, og hans søn Sancho blev konge af Portugal.

Da Sancho tiltog sin regering i Portugal, var riget ødelagt af krig, hungernød og pest. Sanchos bestræbelser gik ud på at fremme landets velstand, ophjælpe landbruget og sikre landets grænser. Han fik derfor navnet Bondevennen, Han bidrog til byernes opkomst ved privilegier og ved at befolke dem med kristne indbyggere til erstatning for muslimerne, der var blevet fordrevet eller dræbt i krigen.

Sancho måtte tage sit l nd i len af paven. Han havde  lleve b rn med sin hustru, Dulcia af Aragonien, der ikke ville blande sig i statsanliggender, men bare  nskedde at v re en m nstermor for sine b rn.

Sancho havde ikke altid fred med kirken, og han blev for en tid afsat af paven til fordel for sin bror, der ikke derfor var kirken mere underdanig, og som forenede Algarbien med sit rige.

P  rigsdagen i Lamego gav Sancho en rigsgrundlov for tronf lgen og efterlod det fortjente navn af en tapper og klog fyrste.

Han havde to konkubiner, Maria, der var datter af Arya Nunes de Fornelos, og Maria M ez de Ribera. Han efterfulgtes af sin s n, Alfons den Anden.

2904~~5~~95: Dulcia af Aragonien. (1060-1.9.1198).

Hun var datter af kong Raimund Berenguer den Hellige og dronning Petronella af Aragonien.

Dulcia blev gift 1174 med Sancho den Første af Portugal, og hun fødte ham ialt 11 børn, hvoriblandt Benenguela, der blev dronning af Danmark, og Alfons den Anden, der arvede Portugal.

Dona Dulcia var en god mor. Hun blandede sig ikke i politik, men lagde sit liv til rette efter at være et mønster på en mor.

290460, Jarl af Sverige Birger Brosa. (1174 - 1202).

Under kong Knut Eriksson blev han ophøjet til Sveaernes jarl i 1174, og han beholdt embedet til sin død også under kong Sverker den Anden.

Han var søn af Bengt Folkesson Snivels og Ulfhilde Bjørnsdatter af Danmark, som antagelig var datter af Bjørn Jernsede.

Birger bidrog væsentlig til at opretholde ro og orden i Sverige. Han blev ophøjet til jarl i Götland i 1174, modtog den forjagede kong Sverre og Birkebeinerne i 1176.

Da Magnus Henriksen i 1160 dræbte Erik den Hellige, førte Birger Birgitta Haraldsdatter med sig og ægtede hende efter Magnus' fald.

Hans segl var en kriger på en springende hest og med et sværd i hånden.

2904601: Birgitta Haraldsdatter af Borge. (1137 - 1202).

Hendes forældre var kong Harald Gille af Norge og antagelig Tora Guttormsdatter.

Birgittas far kom fra Irland og gik barfodet over ni gloende plovjern for at bevise, at han var søn af kong Magnus Barfod og altså kongsemne.

Han hed egentlig Gille Christ(Christi tjener), og var egentlig født o.1103 på Irland.

På Suderøerne fortalte han og hans mor Hallkjell Huk fra Møre, at han var søn af Magnus Barfod, og Hallkjell Huk sejlede dem med til Norge, hvor ovennævnte bevis blev fremført. Sigurd Magnussen Barfod med hædersnavnet Jorsalfarer anerkendte ham som sin bror, men på den betingelse, at han ikke ville gøre krav på Norges trone, før Sigurds søn, Magnus var død.

Men, da Sigurd døde den 26.marts 1130, tiltvang Harald Gille sig Norges kongetrone ved siden af Magnus.

Magnus søgte siden at fordrive Harald, der derpå søgte hjælp i Danmark. Magnus blev forladt af sine mænd, taget til fange i Eergen, blindet og lemlestet og sat i kloster i 1135. Samme år ægtede han Ingrid Ragnvallsdatter fra Sverige. Sønnen Sigurd Mund havde han dog med frillen Tora Guttormsdatter, der også var Birgittas mor.

Efter sin fars død ægtede Birgitte i 1137 jarlen Karl Sunesson i Västergötland.

I sit andet ægteskab o.1160 tog hun Magnus Henriksen, der havde dræbt kong Erik den hellige.

Før 1174 blev hun gift tredje gang med jarl Birger Brosa, som hun fødte sønnen Filip, der blev jarl efter sin far. Brigida eller Birgitta overlevede sin mand og døde den 22. oktober. Sine sidste år levede hun i Risberga kloster.

Birger Brosa havde også en yngre søn, Folke, der blev jarl hos kong Sverker.

2904604: Kong Karl Sverkersson af Sverige. (1155-1167).

Han var søn af Sverker Kolsson den ældre, konge af Sverige myrdet 1155 antagelig på foranledning af Magnús Henríksson, der i 1160 selv huggede kong Erik, mens han overværede messen i Upsala domkirke.

Kong Eriks søn Knut gik i landflygtighed, og kort efter blev Karl den Syvende Sverkersson konge i Sverige.

Vi ved ikke, hvem hans mor har været, men han ægtede siden Kristin Stigsdatter Hvitaleder, dvs Christine Stigsdatter Hvide.

Kong Karl blev ikke gammel i kongesædet, da han blev dræbt på Visingsø af Eriks søn Knut Eriksson. Det var i 1167, men hans hustru havde dog skænket ham sønnen Sverker den unge, der enten endnu var i fosterstadiet eller ganske spød.

Karl Sverkerssons Segl.

2904605: Dronning Christine Stigsdatter Hvide. (1160 - 1167).

Hendes forældre var Stig Tokesen Hvide, der grundlagde Essenbæk kloster og faldt på Grathe Hede på Svend Grathes side i 1151, og måske Kund Lavards datter, Margrethe eller Christine.

Christine blev gift med kong Karl den Syvende Sverkersson i Sverige efter 1160, og vi ved intet om hendes liv med ham, undtagen at hun fik sønnen Sverker den Yngre ved den tid, da kong Karl blev dræbt på Visingsø i 1167.

Christine måtte da flygte ud af Sverige og opsøgte sin store og magtfulde slægt Hviderne i Danmark.

Det var på Valdemar den Stores tid, hvor Hviderne kunne bygge sådanne ting som Københavns slot, Kalundborg slot og Tårnborg ved Korsør Nor.

Da Sverker var blevet myndig ville han til Sverige, hvor hans fars morder netop var død i 1195.

Vi ved ikke, om Christine kom til at opleve Sverkers ophøjelse, eller den store massakre, der efter hans forresten gode styre kom til at ramme Hvideslægtens hjælpetropper i 1208.

2921448: Kong Håkon Håkonssen den Gamle. (1204 - 1263).

Han var søn af kong Håkon Sverresen (1178 - 1204) og Inga af Varteig

Håkon blev født efter sin fars død på Falkenberg i 1204. Han blev opfostret i Nidaros og valgt til konge efter at moderen, Inga havde bevist hans herkomst ved jernbyrd i 1217.

Jarl Skule Bardsen skulle styre en trediedel af landet, men Skule, der i 1237 til titel af Hertug gjorde oprør og lod sig i 1239 hylde som konge på Øreting.

I den kamp, som nu opstod, sejrede Skule først i slaget ved Laaka på Raunarike, men senere slog Håkon Skule ved Oslo, og Skule flygtede til Nidaros, hvor han blev fældet den 23. maj 1240.

I 1247 blev Håkon kronet i Bergen, og i 1260 blev det fastsat at riget skulle gå i arv uden deling i ægte mandslinje.

Håkons styre var mildt og godt. Landet havde fremgang, love blev forbedret og nye blev vedtaget.

I 1261 blev Grønland og i 1262 blev Island underlagt Norge.

Det var Håkon der byggede Håkonshallen i Bergen. Han døde i Kirkvåg på Orkneyøerne den 15. december 1263 af sygdom og i 1264 blev han bisat i Bergen.

Han var gift med Margrethe Skulesdatter den 25. maj 1225 og fik med hende sønnen Magnus Lagabøter.

Med Kanga den Unge havde han datteren Cecilia.

2921449: Inga af Varteig. (1185 v 1234/35).

Hun skal have været meget smuk, da hun i 1203 ved høsttid gjorde kong Håkon Sverresens bekendtskab i Sarpsborg under et ophold hos hendes frænde Audun i Borg.

Bekendtskabet fik følger og hun blev svigtet af sin slægt og måtte vandre hjemmefra, til hun blev modtaget af Erland på Huseby i Eidsberg.

Hun boede så på nabogården Falkenberg, hvor hun fødte Håkon I 1205 måtte hun juleaften drage med sønnen til Hamar, men af frygt for sin frænde, biskop Ivar rejste hun straks videre til Lillehammer og gemte sig der i julen. I januar 1206 drog hun nordpå gennem Østerdalen, mens hun blev forfulgt af biskop Nikolas og Baglerne, men kom lykkeligt frem til Nidaros, hvor Håkon blev opfostreret.

I 1218 måtte hun underkaste sig jernbyrd, som forløb heldigt.

Hun blev gift med Vegard Veradal på Stein, der døde 1221. Han var birkebeinerhøvding og var en af kong Håkons nærmeste venner og mest trofaste støtter.

2921450: Kong Erik Plovpenning af Danmark. (1216 - 1250).

Han var ældste søn af Valdemar Sejr med dronning Benrenguela.

Han blev født det år, da jernbyrd som bevismiddel blev afskaffet ved lov.

Erik havde tre halvbrødre, Niels, Knud og Valdemar den Unge. Han blev selv hertug af Sønderjylland ved sin fødsel.

Han var kun syv år gammel, da hans far og hans storebror Valdemar den Unge, som allerede bar kongenavn, blev taget til fange af Henrik af Schwerin, og da Erik var ti år gammel var han nødt til at gå i fængsel i stedet for storebror og sidde som gidsel 1326 -30, hvor han blev frigivet.

Året efter bliver Valdemar den Unge hårdt såret af et vådeskud og dør kort efter.

Samme år blev kong Valdemars jordebog til væden. Nøden i Danmark var stor på grund af den store løsesum, man havde måttet betale for de to konger Valdemar.

I 1232 bliver Erik kronet i Lund til sin fars efterfølger og medkonge.

I 1237 bliver Erik formælet med Jutta af Sachsen, og Abel bliver gift med Mechtilde af Holsten. Abel blev Sønderjysk Hertug, lillebror Christoffer får Lolland og de to naturlige sønner Knud og Niels får henholdsvis Blekinge og Nørrehalland, og så dør Valdemar i 1241. Nu bliver Erik enekonge.

Erik havde altid været kirkevenlig og ved kroningen i 1241 erklærer han, at han ønsker at blive begravet i munkekutte i Roskilde Franciskanerkloster.

Han førte også en ihærdig korstogspolitik, med pavelig støtte drog han 1237 til Estland for forlængelse af et vist Stensbyforlig.

Abel gjorde flere gange opstand imod ham, første gang i 1242 -1243, og det endte med at brødrene i 1224 enedes om et korstog til Estland, men i Ystad vendte de om, man ved ikke hvorfor.

Hjemme førte korstogspolitikken til ufred med kirken, da Erik ville bruge kirketienden til at finansiere dem med, men 1245 fik han pavelig bevilling til kirketienden, men måtte samtidig vise mildhed i ledingskravene.

Erik Plougpenning's Sigil 1241.

Uden kendskab til pavebullen havde kirken reageret skarpt, og i februar 1245 under ledelse af ærkebiskop Uffe vedtaget de såkaldte Odensestatutter der aktualiserede en ældre formulering om bandlysning af enhver, der bevidst krænkede kirkens ret, friheder og ejendom. En tydelig advarsel til Erik.

Allerede samme år kom det til et personligt brud med den hidtidige kansler. Roskildebispen, Niels Stigsen., der blev tvunget i landflygtighed.

I 1246 havde der dannet sig en stærk koalition mod Erik, idet Hviderne, der altid havde været kongemagtens stærke støtte nu havde sluttet sig til Abel, der også støttedes af de to brødre hertug Christoffer og hertug Knud, samt af svogrene, de holstenske grever og Lybæk.

I de følgende år bekæmpede Erik og Abel hinanden ved hærgende angreb. Ribe skiftede gentagne gange ejer, jyske byer og Odense blev afbrændt af Abel. Og Erik hævnede sig ved at afbrænde Abels stæder Svendborg og Arreskov.

Erik nedkæmpede Christoffer og Knud og tog dem tilfange. Søsteren, markgrevinde Sofie, der kom for at mægle, døde i Flensborg i 1248. Et forlig kom i stand samme år, men holdt ikke, i 1249 blev situationen igen kritisk for Erik.

Pave Innocens den Fjerde, som længe havde været valen overfor biskop Niels Stigsen, på grund af kongens korstogspolitik, vendte sig nu skarpt mod Erik, og en ny koalition blev dannet omkring Abel, der nu tog kongenavn, og mens en lybsk flåde indtog og brændte København, som Erik havde inddraget fra Roskildebispen, fordrev en opstand i Skåne kongen. Men i 1250 stod Erik igen som sejrherre. Det skånske oprør var dæmpet, forlig var indgået med Lybæk, og Sønderjylland var erobret til og med Slesvig by.

Nu indgik brødrene på ny en fredsftale, men efterforligsfesten ~~blev Erik overfaldet~~ blev Erik overfaldet af Abels mænd, dræbt i en båd på Slien og kastet i vandet.

Endnn hører man mågerne over Slien skrigende Eeerik, Eriik. Da Erik kun efterlod sig døtre, blev Abel valgt til konge.

Hertug Abel har overgivet sin Broder Kong Erik Pleugpenning til Kammermester Thge Pust, der fører ham ud i en Baad paa Elien, hvor Henrik van Kerkwerbei lugger Hovedet af ham.

2921451: Dronning Jutta(Judith) fra Sachsen.(1239 - 1250).

Jutta var datter af hertug Albrecht af Sachsen og fru Agnes af Østrig.

Hun blev født o.1223, gift første gang 1239 med kong Erik Plovpenning af Danmark.

Hun fødte ham døtrene, Ingeborg, Agnes, Jutta og Sophie. Hendes ægtemand blev myrdet den 10.august 1250 i en båd på Slien af Tyge Bost og Lage Gudmandsen. Hans hoved blev kappet af og hoved og krop blev kastet i slien.

Hun har ikke haft ham hjemme ret længe ad gangen, for han sled hårdt for sit kongedømme.

Jutta giftede sig anden gang med grev Burchard af Rosenberg, borggreve i Magdeburg, men det varede kun kort.

I 1255, den 7.maj ægtede hun for tredje og sidste gang hertug Johan af Brandenburg, der døde den 4.april 1266.

Med grev Burchard fik hun endnu en datter, Sophie.

selv døde Jutta den 2.februar 1267.

2966418: Fyrst Sambor den Anden af Pommerellen(1204-1278).

Sambors forældre var Mestwin den Første og Swinislawa af Polen.

Sambor miste sin far, da han var otte år gammel, og i 1220 blev han hertug af Lübchau.

Han ægtede Mechtilde af Mechlenborg i 1229, og med hende fik han børnene Subislaw den Anden, der døde 1208, Margeretha Sambiria, der i 1218 ægtede kong Christoffer den Første af Danmark, Swinislawa, Gertrud, Alenta, der ægtede Boleslaw den Anden hertug af Liegnitz, Eufemia, gift med grev Adolph den Sjette af Holsten, og Saloma, der fik Ziemowit, hertug af Kujawien.

Hertug Sambor døde den 13.november 1278. Han havde da været enkemand i henved tyve år.

2966419: Mechtild af Meklenborg Heinrichstochter.(-1258-).

Hendes forældre var Heinrich Burwin den Anden af Meklenborg og Christine Knutsdotter af Sverige.

Faderen var fyrsten af Meklenborg og fik del i styret i 1217

Moderen var prinsesse af Sverige.

Mechtild ægtede fyrst Smabor den Anden af Pommerellen, der blev hertug af Lübschau.

De fik ialt syv børn i deres ægteskab. Mechtild levede endnu i 1258. Hendes ægtemand døde den 13.november 1278.

2967492: Hertug Albrecht den Første af Sachsen.(1261).

Albrecht var søn af Bernhard den Tredie af Sachsen og Judith af Polen.

Han var sin fars anden søn og blev hertud ved fadernes død 1212.

I slaget ved Bornhøved førte Albrecht venstre fløj. Han var den egentlige grundlægger af hertugdømmet Lauenburg.

Han var først gift med Agnes af Østrig. I et senere ægteskab var han gift med Helene af Braunschweig-Lüneburg.

2967493: Helene af Braunschweig Lüneburg. (126x).

Helene var datter af hertug Otto das Kind af Braunschweig
og Mathilde af Brandenburg, gift 1228.

Hun var gift med Albrecht den Første af Sachsen,

Otto das Kind døde 1252. Mathilde af Brandenburg

5809184: Hertug og Knes Knud Lavard, Hellig Knud hertug.

Knuds forældre var Erik Ejegod, konge af Danmark og dronning Bodil Thrugotsdatter.

Han blev født den 12.marts kort før 1100 i Roskilde i faderens første regeringstid.

Han blev opkaldt efter sin farbror Knud den Hellige konge, således skulle han synes at være forudbestemt til at blive sønns efterfølger, fremfor dennes ældre frillesønner, fx Harald Kesja, der sammen med ærkebiskop Asser forestod riget under Eriks sidste pilgrimsrejse, der endte med hans død på Cypern i 1103.

Samme år døde også Knud mor, fru Bodil på Olisbjerget i Jerusalem.

Efter kong Eriks død blev hverken Harald Kesja eller Knud taget til konge, men deres farbror Niels, og Knud blev anbragt til opfostring hos Skjalm Hvide i Fjenneslevlille ved Ringsted.

Da Knud var gammel nok, antagelig syv år, kom han i tjeneste hos Sacherhertugen Lothar, der i 1125 blev tysk konge.

Efter sin hjemkomst blev Knud tilbudt stillingen som grænsejarl i Slesvig, hvor han som driftig byherre fremmede Slesvig-købmændenes handel og til gengæld blev protektor og æresoldermand for deres gilde, det senere sankt Knuds-gilde i hvis segl han afbildes.

Som jarl har han især haft grænsekampe mod sin fætter abodritterfyrsten Henrik, der døde 1127 og dennes sønner, og da de kort efter døde opnåede han 1129 som len af kong Lothar herredømmet over Odritten med titel af knes.(Fyrste/konge).

I sine sidste år forenede han således det slesvigske område under kong Niels under titel af hertug, med det tysk-slaviske Odritten som Knes under den tyske konge.

Den slaviske historieskriver Helmold berømmer han omkring 1170 i begge egenskaber, såvel som slesvigerne selv som hans samarbejde med slavernes apostel, den tyske biskop Vicelin.

Knud Lavard, helgen; f. 12. 3. el. 4. 1096 i Roskilde, d. 7. 1. 1131. Hertug af Slesvig og Vestvenden, myrdet i Haraldsted. Helgenkåret på initiativ af sin søn. Slesvigs segl, ca. 1225.

Når Knud kalder sig hele Danmarks hertug, så er det en grov provokation, for han er udnævnt til grænsejarl, og han har selv ændret sin titel til det mere suverænt lydende Hertug. Han var ca. 19 år, da han blev jarl, og han er ret ungdommelig i sin provokerende holdning.

Kong Niels' betænkeligheder er ikke helt uforståelige. Knud øger sin hærmagt, især rytteriet, som er den nye tids våben.

Det er ikke fordi kong Niels er bagefter i det stykke. Han har sandelig rytteri, og den forrige jarl Eilif var rytterhovedsmand, da Niels var på et togt mod venderne, men det siges, at det var Knud, der bestak Eilif jarl til at blive borte, så fodfolket blev massakreret.

Knuds brødre eller halvbrødre, Harald Kesja og Erik er ikke så hellige, men Harald er med på kong Niels' vendertog, og kæmper så hårdt, at han må bæres bort på sit skjold.

Forresten strides de to om deres fædrenes arv og hærger hinandens ejendomme. Knud lader dem kalde til sig for mægling, og for at de ikke skal tro det er for sjov, truer han dem med tortur, hvis ikke de kommer. Og det gør de så, og Knud for arven delt til alles tilfredshed.

Da Knud bliver konge, fejrer han sin kroning med en fest i Slesvig, hvortil han indbyder sin onkel, kong Niels og alle sine slægtninge. Han føler sig som Niels' ligemand og rejser sig ikke og hilser kongen som sin overherre, men som kollega. Han bliver siddende, så Niels må rejse sig og møde ham midt på gulvet, han sidder selv i højsædet overfor Niels, og han bærer sin nyanskaffede vagrisk-Abodritiske krone. Det er nok et spørgsmål om han har udbredt dansk magt syd for Ejderen.

Sin egen private magt har han udbredt. Politisk er situationen uholdbar.

Kong Niels er utilfreds. Han byder Knud Lavard komme til et tingmøde i Ribe i 1130, hvor han skal gøre rede for sig, og Knud er klar over at han har dummet sig. Han er i Ribe før Niels, og da Niels kommer, iler Knud ham imøde, kaster sin hertugkappe og springer til og holder den gamle køges stigbøjle, mens han sidder af.

Knud er igen den underdanige danske hertug og lensmand. Kong Niels interesserer sig ikke stort for det ceremonielle, men på mødet er det Knuds kongeværdighed syd for grænsen, han hæfter sig ved.

Knud svarer, så vidt vi ved, med en blomstrende hyldest til den gamle drot, og midt i tiraderne drejer han snedigt kongeproblemet derhen, at det er en ære for kong Niels at have hele to konger under sine vinger.

Den anden er Magnus Nielsen, der af gøterne er valgt til deres konge i de svenske lande, Det vil sige, at Knud Lavard sådan set kun er det samme, som kongens egen søn, en grænsekonge. Hvis det er uholdbart, må det gotiske kongedømme også være det.

Kong Niels kan kun komme videre ved at hævde, at han ikke stoler på Knud Lavard personligt i en stilling med så mange farlige muligheder, og det er han nødt til at vige tilbage for.

Han har intet grundlag for at påstå, at Knud vil ende i landsforræderi, og hvis han afskediger ham, kan han regne med, at Knud bliver Danmarks farligste fjende.

Mødet i Ribe ender med, at Knud hylder Niels og gør rede for sine trofaste følelser. Problemet om arvefølgen har svævet i luften.

Magnus har god grund til at være utryg ved denne sin stærke fætter, og har Knud virkelig sagt, Den vorde konge efter dig, som fødtes dertil, har det ikke gjort utrygheden mindre.

Han har ikke givet noget løfte, men har snarere ufordret: Vi får se!!

Efter dette møde må spændingen mellem Knud og Magnus stige. Droning Margrethe dør den 4. november 1130, og der er nu ingen fredsmåder mellem de to kongsemner. Det kommer til en sammensværgelse mod Knud. Det er kongens svigersøn, Ubbe jarl, og dennes søn Hagen Ubbesen, Henrik Skadelår, sønnesøn af Svend Estridsen, der har rådslået med Magnus, altså ikke nødvendigvis helst. Kong Niels er gammel og tronspørgsmålet kan blive aktuelt når som helst, og Knud har mægtige venner i riget.

Knud bliver inviteret til julegilde hos kongen i Roskilde i 1130. Som altid er der nogen bagefter, der har set varsler og haft anelser.

Julegildet varer i fire dage. Hirdmænd og gæster er glade, og prins Magnus røber, at han vil rejse til det hellige land, og Knud skal være værge for hans kone og barn, mens han er borte.

Efter julegildet rider Knud til Haraldsted kongsgård, hvor Erik Falstring sidder. Han var jarl fra Gotland, nu jarl på Falster og gift med Knud den Helliges datter, Cecilia, der er Knuds kusine. Og her skal han tilbringe resten af julem.

De sammensvorne rider til Haraldsted og sender bud, om Knud vil komme og møde Magnus i skoven.

Tirsdag morgen den 7. januar kommer der bud om, at Magnus venter ham i skoven.

Dette er tydeligt en udfordring til tvekamp, ingen kan være i tvivl om det, prins Magnus vil have en gudsdom, og Knud møder op, men har kun to mand med sig, hans sekundanter vilde man sige, hvis ikke helgenkrøniken havde forplumret det hele.

Knud rider ud i skoven, hvor Magnus sidder på en vindfælde, et væltet træ, og de veksler et par ord. Magnus bærer blå kappe den dag. Han er bevæbnet og siger, at han skal tale med en bonde, der har krænket ham.

Knud beder ham holde julefreden hellig, men holdt man faktisk jul længere end til sjette januar, den tolvte dag jul.

Så kommer pludselig en mand løbende fra skoven og kaster en kappe på jorden, og nu dukker de sammensvorne op. Knud spørger om, hvad meningen er, og Magnus svarer, at nu skal det afgøres, hvem, der skal være kongen af Danmark efter Niels.

Knud prøver at smutte udenom, Magnus er mere end to meter høj, så det er der god grund til. Magnus river hættekappen af Knud og flækker med sit sværd hans hoved, ned til det højre øje.

Knud Lavard, Erik Egedes søn, Danmarks hertug, Vagriens og Abodritternes kne er død.

5809185: Ingeborg af Kiev, datter af Mstislav af Kiev.

Ingeborgs mor var Christine af Sverige, men det var hendes moster, dronning Margrethe Fredkulla, der formidlede Ingeborgs ægteskab med Knud, jarl af Sønderjylland.

Det fandt sted o.1116, og Ingeborg fik godser i Sverige i medgift.

Ved Knuds død efterlod han fordden sin enke, datteren Kirsten, og et foster i moders liv, der skulle blive til Valdemar den Store.

Ingeborg levede endnu i 1137.

5809186: Vladimir af Halicz. død o.1144.

Han var søn af Vsevolod, fyrste af Novgorod og NN af Tczernigov.

Vladimir ægtede før 1141 Richeza af Polen, der først havde været gift med prins Magnus Nielsen af Danmark, der døde ved Fodevig i 1134, Danmarks blomst.

5809188: Alfons den Første Henrique el Conquistador.(1185).

Alfons blev født 1111. Hans far var grev Henrik af Burgund og moderen var Teresa af Castilien.

Da Alfons' far døde i 1114, overtog hans enke formynderskabet over den lille dreng.

Dona Teresa fortsatte sin afdøde ægtemands ambitiøse politik, men en stadig udvidelse af grevskabets grænser, dels sammen med sin søster, Urracca af Kastilien, og dels imod hende.

I 1119 annecterede hun landskaberne Tuy og Orense og samme år nåede hun, til trods for, at hun var blevet slået af sin søsters og hendes søn, Alfons den Syvendes samlede styrker, en fredsaftale, hvor hun fik anerkendelse af sit grevskab som kongedømme.

Da hun nu var så godt igang, vægrede Teresa sig ved at opgive sit formynderskab og det var først i 1128, da Alfons var 17 år, at han næsten med vold måtte fratage sin mor styret.

I 1143 fik han af sin fætter Alfons den Syvende bekræftelse på sin kongestatus. Han havde den 10.april 1140 kaldt sig konge, og nogen må have været forargede.

Alfons Henrique vedblev utrættelig at flytte grænsepæle, og i 1147 indtog han Lissabon.

Der boede kristne i Maurernes områder, og de har antagelig taget del i befrielsen af landet, men maurerne hyrede også kristne lejetropper, så billedet er broget.

Mayrerne foretog felttog langt ind i de kristne områder, men de befæstede ikke deres erobringer, som de bare havde plyndret, og de kristne kunne bare tage de byer tilbage, som mayrerne havde erobret.

5809189: Mathilde af Maurøenne i Savoyen. (1125 - 1157).

Mathilde var datter af grev Amadeus den Tredie af Savoyen og Mathilde af Vienne.

Mathilde af Maurienne blev født o.1125. Maurienne er en dal i de franske alpers massiv et sted mellem Mont Blanc og Val d'Isere.

Hun blev gift o.1145,(før juli 1146) med Alfons den Første Henrik, konge af Portugal, der hun var to år yngre end hendes far. Hendes mor var død i 1145, og faderen var draget på korstog til det hellige land. Han døde på Cypern den 30. august 1148.

Mathildes mand, kong Alfons Henrik var også korsfarer, og hun kom til at bo i hans erobringer fra Maurerne.

Hendes mand fik tilnavnet el Conquestador.

Mathilde døde den 4.november 1157, men hendes ægtemand blev ældgammel. Han levede til den 9.december 1185.

58091~~90~~: Kong Raimond Berenguer den hellige af Aragonien.

Han var den Fjerde af navnet og var søn af Raimond Berenguer den Tredie, den Store og Dulcia af Rõüergue.

Han blev født o.1114, og han var den sidste, der førte titlen greve af Barcelona.

Ifølge faderens testamente arvede han 1131 som den førstefødte grevskaberne, Barcelona, Tarragona, Manresa, Gerona, Ausona, Peralada, Besalu, Vallespir, Fonollet, Perapertusa, Cerdana, Conflet, Carcasona og Redes.

Ved sin trolovelse den 11.august 1137 med Petronella af Aragonien blev han konge af Aragonien.

Parret giftede sig først i 1151.

5809191: Dona Petronella af Aragonien. (1136 - 1173).

Petronella var datter af Ramiro den Anden og Agnes af Poitou. Faderen var først munk, men for at skaffe sit rige en arving påtog han sig at vende tilbage til verden og blev i 1134 konge af Aragonien. Samme år blev han gift med dona Agnes; der i 1136 fødte datteren Petronella.

I Spanien var der kvindeligt arvefølge, og det var ganske efter lov og skik, at Petronella blev dronning, regerende dronning, men på grund af sin katolske tro rik hun indført i loven for Aragonien, der der herefter skulle være mandlig arvefølge.

Deres datter, Dulcia kunne derfor ikke overtage Aragonien, men ægtede i stedet kongen af Portugal.

5809200; Bengt Folkesson Snivels. (1100 -).

Han var søn af Folke den tykke , jarl i Østergötland, der levede o.1100, og prinsesse Ingerid Knudsdatter af Danmark.

Bengt var opkaldt efter sin morfars bror, der faldt ved siden af kong Knud den Hellige i 1086.

Bengt var gift med Ulfhild Ingesdotter af Sverige.

De havde sammen sønnerne Birger Brosa jarl og Maghus Minneskjöld jarl.

5809202: Kong Harald Gille af Norge. (1103 - 1136).

Han var ifølge moderen søn af Magnus Barrod. Moderens navn kendes ikke. Løndermand på Møre Halkell Huk, søn af Jon Smørbalte, bragte dem med sig på sit skib til Norge og førte dem frem for kong Sigurd Jorsalsfarer.

Kong Sigurd lod ham bevise sin påstand, idet han skulle gå med bare fødder over ni gloende plovjern, ført af to bisper.

Men han måtte sværge, at han ikke ville gøre krav på kronen, før Sigurd og hans søn Magnus var døde,

Det svor han og gik sin renselsesgang, men, da kong Sigurd døde, tiltvang Harald sig Norges trone ved siden af Magnus, der forgæves forsøgte at fordrive Harald, som imidlertid fik hjælp fra Danmark.

Magnus blev forladt af sine mænd, taget tilfange i Bergen, blindet og lemlæstet og sat i kloster i 1135. Men allerede året efter blev Harald overfaldet og dræbt af sin halvbror, Sigurd Slembe.

Harald ægtede i 1135 Ingerid Ragnvallsdotter fra Sverige. Hans frille. Tora Guttormsdatter var mor til Sigurd Mund og Birgitte.

5809208: Kol Sveinsson af Sverige. (1080 - 1130).

Han var søn af kong Blotsvein Hakunsson, der blev konge ved at blote en hingst i 1077. Kong Sveins søster Helena var gift med Inge den ælder, der dræbte Svein i 1080 og derpå regerede Sverige til 1111.

Kol havde en bror, der hed Ulf jarl, og som havde sønnen Gut-torm jarl.

Kol blev far til Sverker den Første, der blev svensk konge i 1130.

5809210: Stig Tokesen Hvide. (1151).

Hans forældre var Toke Skjalmsen Hvide på Eskebjerg på Hinds-
holm og Gyde.

Stig grundlagde Essenbæk kloster. Han var gift med Margrethe,
Knud Lavards datter, og i andet ægteskab med Christine.

I striden mellem kongsemnerne var Stig på Svend Grathes side,
og i slaget ved Viborg i 1151 faldt han.

5842896: Kong Håkon Sverressøn af Norge: (1178 - 1204).

Forældrene var Sverre Sigurdssøn og Astrid Roesdatter, der var datter af biskop Roe på Færøerne.

Håkon var kongens anden uægteskabelige søn. Efter faderens død i 1202 blev Håkon hyldet af Birkebeinerne og taget til konge over Norge på Øreting.

I kong Sverres tid var en del biskopper gået i landflygtighed. Dem kaldte Håkon nu tilbage med en gavnlig indflydelse på folkemoralen til følge.

Baglerpartiet var næsten opløst, og den gamle strid med Birkebeinerne var ved at bortfalde, men så døde kong Håkon pludselig den 1. januar 1204 i Bergen, måske forgiftet af sin stedmor Margretha. Hele folket sørgede over ham.

Sønnen, Håkon Håkonssen havde han med Inga av Varteig.

5842902: hertug Albrecht af Sachsen. død 1261.

Han var anden søn af hertug Bernhard den Tredie og hertuginde Jutta af Polen, og det blev ham, der arvede hertugdømmet, der omfattede de Anhaltiske stam^ebesiddelsen omkring Wittenberg og de nyerhvervede besiddelser ved Unterlebe.

Han var gift med fru Agnes Leopoldsdatter af Østørig.

I slaget ved Bornhøved, der knuste Valdemar Sejrs håb om at genvinde sin magtposition, førte Albrecht den venstre fløj. Det var den 22.juli 1227.

Albrecht var den egentlige grundlægger af hertugdømmet Lauenborg.

Hans datter Jutta var gift med kong Erik Plovpenning, der blev myrdet i 1250.

Hun giftede sig anden gang med Burchard af Rosenbørg. Hendes tredie ægteskab indgik hun den 7.maj 1255 med Johan den Første af Brandenburg.

Hertug Albrechts hustru Agnes døde den 29.august 1225.

5842903: Fru Agnes af Østrig. (1206 - 1225).

Fru Agnes var datter af hertug Leopold den Sjette og Theodora af Byzans.

Hun var seksten år, da hun blev bortgift til hertug Albert den Første af Sachsen, og o.1223 fødte hun datteren Jutta, der blev givet til Erik Plovpenning af Danmark. Hun døde i 1225, og hendes enkemand var siden to gange gift.

5932836: ~~5932836~~ Mestwin den Første af Bagpommern. (1. maj 1212).

Hans far hed Sebislaw, og ham ved vi intet andet om.

Mestwin var gift med Swinislawa af Polen. De havde sammen, Swantopolk, Wartislaw, Sambor den Anden, Ratibor, Mirosława og Hedwig.

5932837: Swinislawa af Polen. (1184c- 1240).

Hun var datter af Mieczyslaw den Tredie af Polen og Endoxia af Kiev.

Swinislawa døde den 4. september 1240. Hun blev gift o.1184 med Mestwin den Første af Pommerellen, og så er den ikke længere.

5932838: Heinrich Borwin den Anden af Meklenborg.(1217 - 1226).

Han var søn af Heinrich Burwin den Første og Mathilde Heinrichtochter von Sachsen unde B .

Han var gift med Christine Knutsdotter af Sverige, der fødte ham børnene, Johann, Margrethe, Nicolaus, Mechtilde, Heinrich og Pribislaw.

Han fik part i regeringen i 1217 og døde 5.juni 1226.

5934986: Markgreve Otto den Første das Kind af Braunschweig
Lüneburg. 1204 - 1252.

Otto das Kind var søn af Wilhelm den Tykke af Sachsen-Lüne
burg, og Helene af Danmark, død 1233.

5934987: Mathilde af Brandenburg. (1228-1261).

Mathilde var datter af markgreve Albrecht den Anden af Brandenburg.

Mathilde ægtede Otto den Første af Braunschweig-Lüneburg
født 1204 død 1252.

9495798: Greve Geoffrey den Femte af Anjou. (død 1150).

Jeg kender ikke Geoffreys forældre. Han blev født den 24. August 1113, og døde den 7. september 1151.

Den 3. april 1127 ægtede han Mathilde af England, der sad enke efter kejser Heinrich den Femte, der var død 23. maj 1125.

Mathilde var datter af Henrik den Første af England og Normandiet. Hun blev født 1104. gift 7. januar 1114 med kejser Heinrich den Femte af Tyskland. Hun døde den 10. september 1167 i Anjou

9495899: Prinsesse Mathilde af England født 1104 død 1167).

Mathilde var datter af kong Henrik den Første af England og Normandiet med tilnavnet Beauclerc og Mathilde af Skotland.

Hun blev født 1104. Hun blev gift første gang den 7. januar 1114 med kejser Heinrich den Femte af Tyskland der døde den 25. maj 1125. Den 3. april 1127 ægtede hun greve Geoffrey den Femte af Anjou, der døde fra hende den 7. september 1151.

11618368: Kong Erik Ejegod/Egode af Danmark.(1056 - 1103).

Han var den femte søn af Svend Estridsøn, som kun havde naturlige sønner. Erik blev født i Slingerup o. 1056, og hans mor var sandsynligvis Rannveig Tordsdatter, som i hvert fald var mor til Ingerid Svendsdatter.

Erik sluttede sig nøje til sin storebror, Knud den Hellige, der havde indsat ham som jarl i Sjælland. De lignede hinanden i tapperhed og djærvhed, men Erik havde desuden besindighed og evnen til at mægle og skabe sig venner, som Knud manglede.

Den gamle danske kongeslægt var en slægt af kæmper. Magnus Nielsen var over to meter høj, og vi må forestille os noget lignende med hensyn til hans onkler.

Da den ældste bror Harald Hen døde i 1080, gik Erik stærkt ind for, at Knud blev valgt til konge foran Oluf, der var næstældst i flokken, men Oluf blev i stedet jarl under Knud, og da Knud havde sammenkaldt ledingsflåden ved Aggersborg, og selv blev opholdt af uroligheder i Sønderjylland, havde de utilfredse sendt Oluf til Knud for at tale deres sag, men Knud blev vred på Oluf og tog ham til fange og lagde ham med Eriks hjælp i lænker og sendte ham til sin svigerfar, grev Robert Friser af Flandern.

Så da Erik kort efter kæmpede ved Knuds side mod oprørerne i Sankt Albani kirke i Odense, og Oluf blev taget til konge flygtede Erik til Sverige, mens Benedikt faldt i kampen.

I Sverige vandt Erik sig så godt et ry i de ni sørgelige år for Danmark, at man var enige i Danmark om at hjemkalde Erik og vælge ham til konge, når han havde svoret på Harald Hens love.

Som konge optog Erik kampen mod de vendiske sørøvere, undertvang Rygen og kæmpede mod hedningerne også på land, hvor han indtog Oldenborg i Vagrien.

Men han ville også frigøre den danske kirke fra ærkebispens i Bremen, så Erik sluttede sig til pave Urban den Anden.

Slangstrup. Pennetegning af kirken, set fra øst. Udført af J. D. Herholdt 1. juni 1850.

Og, hvis han kunne få sin dræbte bror optaget blandt kirkens helgener, kunne det nok medvirke til, at Danmark blev en egen kirkeprovins.

I efteråret 1098 drog han til Italien og traf pave Urban i Bari i Apulien, hvor der blev holdt koncilium. Denne gang fik Erik ikke sine ønsker opfyldt.

På denne rejse sørgede Erik for de danske pilgrimme ved at oprette et gæstehus i Piacenza og træffe lignende omsorg i Lucca.

Til kirken i Slangerup, som han havde ladet bygge, skaffede han relikvier af den hellige Nicolaus.

Så kom ælIGEVEL pavens tilladelse til Knuds kanonisering. Ved en stor fest langfredag den 19. april 1101 kunne det kostbare skrin med hans ben hensættes på altret i den nybyggede sankt Knuds kirke i Odense.

Der blev henlagt jordegods til kirken og det tilhørende kloster, som man havde indkaldt munke til fra Evesham i England.

Samme sommer blev der holdt et møde ved Gøtaelven mellem Erik og kongerne Inge og Magnus Barfod, hvilken sidste havde været på plyndringstogt til Halland, ligesom han stadig lå i kamp med kong Inge.

Erik søgte at mægle mellem kongerne og prøvede samtidig tanken om et nordisk primat, ærkesæde i Lund.

Denne sag blev dog ikke afgjort før efter kong Eriks død. Han havde i raseri dræbt nogle hirdmænd, da en spillemand havde bragt ham i ophidselse, og han syntes nu at ham måtte drage til det hellige land for at sone og helbrede sin sjæl.

Folket bad ham bønligt om at opgive sit forsæt. Store gaver tilbød man at betale for at løskøbe ham fra dette løfte. Men Erik turde ikke bryde sin ed.

Han indsatte et rigsforstanderskab af hans ældste søn Harald Kesja og biskop Asser af Lund, og drog så via Gardarige til Konstantinobel, hvor han hilste på kejser Alexius Komnenos, der jo havde dårlige erfaringer med Nordboer

Normannerne i Syditalien havde forsøgt at erobre hans rige, han havde nordboer i sin livvagt, danskere og angelsaxerer, og her kom nu danernes konge og kunne så let som ingenting lokke livvagten fra ham og måske endda erobre riget.

Men Erik befalede livvagten at være trofast overfor kejseren, og Alexios blev beroliget.

Erik var den første af Europas konger, der drog på pilgrimsfart til det hellige land, og han nåede ikke frem. Han rejste over Cypern og i byen Baffa fik han feber og døde den 10. juli 1103.

Hans hustru Bodil Thrugotsdatter fortsatte rejsen til Jerusalem og døde, da hun nåede frem, på Oliebjerget. Hun blev begravet i Josafats dal.

ERIK

Blysigil for Væringernes Tolk i Konstantinopel.

11618369: Dronning Bodil Thrugotsdatter. Død 1103.

Hun var barn af Thrugot Fagerskinna og Thorgunna Vagnsdatter også kaldet Thorgunna Langlivamoder, idet hun skal være blevet hundrede år gammel.

Bodil varen trofast og kærlig sjæl. Hun fandt sig i sin ægtemands sidespring og tog sig endda kærligt af hans friller.

Det er sandsynligvis Bodils skyld, at hendes mands søn Harald Kesja kunne plage sin hustru med sit frillelevned og hele sin børneflokk i hjemmet, fordi han havde set Bodil finde sig i det.

Bodil fulgte sin mand Erik Ejegod på pilgrimsfærden til det hellige land, hvor både hun og Erik døde.

Han døde på Cypern, hvor han fandt sin grav. Hun nåede Jerusalem og døde på olisbjerget og blev begravet i Josafats dal.

11618370: Storfyrst Matislav I. Harald den Store af Kiev.

Han var søn af Vladimir II Monomachos storfyrste af Kiev og Gyda Haraldsdatter af England. Han blev født 1076, blev storfyrste af Kiev i 1125, gift 1095 med Christine Ingesdotter af Sverige, der døde fra ham i 1122.

Mod almindelig skik giftede han sig inden udgangen af sørgeåret i 1122, men brudens navn kendes ikke.

Storfyrst Matislav døde den 15. april 1132.

Kiev var dengang Ruslands hovedstad. Matislav blev måske bisat i den store Sofia-kathedral i staden.

11618371: Prinsesse Christine Ingesdotter af Sverige.

Hendes forældre var kong Inge Steinkilsson og Ragnhild Torildsdotter. Hun blev gift 1095 med storfyrst Matislaw af Kiev, der kaldes den store.

Christine døde den 18. januar 1122. Hendes ægtemand giftede sig igen samme år. Han blev først storfyrste i 1125 og han døde den 15. april 1132.

11618376: Grev Henrik af Burgund og Portucalense.(1069-1112).

Han var søn af hertug Henrik af Burgund og Sibille af Burgund.

Grev Henrik drog til den iberiske halvø for at kæmpe for den kristne tro og bekæmpe Maurerne. For sin tro tjeneste blev han i 1090 forlenet med landet mellem Minho og Mondego, som fik navnet Portucalia eller Portucalense. Han udvidede yderligere sine besiddelser ved erobringer fra maurerne og gjorde sig snart uafhængig af Kastilien.

i 1093 ægtede han Terese Alfonsdatter af Kastilien, der var født o.1070.

11618377: Teresa af Kastilien. (1070 - 1130).

Hun var datter af Alfons den Sjette af Kastilien og Jimena Núñez de Guzman, men Alfons havde i tidens løb mange koner, Inez af Aquitanien, Constance af Burgund, Berta af Burgund, Isabel af Este og Beatrice af Este.

Hans far havde delt sit rige mellem sine tre sønner, Sancho, Alfons og Garcia. Det kom til at koste Alfons meget tid og mange kræfter, før han havde samlet Kastilien, Asturien og Leon under sit herredømme.

Generobringen af Spanien fra Maurerne havde en særlig karakter, idet den foregik som en sæsonkrig, og ind imellem, førte de to parter gensidige krige indenfor deres eget område, kristne indbyrdes og muslimer indbyrdes.

Alle kunne komme i den situation, at de måtte flygte fra deres rige, og de kunne så søge tilflugt hos hinanden, muslimer hos de kristne og omvendt.

De viste stor inbyrdes tolerance i generobringens første århundreder. Jøder, muslimer og kristne handlede indbyrdes og lærte af hinanden. Det var først senere, at den kendte, spanske intolerance udviklede sig under pavernes opsyn.

Da således Alfons den Sjette havde erobret Toledo, en dåd, der gav ham tilnavnet Spaniens skjold, og han bagefter havde ærinde andre steder, havde hans hustru og en ærkebiskop tåget en kirke fra visigoterne, der udførte messen på en anden måde end den romerske, og indførte i stedet den romerske messe.

Da Alfons vendte tilbage til Toledo og hørte, hvad der var sket, blev kirken givet tilbage til Visigoterne.

Men det var her, den katolske kirke først satte ind, mod Visigoterne, Vestgoterne, Arianerne. De var kættere, mens de andre kun var hedninger, og kættere skulle udryddes snarest muligt, og det var spanierne ikke klar over endnu.

Det var i 1085, Alfons erobrede Toledo, men allerede året efter led han et alvorligt nederlag ved Sallaka, men siden var han heldig lige til sin død. Hans styre var godt. Retsplejen blev forbedret, og byer voksede frem.

11618378: Amadeus den Tredie af Savoyen. (1092 - 1148).

Han var søn af grev Hubert den Anden af Savoyen og Gisela af Burgund.

Amadeus var kun elleve år gammel, da hans far døde, og han selv blev greve af Savoyen. Moderen giftede sig 1105 med markgreve Rainer af Montferrat.

Amadeus ægtede 1120 Mathilde af Vienne, der døde fra ham o. 1145. Amadeus drog så med i det andet korstog til det hellige land og døde den 30. august 1148 på Cypern.

Amadeus den Tredies korsfarerflag var et rødt flag med hvidt kors, som det bruges i Savoyen den dag i dag, og det må være dronning Berenguela af Portugal, hvis oldefar førte dette flag, som har bragt det med til Danmark, hvor det siges at være faldet ned fra himlen i Estland.

11618379: Mathilde af Vienne. (110x - o.1145).

Mathilde (Mahaud) var datter af greve Guigo den Tredie af Vienne og Mathilde af England

Hun blev født i begyndelsen af 1100årene og gift 1120 med Amadeus den Tredie af Savoyen, der døde 1148.

Selv døde Mathilde o.1145.

11618380: Raimond Berenguer den Tredie den Store, greve.

Han var søn af Raimond Berenguer den Anden af Barcelona og Mathilde af Apuglien, der var datter af Robert Guiscard.

Han blev født den 11. november 1082 knap fire uger, før hans far blev myrdet den 6. december i en skov mellem sankt Celoni og Hostalrich.

Han fik straks fra sin spæde barndom en kraftig støtte af sin mor, Mathilde Robertsdaughter af Apulien. Hendes dygtige formynderskab blev i 1085 fejret af Cortez, men samme år giftede hun sig igem med Aimerico den Første af Narbonne.

Femten år gammel overtog Raimond Berenguer selv styret i sine grevskaber.

Først var han gift med Maria af Bibar, datter af el Cid. Så tog han i andet ægteskab Almodis til sin hustru, men den 3. februar 1112 trak han den store gevinst, da han ægtede Dulcia af Rouergue, med hvem han fik Carlat, Arle, Provence og rettigheder i Carcasonne, Narbonne og Redés, ligesom han udøvede jurisdiction over grevskaberne Vallespir, Renollet, Parapertusa, Carcir, Domassa og dele af Rasés og Sabartés, og antog titel af marquis af Barcelona og Spanien og greve af Besalu, Provence etc.

Under ham havde Katalonien sin storhedstid. Han blev dog hængt af Saracenerne, der gik i land på de Baleariske øer og i Tortosa, samt af sørøvere fra Barbareskstatene.

Efter at have generobret Carcasonne, udrustede han en flåde og sendte den sammen med Pisanernes, Lukkesernes og Romernes flåder for at angribe øen Malorca, der blev fuldstændig erobret i 1115, og katalonier bosatte sig der i stort antal.

I 1120 belejrede han Tortosa og tvang denne bys og Leridas guvernører til at betale tribut.

I 1125 indkaldte han Cortes i Barcelona for at løse stridigheder mellem adelen og gejstligheden.

Hans hustru, Dulcia døde i 1128, og han lod sig da ontage i Tempelherreordenen, som han gav slottet Granena, 17. juli 1130. Han blev begravet i klostret santa Maria i Rippol.

Tempelherrerne måtte forpligte sig til at kæmpe til døden, aldrig lade sig tage til fange for at løskøbe sig og aldrig vige for mindre end tredobbelt overmagt.

Raimund Berengar den Store var en af de første tempeherrer. Han blev optaget den 14. juli 1130 og døde den 1. august 1131.

11618381: Dona Dulcia af Rouergue, grevinde af Provence, etc.

Hendes forældre var grev Gilbert af Rouergue, Milhaud og Gevaudan og Gerberge af Provence.

Dulcia blev født o.1095, da Oluf Hunger døde i Danmark, og det år kirkemødet i Clermont besluttede det første korstog.

Da hun blev gift med Raimond Berenguer den Tredie, den Store i 1112, var de første Trubaduer begyndt at vandre fra gilde til gilde, og de har også været med til Dulcias bryllup.

Men da var hendes far netop død, og hendes mor døde kort efter.

Hendes ægte mand førte krig mod de arabiske sørøvere og erobrede Malorca i 1115.

Dulcia døde antagelig i 1128, og hendes mand blev munk i tempelherreordenen.

11618382: Kong Ramiro den Anden af Aragonien.(1075 - 1147).

Hans forældre var Ramiro den Første af Aragonien og Gerberga af Bigorre, Carcasenne og Foix, der var af en sjælden skønhed.

Ramiro den Anden var gået i kloster, kyskhed som potens var løsenet, men hans arverige mængde en arving, og så måtte han forlade sin klostercelle og påtage sig det brydsomme arbejde at regere et rige.

I 1134 ægtede han Agnes af Poitou, der var enke efter Amalrich den Femte af Touars, der døde 1127. Da Agnes havde født ham datteren Petronella, vendte Ramiro tilbage til sit stille klosterliv.

Petronella blev trolovet eet år gammel med Ramond Berenguer den Fjerde den Hellige, og Petronella fik Aragoniens arvelov ændret til ren mandlig arvfølge, så hun må have været meget katolsk af sindelag.

Ramiro døde den 16.august 1147, da det andet korstog brød sammen i Lilleasien.

11618383: Dona Agnes af Poitou. (-1117 - 1136-).

Dona Agnes var datter af Wilhelm den Niende af Aquitanien, = grev Wilhelm den Syvende af Poitiers/Poitou den Unge og Mathilde(Mahaut) af Toulouse.

Hendes far var den første troubadour, man kender. Der er bevaret fjorten strofer fra hans hånd på folkesproget.

Agnes blev gift før 1117 med Amalrich den Femte af Touars, som døde 1127.

I sit andet ægteskab fik hun munken Ramiro af Aragonien, der indvilgede i at ægte hende for sit lands skyld, for at det kunne få en arving.

Da Agnes havde født ham datteren Petronelle i 1136, gik Ramiro året efter i kloster igen.

1161840. Folke jarl den Tykke af Østergötland. (-1100).

Han er sandsynligvis den samme som Foulques de Beaumont, Vicomte de Montrevault, søn af Rudolf de Beaumont og Lude og Agate de Vendome.

Han optræder sammen med sin formodede far i 1086 i Frankrig og forsvinder så i dokumentariske kilder.

Han, Foulques må være født o. 1065/70, dvs ved samme tid som man har beregnet Folkes fødselsår til, idet denne blev gift o. 1100-05 med kong Knud den Helliges ældste datter

Desuden havde Foulques en bror ved navn Burchard, der på svensk bliver til Birger.

11618401: prinsesse Ingegerd af Danmark. (o.1100).

Hun var datter af kong Knud den Hellige og dronning Adele af Flandern.

Ingegerd oplevede at se sin far helgenkåret den 10.april 1101.

Gennem sit ægteskab med jarl Folke den Digre/den Tykke blev hun stammoder til den svenske Følkeæt.

Med Folke jarl havde hun børnene, Arnulf, Knut, Bengt Sni-
vel og Holmger.

11618404: Magnus Barfod af Norge. (1073 - 1103).

Han var sin fars eneste frillesøn, og faderen var kong Olav Kyrre af Norge og frillen hed Tora Ragnvaldsdatter.

Magnus blev født 1073 og var tyve år gammel, da han i Viken blev taget til konge over hele Norge

Men omtrent samtidig blev hans fars brorsøn Håkon Magnussen på Øreting taget til konge over det halve rige.

Senere kom Magnus til Nidaros og krævede hele riget, men et forlig blev indgået, hvorefter de to prætendenter skulle være konge over hver sin halvdel af riget.

Magnus var utilfreds og ville alligevel have hele landet, og det var nær kommet til kamp, men så døde Håkon 1094 i Dovre

Magnus foretog et togt til øerne udenfor Skotland og tvang den skotske konge til at afstå disse øer.

Desuden måtte jarlem af Orkneyøerne og kongen af Suderøerne hylde ham.

En krig med Inge Steinkilsson i Sverige sluttede med forlig, hvorefter han ægtede kong Inges datter Margrethe, som fik navnet Fredkulla.

Han var på tilbagevejen fra et nyt togt til Suderøerne og Man, da han 1102 i Irland blev overfaldet og efter et mandigt forsvar blev dræbt af Iernerne.

Han havde børn med mange friller, og Harald Gilles mor var en irsk eller suderøisk kvinde.

11618416: Blotsvein Hakunsson af Sverige. (1077 - 1080).

Hans far var kong Hakun Svensson, der nævnes 1060.

Det var et hedensk land deroppe i Sverige, og for at blive konge måtte Sven/Svein blote en hingst og fik derfor navnet Slotsvein. han havde en bror Ingevald og en søster Helena.

Helena ægtede Inge Steinkilsson, der dræbte Sven og blev en kristen konge. Det var i 1077 Sven blotede, og i 1080 han blev dræbt.

11685792: Kong Sverre Sigurdsson af Norge. (1152 -1202).

Hans forældre var Sigurd Mund og Gunhild.

Sverre var fem år gammel, da han kom til Færøerne for at blive opfostret hos biskop Roe.

Efter at han var blevet viet til præst, fortalte hans mor, Gunhild ham efter pavens befaling at Sigurd Mund var hans far.

Sverre drog i 1176 til Norge for at kræve sin ret til tro-
nen. I Sverige blev han og en del Birkebeinere modtaget af
jarl Birger Brosa, og Sverre blev deres fører. De drog frem
til Nidaros, hvor Sverre den 13.marts 1177 blev hyldet på
Øreting som Norges konge.

I 1179 blev Erling Skakke, kong Magnus Erligssøns far fæl-
det, og i 1180 led Magnus nederlag og faldt 1184.

Sverre måtte også kæmpe mod Baglerne. Han forjog biskopperne
fra landet og blev sat i ban.

I 1194 blev han alligevel kronet i Bergen af bisperne. Derpå
blev Baglerne under bisp Nicolas slået i 1198.

En bondeopstand støttet af Baglerne i 1200 blev overvundet,
og i 1202 måtte Baglerne overgive sig, kort før Sverre døde
syg og nedbrudt af al sin modgang.

Han blev bisat i Kristkirkens mur i Bergen.

Han var gift med Margreta Eriksdatter af Sverige, men han
havde Håkon med frillen Astrid Roesdatter.

11685804: Hertug Bernhard af Sachsen. (1140 - 1212).

Han var søn af Albrecht der Bär og grevinde Sofie af Vinzenberg.

Da hans far blev tvunget til at afgive Sachsen til Henrik Løve, blev Bernhards andel betydeligt forringet, og han kaldes da også somme tider Bernhard af Askanien, som var slægtens hjemsted, oprindeligt kun en borg ved Aschersleben, men de udvidede området til at dække Sachseb og Brandenburg, før kejseren fratog dem lenet til fordel Heinrich der Löwe.

Det ser ud til, at Henrik Løve bortforlejede det store len, han havde fået efter Albrecht der Bär til Albrechts sønner i mindre partier. Bernhard fik Sachseb, Otto den Første fik Brandenburg, Hermann den Første fik Orlamünde, Dietrich fik Burgwerben og Adalbert fik Ballenstedt

Bernhard blev født o.1140, han fik Sachsen i 1180, og da var han i 1175 blevet gift med Judith af Polen.

Det er åbenbart, at initiativet til udvædelser nu lå hos Heinrich der Löwe, og alle Albrechts sønner har stået i skygge.

Bernhard der har nummer III døde den 9.februar 1212.

11645806: hertug Leopold den Sjette af Steiermark. (-1230).

Hans forældre var Leopold den Femte af Østrig og Helene af Ungarn. Det var Leopold den Femte, der tog Røchard Løvehjerte til fange og overlod ham til kejseren for løsepenge.

Leopold den Sjette var ubetinget den mest fremragende fyrste på sin tid, en af Østrigs betydeligste regenter. Han gjorde flere korstog mod de vantro, således mod Valdenserne i Sydfrankrig og mod Maurerne i Spanien. Han kom dog for sent til at være med i slaget om Tolosa i 1210.

I 1217 fulgte han med Andreas den Anden af Ungarn på toget til Palæstina og derfra 1219 til Ægypten.

Han fik først Steiermark efter sin far i 1195, og fra 1198 havde han også Østrig.

Hertug Leopold ægtede i 1203 prinsesse Theodora af Byzans, der fødte ham datteren Agnes o.1206.

11685807: Theodorq af Byzans, grandniece af Isaaw II Anges.

Hertug Leopold må have passeret Byzans flere gange, og han har haft flere chancer for at stifte forbindelse med kejserens søn eller datterniece.

Antagelig var det kejser Isaac den Andens datter, som var søster til Irne og Alexis den Fjerde. Vi kender ikke hendes navn ej heller hendes ægtemand, men hendes datter Theodora var gift med Leopold den Sjette af Østrig.

1186⁷²: Wilhelm den Tukke af Sachsen-Lüneburg. (1184-1213).

Wilhelm var søn af Heinrich der Löwe af Sachsen-Bayern, og Mathilde af England (1168-1189).

Wilhelm (1184-1213) ægtede 1202 prinsesse Helene af Danmark.

1186973: Prinsesse Helene af Danmark g.1202 død 1233.

Hun var datter af Valdemar den Store af Danmark og Sofie af Minsk.

I 1202 ægtede hun Wilhelm den Tykke af Sachsen-Lüneburg.

18991596: Kong Henrik den Første af England. (1068-1135).

Henrik var søn af kong Wilhelm Erobreren af Normandiet og England og Mathilde af Flandern.

Henrik var fjerde søn affamilien. Han blev født to år efter Englands erobring.

Den ældste bror var Ronert den Anden Corte-Hose, der deltog i det første korstog. Han blev født 1054 og døde 1134. Han var hertug af Normandiet 1087-1106. Han pantsatte Normandiet til sin far for at deltage i korstoget. Da han efter faderens død i 1087 vilde gøre sig ret gældende mod Henrik den Første, blev han taget til fange af denne i 1106 til sin død 1134. Den anden bror Richard døde o.1075. Den tredje søn af erobreren hed Wilhelm den Anden, og han arvede England efter sin far i 1087. Han blev kaldt Wilhelm Rufus og døde 1100, og nu kunne Henrik tiltræde den engelske trone som Henrik den Anden. Henrik ægtede Mathilde af Skotland, der døde 1118. Henrik tog Normandiet i 1106 fra sin lædste bror, og efter Wilhelm Rufus' død år 1100 blev han også konge af England.

Mathilde var datter af kong Malkolm den Tredie af Cearnn-Mor, Albany, dræbt 1093.

18991597: Dronning Mathilde af England. (død 1118).

Mathilde var datter af kong Malcolm den Tredie Cearnn-Mor af Albany, og sankt Margrethe af England. Han blev født 1031, blev konge 1057. Han var søn af Duncan den Første, der 1040 blev dræbt af Macbeth. Derefter var Malcolm landflygtig hos jarl Sigvard af Northumbria, der senere hjalp ham til sejr over Macbeth. Malcolm blev selv dræbt 1093.

23236736: Kong Svend Estridsøn/Ulfson. (1019 - 1074).

Hans forældre var Ulf jarl og Estrid Svendsdatter, der var af den gamle kongest.

Ulf var søn af Thorkild Sprakalæg og Estrid var datter af Svend Tveskæg.

Svend blev født i England og fik sin opdragelse der, også efter at hans far var blevet statholder i Danmark, delvis som gidsel for faderens troskab.

Han kom derpå i lære hos kong Anund Jacob af Sverige, som han tjente i tolv år, før han drog til Danmark, hvor Hardeknud gjorde ham til jarl.

Ved Hardeknuds død 1042, havde Svend intet parti, da hans holdning og karakter ikke indgød tillid.

Han opsøgte så kong Magnus den Gode af Norge og Danmark, og han indsatte Svend til jarl i Jylland, og Svend tilsvor ham troskab.

Alligevel benyttede Svend den første chance, der bød sig, til at bryde med Magnus og lade sig udråbe til konge af Danmark. Magnus var ham dog overlegen i kampene, og Svend måtte søge tilflugt i Sverige.

Efter Harald Hårderådes hjemkomst fra Byzans søgte Svend at forbinde sig med ham, og de gjorde sammen etxtoget til Danmark, men uden resultat, og da Magnus kæmpede tappert i slaget på Lyrskov hede og til føjede Venderne et knusende nederlag, var hans kongemagt sikret, og Harald søgte til Norge og Magnus, hvor han fik del i det norske rige. Begge norske konger hærgede derpå det danske rige, men Magnus var ikke tiltalt af Haralds metoder og begyndte af få et andet syn på Svend.

Da han, Magnus efter et uheldigt fald med hesten følte døden nærme sig, indsatte han Svend til arving af det danske rige, og i 1047 kunne Svend tiltræde den danske trone uden modstand.

23236738: Thrugot Ulvsen Fagerskind.

Hans forældre var Jarl Galicie-Ulf og Bodil Hakonsdatter.

Hans hustru var Thorgunna Langlivamother. De havde sammen sønnerne Thorkil (kaldet Svend) og Astrad, samt datteren Bodil, der ægtede Erik Ejegod.

Svend og Astrad var Knud den Helliges hirdmænd. De var hans ledsagere, da oprøret brød ud, og de var med til at forsvare ham i sankt Albani kirke i Odense. Brødrene skal have overlevet og var draget til Flandern, hvor de gik i fængsel for at få kongens bror, Oluf givet fri.

23236739: Torgunna Vagnsdatter Langlivamoder.

Hendes forældre var jomsviking Vagn Ágesen og den norske Ingebjørg Torkelsdatter.

Hun ægtede Thrugot Ulvsen Fagerskind, og fødte ham sønnerne Svend og Astrad.

Hun skal være blevet hundrede år gammel, deraf hendes tilnavn.

23236740: Vladimir den Anden storfyrste af Kiev.(1113-1125).

Han var søn af Vsevolod, storfyrste af Kiev og Theodora Monomachus af Byzans.

Han blev født i 1053 og ægtede 1070 Gyda Haraldsdatter af England.

Vladimir Monomachus var allerede før sin tronbestigelse populær i vide kredse af befolkningen.

Som delfyrste under sin far Vsevolod havde han bidraget for-tjenstfuldt til enhed inden for den kongelige slægt, og hans sejr over polovetserne havde sikret riget udadtil

Ved faderen Vsevolods død havde man tilbudt ham tronen, men han havde dengang afslået tilbuddet under henvisning til Svjatopolsks førsteret.

Da denne døde, ville Monomach endnu engang vige til fordel for slægtens ældste, Oleg Svjatoslavic. Men Kievs befolkning tog ikke dennegang hans vægning for gode varer.

Utilfredsheden med Oleg var stor på grund af, at han ved flere lejligheder havde kaldt polovetserne til hjælp, hvad der betød hærgen og plyndren så at sige lige uden for hovedstadens porte.

Da derfor Monomachus vægrede sig ved at lade sig udråde til storfyrste i Kiev, truede befolkningen med oprør, hvis han fastholdt sin beslutning.

Og med den trussel svævende indvilgede Monomach i at overtage styret.

Hans personlige egenskaber og hans diplomatiske og militære begavelse bevirkede, at hans regeringsperiode blev en rolig tid for Rusland.

Han tvang de oprørske småkonger til at unerkaste sig og at afstå fra fejder, og polovetserne vovede ikke i hans tid at angribe riget.

Vladimir den Anden Monomachus har efterladt sig en formaning, der selv i den fragmentariske skikkelse den er nået til os et udtryksfuldt og sympatisk selvportræt af en betydelig statsmand på tronen i Kiev.

23236741: Gyda Haraldsdatter af England. (1066).

Hendes forældre var Harald Godwinson og Edith Svanehals, der levede sammen på dansk.

Vi ved ikke, hvor gammel Gyda har været, da hendes far drog til Stamford Bridge og slog Harald Hårderåde og bagefter i ilmarch tilbage til Hastings for at blive dræbt.

Hendes mor måtte hjælpe munkene Osgod og Ailrik fra Waltham kloster i Wessex med at finde liget af Harald.

Klostret var betænkt godt af Harald,, og han fandt sit sidste hvilested i Det Hellige Kors' kloster i Waltham.

Edith Svanehals og Gyda søgte sikkerhed hos Svend Estridsøn i Danmark, og kong Svend giftede Gyda bort til Vladimir Monomachos i Kiev, hvor hun fik en god husbond og fyrste.

Gyda har hele vejen været ledsaget af Harald Godwinsons medkæmpere, dels danske, dels angelsaxsiske krigere, der søgte ned til Miklagård for at blive kejserens livvagter.

Gyda kaldes senere den Gamle, og hun levede til 1107.

23236742: Kong Inge Steinkilsson af Sverige. (1080 - 1111).

Han var søn af Steinkil Ragnvaldson og NN Emundsdotter

Kong Inge var meget stor og kraftig. Magnus Barfod af Norge var også stor, men knapt så stor som kong Inge, og af de nordiske konger var Svend Estridsøn den mindste, men skal have været den Smukkeste.

Magnus Barfod gjorde krav på land fra Götaelven og op langs vänern indtil värmland. Han red fra Viken med tre storehundrede mand(360). Høvdinge for dem var Finn Skoftesøn og Sigurd Uldstreng. De drog op til Kvaldensø på sydsiden af Vänern og byggede der en borg af tørv og planker.

Magnus Barfod vendte så om og drog tilbage til Viken.

Da sveakongens gengæld drog i langdrag, sang man i Norge:

Længe Inge Lår-bred ligger inden han rider.

Men da isen dækkede vandene på Vänern, red kong Inge ned med 30 storhundrede mand(3600). Han sendte bud til nordmændene, der sad i borgen og bød dem fare bort med det hærfang, de havde.

Sigurd Uldstreng lod svare tilbage, at han hellere måtte komme nærmere.

Da kong Inge stod ude på isen ved øen, sendte han igen bud og bød dem fare bort med våben, klæder og heste, men lægge det røvede gods fra sig. Normændene nægtede.

Men siden gik de imod hinanden. Kong Inge lod fælde træer og bære sten til at fylde graven op med. Han lod sine folk tage ankre på lange stænger og rive tømmer væggen ned med. Man skød nu med brændende pile, og nordmændene bad nu om grid, og kong Inge bød dem nu gå bort uden våben og uden overklæder, og da de gik, fik hver mand et slag med et ris.

Og sådan vendte de tilbage til Norge.

Inge var den mand, der dræbte Blot-Svein i 1180. Han overlevede Magnus Barfod i otte år og døde 1111.

23236743: **Bronning Ragnhild Torildsdotter af Sverige.**

Hendes far hed Torild Torildson, og hun var, det må være en halv søster til Blot-Svein, som blev dræbt af hendes ægtemand Inge Steinkilsson.

Mere er der ikke at sige om hende.

23236752: Hertug Henrik af Burgund. (1035 - 1070/74).

Han var søn af hertug Robert af Burgund og Helie af Semur, han var fætter af kong Philip den Første af Frankrig.

Det var hans far Robert, der arvede Burgund efter sin farbror, men forlenede så sin yngre søn Henrik med hertugdømmet.

Henrik blev født o.1035. O.1055 ægtede han Sibille af Burgund. Faderen blev hertug i 1032, men vi ved ikke, hvornår han afstod det til Henrik.

Hans farbror var kong Henrik den Første, som var værge for Wilhelm Bastard, men som i 1054 opsagde Normandiets len og forsøgte at erobre dette rige land. Men hertug Wilhelm, den senere Wilhelm Erobreren, slog angrebet tilbage med store tab for kongen og hans allierede.

Hertug Henriks dødsår er usikkert, men han døde før 1074, og han blev overlevet af sin far, Robert den Første af Burgund.

Henriks mor, Helie af Semur blev forstødt af sin mand 1055.

23236754: Kong Alfons den Sjette af Kastilien, Asturien, etc.

Hans forældre var kong Ferdinand den Første af Kastilien og Sancha af Leon.

Ferdinand var en erobrere, der havde udbredt sin magt, så han antog titlen kejser af Spanien.

Men ved sin død gjorde han den fejl, at han delte sine lande mellem sine tre sønner, Sancho, Alfons og Garcia.

Alfons var femogtyve, da hans far døde og efterlod ham Leon. Søstrene, Urraca og Elvira fik henholdsvis Zamora og Toro, og sammen havde de to myndighed over alle klostre i de fem riger.

Søstrene måtte forblive ugifte som klosterforstandere, og de forsvarede deres lande med stort mod og snilde mod arabiske angreb.

Alfons allierede sig søsteren Urraca, der støttede ham i krigen mod brødrene.

Det var efter hendes råd, at han ved en bestemt lejlighed tog deres bror, kongen af Galicia til fange. Da senere den anden bror, kongen af Kastilien blev myrdet, var der mange der mistænkte Urraca for at stå bag.

Alfons samlede atter alle riger til et og lod sig udråbe som kong Alfons den Sjette af Kastilien. Han glemte dog aldrig sin søsters støtte, og hun fik sæde både i rigsrådet og i stænderforsamlinger.

Hun sad altid ved hans side, og han tiltalte hende som dronning.

Alfons var forresten gift seks gange. Hans første hustru hed Jimena Nuniez. Andet ægteskab indgik han i 1074 med Inez af Aquitanien. I 1080 ægtede han Constance af Burgund, fjerde hustru var Berta af Burgund, nummer fem hed Isabel af Este og til sjette og sidst havde han Beatrice af Este.

Constanza skænkede ham døtrene Urraca og Teresa
Han døde den 30. juni 1109.

23236756: Humbert den Anden, markgreve af Turin.(1092-1103).

Hans forældre var Amadeus den Anden og Joan af Geneve, og hans far døde 1080

Humbert blev både greve af Savoyen og markis af Turin, Savoyen fik han ved sin fars død og Turin efter sin farmors død i 1091.

Han ægtede Gisela Williamsdatter af Franche Comté, eller Burgund.
Humbert døde den 18.september 1103.

Kejser Henrik den Fjerde førte i 1081 en hær over alperne, og størstedelen af de norditalienske stormænd gik over til ham.

23236757: Gisela Williamsdatter af Franche Comté/Burgund.

Gisela var datter af Wilhelm den Første den Store greve af Burgund 1057 og Stefania af Barcelona.

Hun blev bortgiftet til markgreve Humbert den Anden af Turin, senere greve af Savoyen og markis af Turin.

Gisela har ikke været ret gammel, da hun ægtede Humbert.

Hun blev født o.1070 og blev bortgift før 1090. Humbert døde 1103, og Gisela ægtede efter 21.oktober 1104 markgreve Rainer af Montferrat, der døde 1135/36.

VIII

23236758: Guigo den Tredie/Wigo af Vienne. (1079 - 1125).

I tyske kilder kaldes han ofte Wigo den Sjette. Han er berømt for sin strid med bispen af Grenoble, den hellige Hugo, om kirkerne og andre kirkegodser, som han havde arvet efter den sidste konge af Burgund. Bispen indbragte sagen for Kirkerådet, idet han gjorde krav på disse godser som kirkens naturlige ejendom.

Efter mange stridigheder for retten, hvorunder greven søgte at tvinge bispen fra sit embede, blev resultatet tre overenskomster i 1099 og i 1116, hvor Wigo gik med til at give sin rival de kirkegodser, han ejede.

Den sidste overenskomst blev ratificeret i 1119 ved en bulle af pave Calixtus den Anden.

Det var i hans regeringstid, den hellige Bruno i 1081 grundlagde det berømte kloster Grande Chartreuse i fjeldene nær Grenoble.

Han var gift med en engelsk prinsesse Mathilde i hendes andet ægteskab. Han døde selv 1125.

23236759: Prinsesse Mathilde af England. (1079).

Vi ved ikke, hvilken engelsk prinsesse, han var gift med, men hun har sandsynligvis været af angel-sachsisk afstamning og har ikke kunnet vende tilbage til England efter at Wilhelm Erobreren havde indtaget riget.

Hun har indgået sit andet ægteskab o.1079, da hendes datter døde i 1145. Så hun kan f.eks være født o.1050. Nærmere kan vi ikke komme.

23236760: Raimond Berenguer den Anden. (1053-1082).

Faderen Raimond Berenguer den Første den Gamle var tre gange gift. Først i 1039 med Elisabeth af Beziera, der døde i 1050, så en kort tid med Bãanca, der blev forskudt, og tredje gang i 1053/54 med dona Almodis af Ia Marche, der blev mor til tvillingerne, der arvede grevskabet i fællesskab.

Tvillingebroderen hed Berenguer Ramond den Anden med tilnavnet el Fratricida, Brodermorderen.

De to brødre kunne ikke enes om herredømmet over grevskabet, og i 1082 blev Raimond Berenguer myrdet i en skov mellem Sankt Celoji og Hostalrich, og broderen blev eneherre i grevskabet (1082-1097).

23236761: Dona Mathilde Robertsdatte af Apulien. (1111/12).

Hendes forældre var nommanerhertugen Robert Gaiscard, født 1015, og Sikelgaita Gaimarsdatte af Longobardernes stamme.

De blev gift o.1059 og skal have fået en halv snes børn.

Mathilde blev gift o.1076 med Raimond Berenguer den Anden af Barcelona, der blev myrdet af sin tvillingebror i 1082, så hun kan have været en af de ældste.

Hun giftede sig igen o.1085 med Aymeriden Første af Narbonne

23236762: Gilbert af Rouergue, Milhaud og Gevaudan mm.

Gilberts forældre var Berengar den Anden, vicegreve af Milhaud og Gevaudan og dona Adele, grevinde af Carlad.

Han blev gift med dona Gerberge af Provence, der var født o.1055.

Gilbert var greve af Rouergue, Milhaud og Gevaudan og han døde efter 1110 men før 1.februar 1112.

23236763: Dona Gerberga af Provence. (1055 - 1112).

Gerberges forældre var Gotfred den Første af Provence og Stefania, cognomine Dulcia.

Gerberge blev født o.1055 i Provence, og hun levede endnu den 3.februar 1112, men i januar 1113 var hun død.

23236764: Kong Ramiro den Første af Aragonien.(1035 - 1063).

Han var en naturlig søn af kong Sancho den Tredie Major og dona Gaya af Aybera, der døde før de kunne blive gift.

Siden ægtede Sancho den Store en dona Urraca, som han forstødte, da han så den skønne Nunja af Kastilien, der med tiden fødte ham to sønner, Garsia og Fernando.

Don Garsia var en vild og uregerlig natur, der kastede sig ud i de vildeste vædekampe og de farligste legemsøvelser. Mens kong Sancho var i felten, havde han overlagt regeringen til dronning Nufna, men nu havde den unge don Garsia fået øje på en pragtfuld hingst i sin fars stalde, der var så tilpas vild, at den var en udfordring til hans temperament. Han gik til staldmesteren og forlangte brysk den vilde hingst. Staldmesteren afslog og henholdt sig til kongens udtrykkelige forbud, men Garsia blev ved at presse på, og staldmesteren gik så til dronning Nunja og påpegede den store fare, som truede prinsen, hvis han blev nødt til at give hingsten til det unge menneske.

Nunna gav staldmesteren streng befaling til at nægte drengen at få den vilde hingst ud af stalden.

Garsia gik selv til sin mor og tiggede og krævede den pragtfulde hingst, men moderen afslog urokkeligt.

Indædt rasende gik Garsia bort og svor en blodig hævn over staldmesteren og sin mor. Han beskyldte sin mor for at være faderen utro med staldmesteren. Han gik selv til kongen med sin beskyldning, og løj med sådan en troværdighed, at kong Sancho måtte tro sin søns bagvaskelse.

Nunja blev kastet i fængsel og blev dømt til at blive brændt levende ifølge landets love. Men som en formildende omstændighed stillede han dog den betingelse, at Nunjas ære og liv skulle være frelst, hvis der inden tredige dage efter dødsdommens afsigelse, fandtes en ærbar ridder, der tilbød sig med våben i hånd at forsvare sin dronning imod hendes anklager.

Nunja sad forladt og vansmægtende i sit fængsel og ventede døden. Hvem havde mod til at møde den dristige og stærke don Garsia.

Nunja syntes uden redning . Bålet var allerede bygget op. Alle gode mennesker jamrede for hendes skæbne, og i kongens bryst var smerten langt stærkere end vreden.

Da stillede en prægtig ridder med lukket visir sig for skranken og tilbød sig i kamp på liv og død at bevise dronningens uskyld og troskab, imod hendes vanartede søns løgnagtige beskyldning.

Glæden bredte sig blandt befolkningen og den modige ridder blev modtaget med jubel og håb.

Ridderen åbnede sit visir og viste den afdøde Gøyas ældste søn, Ramiro. Don Garsia turde ikke modtage udfordringen , men ilede straks til sin far og kastede sig for hans fødder med den tilståelse, hans beskyldning var falsk og ubegrundet, og skyldtes hans egen vrede og hævnfølelse.

Kong Sancho blev strålende glad og ilede straks til fængslet for selv at befri sin elskede hustru af de uforskyldte lænker og føre hende tilbage til paladset.

Folket jublede og strømmede til for at hylde den ædle Ramiro, men vreden over Garsia var stor ikke mindst hos faderen, men moderhjertet tåler alt, udholder alt og tilgiver alt. Nunja bad selv om nåde for sin førstefødte.

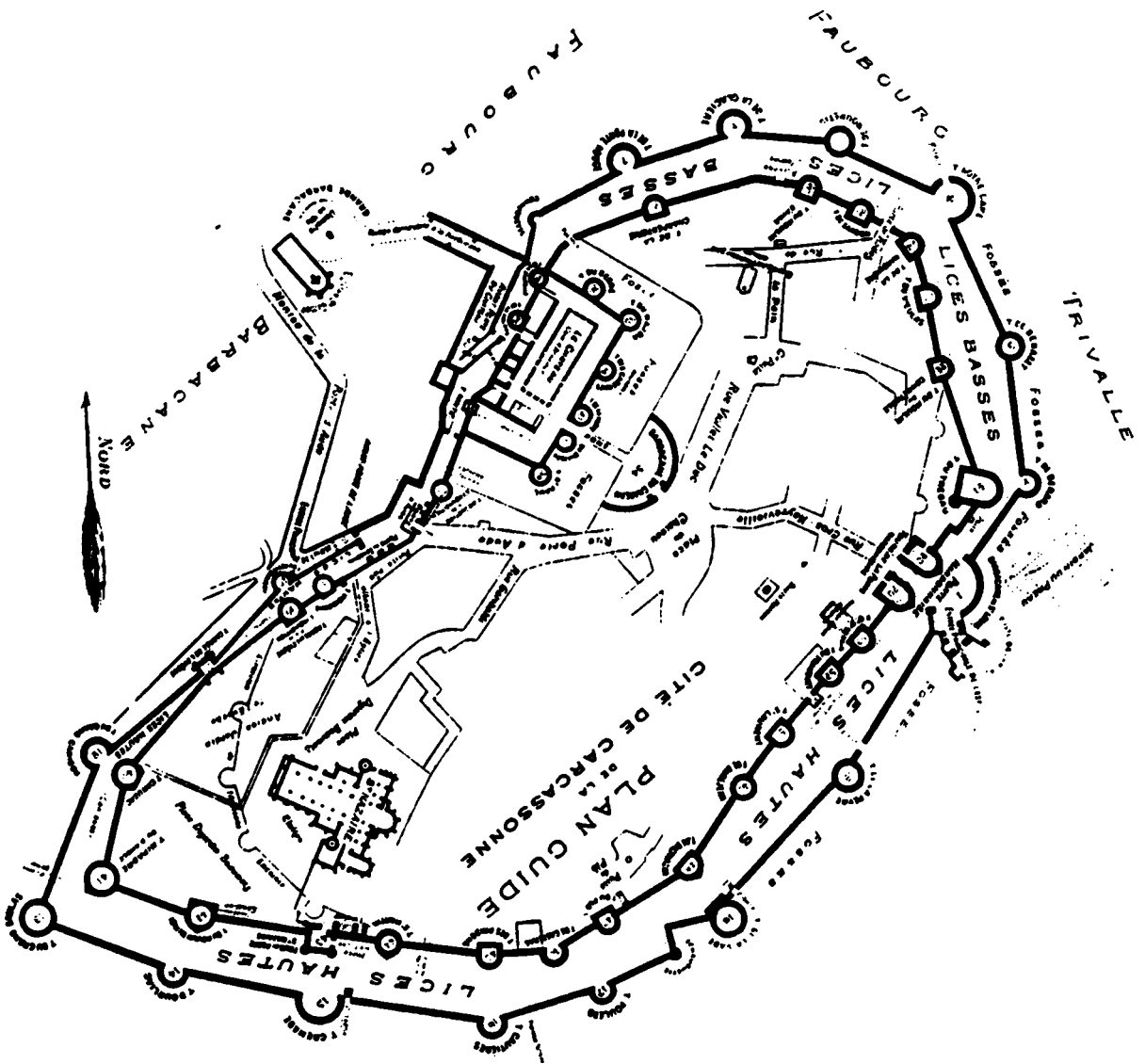
Don Ramiro trådte beskeden tilbage til sin anonymitet. Dog også mod ham viste Sancho sig ædelmodig. Han afstod straks kongeriget Aragonien til sin værdige søn, Ramiro, som styrede det fra 1035 til 1063, hvor han efterlod det til sine børn.

23236765: Dona Gerberga af Bigorra, Carcassone og Foix. (1036).

Hun skal have været af en sjælden skønhed. Hendes forældre var grev Bernhard af Conserans, Foix, Bigorra og en del af Carcasøne og grevinde Garsinde af Bigorre.

Gerberga ægtede i 1036 den ædle kong Ramiro den Første af Aragonien, der efter sin brors død 1045 også fik Subrarbien.

Kong Ramiro døde den 8.maj 1063. Vi ved ikke, hvornår Gerberga døde.

23236766: Hertug Wilhelm den Niende af Aquitanien. (1071-1126).

Alle Aquitaniens hertuger hed Wilhelm, og var de uheldigvis yngre brødre, fik de navneforandring, for navnet var en del af deres titel.

Hans forældre var Wilhelm den ~~Åtende~~ Sjette, greve af Poitou, og ~~Mathilde~~ af ~~Provence~~.

Wilhelm var den første trubadur, vi kender, den første vi har værker fra. Han var tilsyneladende en kynisk, selvrådig person, der tilmed blev bandlyst af paven, men, da han drog på korstog til det hellige land, fik han absolution.

Bandlysningen skyldes, at han besatte sin hustrus fars land, mens han var i Palæstina på korstog.

Han blev født 1071 den 22. oktober, blev den Sjette greve af Poitou/Poitieus i 1086. Han var en modig kriger, elskede videnskab og poesi. Han var viljestærk men usædelig.

To gange besatte han Toulouse, som han gjorde krav på hos Raimund den Fjerde, men måtte opgive sine krav. Han førte en lang række krige. Han lod bygge Partheney, hvad det så kan være for noget, måske en slags harem.

Han var til stede ved konciliet i Clermont i 1095, men det var først i 1100, han drog på korstog med tres tusinde mand, blev udsat for et blodigt angreb i Lilleasien, men nåede alligevel Jerusalem og leverede den 26. maj 1002 muslimerne slaget ved Rama, der fuldstændig oprev hans hær.

Senere hjalp han Alfons af Aragonien mod Maurerne og Ludvig den Store mod Tyrkerne.

Han var først gift med Irmgard af Anjou i 1089, men de blev skilt i 1092, hvorefter han ægtede Philippa (Mathilde) af Toulouse, der blev mor til Agnes.

Guilhem, comte de Poitiers

23236767: Philippa(Mathilde)af Toulouse. (1094).

Hendes forældre var grev Wilhelm af Toulouse og Provence og Emma af Mortain.

Hun hed også Felicia og Mahaud. Hun blev født 1068. Hun styrede Aquitanien , mens Wilhelm var på korstog. I 1114 gjorde hun indfald i Toulouse mod sin fætter Alfons-Jourdain og allierede sig med vocomte Bernhard-Ato. Samme år grundlagde hun kløsteret Espinasse i Toulouse stift.

Hun var meget religiøs. Hun døde den 28.november 1117 i Fontevraud.

Hun var først gift med Sancho af Aragonien 1085-1094. Siden ægtede hun Wilhelm den Syvende af Poitiers, hertug af Aquitanien som nummer ni.

23236800: Rudolf de Beaumont et Lude.

Hans far er ukendt, men hans hustru Agate de Vendome har en kendt forsløgt, som fører tilbage til greverne af Anjou.

Rudolf og Agate levede omkring Wilhelm Erobrerens invasion af England.

23236801: Agate de Vendome, grevinde

Agate var datter af Foulque l'oison, greve af Vendome, der levede i årene 1011-66.

Hans hustru kender vi ikke.

23236802: Kong Knud Svenssøn den Hellige. (1074 - 1086).

Han var søn af kong Sven Estridsøn/Ulfseh og en unævnt frille.

O.1082 ægtede han Edel/Adele af Flandern, datter af den flanderske greve Robert "Friseren".

Knud var sin fars næstældste søn, i 1069 og 1075 var han en af anførerne på togter til England.

Efter sin brors Harald Hen's død 1080, blev han konge af Danmark.

Han stiftede et domkapitel ved Lunds Domkirke, men han var noget voldsom i gennemførelsen af sine planer.

I 1085 gjorde han forberedelser til endnu et Englandstog, men planen blev ikke gennemført, da han fik problemer i Sønderjylland. Så blev han udsat for et oprør blandt ledingsmændene, måtte flygte og blev fanget i St.Albanskirken på Fyn, hvor han blev dræbt.

O.1065, året før Englands erobring af normannerne, fødtes i Flandern den kommende dronning i Danmark, grevedatteren Adele/Edel Robertsdaughter, der kort efter 1080 ægtede Knud, der nu var konge af Danmark.

Inden kong Knuds død fødte Edel/Adele ham tre børn, Carl, med tilnavnet den Gode, som blev greve af Flandern, Cæcilia og Ingegerd.

Knud blev helgenåret i 1101, og hans helgenlevn blev nedlagt i et gyldent skrin, der blev placeret på alteret i St. Knuds kirke i Odense.

23236803: Grævindé af Flandern, dronning Edel af Danmark.(1065-1115

Hendes forældre var greve Robert den Første, Friseren af Flandern og Gertrud af Sachsen. Hun blev født 1065. Hendes far var tredive år, og hendes mor var fem år ældre.

Robert Friseren blev først sin fars efterfølger i grevesædet i 1067.

Hendes ægteskab i 1080 med den danske konge skulle styrke et flamsk-dansk alliance mod Wilhelm Erobreren.

Efter drabet på Knud, flygtede Edel med sin søn Carl hjem til sin far i Flandern.

Edels svoger, Erik Ejegod tog hendes to døtre med til Sverige, hvor de begge blev godt gift.

I 1092 blev Edel af sin far sendt til Apulien for at ægte hertug Roger, som hun fødte tre sønner, hvoraf de to døde som små.

Hertug Roger døde 1111 og efterlod Apulien til sin søn Wilhelm. Edel var derpå regent for sin søn til sin død 1115.

23236808: Kong Olav Kyrre af Norge. (1050 - 1093).

Hans foreldre var kong Harald Hårdråde og dronning Tora Torbegrsdatter af Giske.

Olav blev født o.1050. Det var måske hans mor, der sørgede for, at han lærte læsning og latin.

Han var o.seksten år, da han fulgte med sin far på Englands-togt, hvor faderen døde af en pil i halsen.

Olav fik lov til at rejse hjem med de mænd, der ikke var blevet dræbt i kampen.

Han tog så til Orkneyøerne, inden han vendtes tilbage til Norge, hvor hans ældre bror, Magnus delte riget med ham, men i 1069 døde Magnus og Olav blev enekonge.

Olavs tilnavn formodes at betyde den fredelige. Han styrede mildt og gjorde meget godt for landet. Kristendommen havde god fremgang i hans tid.

Ber blev bygget kirker og oprettet faste bispesæder. Det var Olav, der grundlagde Bergen o.1070.

Han var gift med Ingerid Svendsdatter fra Sogn. Hun fødte ham ingen børn, men efter kong Olavs død flyttede hun til sine frænder i Sogn og ægtede Svein Brunjulfsson på Aurland, som hun fødte datteren Hallkatla Sveinsdatter.

Olav døde den 22.september 1093 på gården Haukeby i Tanum, i Bohuslen.

Han blev jordet i Kristkirken i Nidaros.

233715884: Kong Sigurd Mund af Norge. (1133 - 1155).

Hans forældre var kong Harald Gille af Norge og Tora Gutormsdatter. Faderen blev dræbt i 1136 af Sigurd Slembe og Sigurd blev så valgt til konge i 1137 sammen med sin bror Inge Krogryg.

Fra 1142 også sammen med broderen Eystein, og hele tiden under formynderskab af de mægtige lendermænd.

Da brødrene blev voksne blev de uenige. Sigurd var populær, men voldsom. Han og Eystein prøvede forgæves af afsætte Inge.

Det var i hans regeringsår, bispesædet i Nidaros blev xoprettet. Uenigheden mellem brødrene vedblev, og Sigurds mænd dræbte mange af kong Inges mænd.

Den 10. juni 1155 blev Sigurd selv dræbt i Bergen.

23371608: Hertug Albrecht der Bär af Sachsen. (1100 - 1170).

Hans forældre var hertug Otto den Rige af Sachsen og Elica af Sachsen. De blev gift før 1095.

Albrecht var markgreve af Brandenburg og grundlægger af det askaniske hus.

Som tro tilhænger af Lothar af Supplinburg blev han forlenet med forskellige dele af Sachsen. I 1134 blev han udnævnt til markgreve af Nordmark og arbejdede ivrigt på at udvide sine magtområder.

Allerede i 1124 ægtede han Sofie af Winzenburg.

Efter Lothars død stillede han sig på Stauffernes side imod Welferne, og da Henrik Welf mistede sine to hertugdømmer i 1138, forlenede Konrad den Tredie Albrecht med Sachsen.

Fire år senere måtte han dog give dette tilbage til Henriks søn, Henrik Løve.

Albrecht underkastede sig store dele af Vendernes land, og i 1150 erhvervede han Brandenburg.

Henrik Løve erobrede især land langs Østersøens kyst og koloniserede det med tyskere og hollændere..

23371609: Sofie af Winzenberg. (1107 - 1160).

Sofies forældre var grev Hermann den Første af Winzenberg og grevinde Hedwig von Assel.

Sofies far var død før 7.juli 1123. Moderen døde efter 1123.

Sofie ægtede Albrecht der Bär i maj 1124.

Hun var født o.1107.

Sofie von Winzenberg døde den 25.marts 1160. Hun fødte sønnerne Hermann og Bernhard.

23291612: Hertug Leopold den Femte af Østrig. (1157 - 1194).

Hans forældre var Hertug Henrik den Anden Jasomirgott og prinsesse Theodora af Bysanz.

Leopold var hertug af Østrig fra 1177 til sin død i 1194. Han udmærkede sig på det tredje korstog ved indtagelsen af Ptolemais, men da det lykkedes ham som den første at plante sin fane på et af tårnene, blev Richard Løvehjerte så forbitret, at han rev fanen ned og slæbte den gennem skarnet. Det kom han siden til at fortryde, for da han på tilbagevejen til England kom gennem Østrig tog hertug Leopold ham til fange og tiltvang sig på den måde store løsepenge.

I 1192 knyttede han Steiermark til sine besiddelser. Han ægtede 1174 Helena af Ungarn, der blev mor til Leopold den Sjette. Leopold den Femte døde den 31. december 1194, og hans hustru døde den 25. marts 1199.

23291613: Helena af Ungarn. (114x - 1199):.

Hun var datter af Geisa den Anden af Ungarn og Ephrosine af Kiev, og Helenes forældre blev gift i 1140.

Selv blev Helene gift i 1174 med hertug Leopold af Østrig.

Hendes far var kun elleve år gammel, da han blev konge i 1141, og han oplevede ikke sin datters ægteskab, da han døde den 31.maj 1162.

Helenes ægtemand drog på korstog til det hellige land, hvor han klarede sig godt mod de vantro, men ragede uklar med Richard Løvehjerte, som han senere tog til fange og krævede løsepenge for.

Hertug Leopold den Femte døde på årets sidste dage 1194.

Helene døde 25.marts 1199.

2374946: Hertug Henrik der Löwe af Sachsen etc. (1129-1195).

Han var søn af Henrik den Stolte af Bayern og Gertrud von Supplinburg.

Han blev født 1129 og ægtede 1150 Clmentia von Zäringen, som han forstødte i 1162.

I 1168 giftede han sig med Mathilde af England, der døde 1189.

Ved et forlig med kejser Konrad den Tredie fik han 1142 tilstået hertugværdigheden over Sachsen og 1155 gav kejser Frederik Berbarossa ham tillige Bayern.

Henrik var Valdemar den Stores allierede og somme tider tillige hans rival i kampene om Vendernes områder.

Da Henrik Löwe nægtede at hjælpe Frederik Barbarossa med at kæmpe i Italien, og Han blev så frataget alle sine len, men fik dog lov til at beholde sine arvelande efter at have kæmpet stædigt mod kejseren.

2374947: Prinsesse Margretha af England (1168-1189).

Hun var datter af kong Henrik af England og Eleonora af Aquitanien.

Margrethe (Maud) blev antagelig gift o. 1183.

Hendes far blev født 1154 hendes mor blev født 1204.

Margrethe ægtede hertug Henrik der Löwe af Sachsen og Bayern. Han blev senere berøvet sine len.

37983194: Malcolm den Tredie Canmore, konge af Albany.(1031-93).

Malcom var søn af Duncan den Første af Albany 1034-1040), der blev dræbt af sin feltherre, Macheth. Malcolm blev landsforvist, men forfulgte Macbeth, som han besejrede.

I 1070 ægtede Malcolm Ceann-Mor den engelske prinsesse Margaretha, som senere blev kåret til helgen. Hun var en engelsk konges barnebarn.

Hun elkede Guds hus. Hun byggede kirker og klostre, og hvilede ikke, før Guds og kirkens bud blev overholdt i hele hendes rige..

Hun havde altid tid til bøn, og det gjorde hende med en sådan ynde, at hendes gemal efterlevede hende levende. Ved midnat stod de begge op og bad.

Malcolm kyssede de bønnehøger Margretha benyttede, og tog dem sommetider bort, lod dem besætte med med ædelstene og bragte dem således tilbage. Hun begræd daglig sine synder og bad sin skriftefader irrettesætte hende for dem.

Da hun på sit dødsleje 1093 fik efterretning om, at hendes gemal og hendes søn var faldet, takkede hun herren, fordi han straffede hende sådan for hendes synder.

46473472: Ulf Thorkildsen jarl. (- 1026).

Hans far hed Thorgils Sprakælegg ifølge islandske kilder, der ikke nævner hans mor.

Ulf havde en bror Eilif, der ligeledes var jarl i England, og en søster Gyda, der ægtede Godwin Wulnotsson.

Ulf ledsagede kong Svend Tveskæg på hans erobringstogt til England i 1013-14, da de gik uden om London, men underlagde sig hele det øvrige land, så London blev nødt til at kapitulere.

Ulf havde i forvejen ægtet kong Svends datter med Sigrid Storråde Estrid, der skulle blive stammoder til et nyt dynasti.

Både Ulf og hans bror Eilif nævnes flere gange som jarler i England både under Svend Tveskæg og senere under Knud den Store.

På Knud den Stores togt til Venden blev Ulf sat til at styre det erobrede land i 1023.

Men nogle år senere, da Thorkel den Høje var død, fik Ulf stillingen som statholder over Danmark og formynder for Hardeknud.

Måske var Ulf deltager af en sammensværgelse mod Knud den Store, da den norske kong Olaf og den svenske kong Anund Jakob i fællesskab gik mod Danmark og Ulf jarl hyldede Hardeknud som konge på Viborg ting.

Knud den Store blev i hvert fald forbitret, men på sin søster Estrids forbøn tilgav kong Knud sin svoger.

Alligevel har der siddet en orm og gnavet, for samme efterår, da Knud og Ulf sad over et brætspil i Roskilde, kom det til et skænderi over et træk, og næste morgen sendte kong Knud en af sine mænd ud for at finde og dræbe Ulf.

Det skete ved ottesangen i hellig Trefoldigheds kirke, oppe i koret, at Ulf blev stukket igennem med et sværd den 29. september 1026.

Kong Knud gav sin søster og kirken store ejendomme som bod for drabet. Ulf efterlod sig en enke og tre sønner, Svend, Bjørn og Asbjørn.

46473476: Jarl Ulf Galicienfarer. (-1030-1062-).

Vi kender ikke hans forældre, men hans svigerfar var Håkon jarl i Norge.

Selv blev Ulf jarl i Danmark, men mest kendte var han for sine togter i Atlanten, der gik helt til Galisien i Spanien. Adam af Bremen omtaler, at han har gjort et togt helt op til det nordlige hav.

Han var gift med Bodil Håkonsdatter af Norge.

46473477: Bodil Håkonsdatter af Norge. (-1050-1063-).

Hun var datter af Håkon jarl den yngre og Gunhild, Knud den Stores søsterdatter.

Hun ægtede jarl Ulf Galicienfarer, der var berømt for sine dristige Atlanterhavstogter.

Det er vel ikke usandsynligt, at hun har været med på hans Nordhavsrejse.

Bodil levede endnu i 1062.

46473477: Prinsesse Estrid af Danmark. (-1120-1126-).

Hun var datter af Svend Tveskægs andet ægteskab med Sigrid Storråde Erik Sejrsæls enke.

Efter kong Svends erobring af England, blev hun i 1015 gift med Ulf jarl, der havde deltaget i kampene.

Svend Tveskæg var død, men Knud den Store tog ham med til England, hvor også Knud blev hyldet.

Siden blev Ulf høvding for Jomsborg i 1022-23, og da Thorkel den Høje døde som statholder i Danmark, efterfulgte Ulf ham i dette høje embede og blev endda værge for kongens søn, Hardeknud.

I denne stilling synes Ulf at have deltaget i en sammensværgelse mod kong Knud, men af hensyn til Estrid tilgav kongen ham.

Men i 1026 kom det til et skænderi over et brætspil mellem de to, og Knud lod Ulf dræbe den 29. september under Ottesangen.

De store ejendomme, kong Knud skænkede sin søster som bod, gav hun videre til kirken. Hun byggede også en stenkirke i stedet for den trækirke, der havde stået.

I 1028 ægtede hun i Normandiet hertug Robert le Diable, men han forskød hende snart og drog på pilgrimsrejse til det hellige land, hvor han døde 1035.

Hendes søn Svend blev konge af Danmark undernavnet Estridsøn.

46473478: Jomsviking Vagn Ågesen. (-986-994-).

Hans forældre var Åge Tokesen og Thorgunna Vesetesdatter.

Vagn var som barn så uregerlig, at han ni år gammel skal have dræbt tre mand, så han far og hans morfar, da han var 12 år gammel gav ham to langskibe hver med 50 mand, så han kunne drage på vikingetogt.

Efter at have udført forskellige bedrifter, kom han til Jomsborg, hvor han krævede at blive optaget. Men da han ikke var gammel nok, blev hans ansøgning afslået.

Vagn udfordrede så Jomsvikingerne, at de skulle kæmpe imod ham og hans krigere, og Sigvalde jarl kom frem på marken foran Jomsborg for at tage kampen op. Han og hans folk mente ikke, de skulle tage for hårdt fat, men Vagn og hans gutter gik så hårdt imod dem, så de måtte trække sig tilbage, og åbne for adgangen til de hundrede mand.

Fra den dag var han en af Jomsborgs tapreste krigere, der udmærkede sig ligeså meget ved lydighed som ved tapperhed og kløgt.

Jomsborg lå på øen Jumne i Oderens munding i Venden eøler Odritten. Den blev anlagt af Harald Blåtand og skal tidligt have været stenbygget.

Efter Harald Blåtands død sammenkaldte Svend Tveskæg til et gravøl og arveskifte, idet mange af Jomsvikingerne havde mistet deres fædre ved den tid.

Og det var ved den lejlighed, man ved skålerne aflagde løfter.

Kong Svend svor, at han inden tre år skulle drage til England og indtage landet og dræbe kong Adelfråd, og derpå gik Jomsvikingerne i gang med at sværge. Sigvalde jarl lovede at drage med dem til Norge og dræbe Hakon jarl eller drive ham ud af landet, Torkel den Høje, Sigvaldes bror svor at kæmpe så længe Sigvalde gjorde det, Bue Digre lovede, at han ikke ville flygte fra Hakon jarl. Hans bror Sigurd ville ikke fly så længe størstedelen af Jomsvikingerne kæmpede, og Vagn svor at han skulle drage med til Norge og ikke vende hjem, før han havde dræbt Torkel Leira og gået i seng med hans datter.

Jomsvikingerne ville ikke tøve så længe som kong Svend, men drog snart af sted med tres skibe, hvoraf de tyve kom fra Skåne. Da de nåede Jæderen, var de på norsk område og begyndte at plyndre og brænde, mens de spurgte sig for, hvor jarl Hakon opholdt sig.

De nåede helt op til Søndmøre, før de fik nys om Hakon, han skulle være set med et par skibe inde ved Hjörungavåg, der var en fremragende vinterhavn inde i bunden af vågen, godt dækket for alle vinde, mens den ydre våg jævnlige var udsat for stærke vindbyger.

Således drev mange år senere Mogens Heinesen helt til Færøerne i sådan et pust.

Da Jomsvikingerne kom ind i vågen, lå Hakon og spærrede fra kyst til kyst med sine skibe, der var bundet sammen som en lang bro. Kun i midten var en ø.

Nu drog Jomsvikingerne imod Hakons falanks, og en hård strid begyndte. Vagn Ågesen søgte nordmændene ude på fløjen og gik hårdt på. Ved siden af hans skib var hans morfar, Vesete og dennes sønner, Sigurd og Bue Digre. Kampen var hård, og det siges at Hakon jarls brynje var helt forhugget.

Da kom en haglbyge fra Syd og spredte Jomsvikingerne skibe, der lå i den ydre våg, hvor vinden havde indpas, og Sigvalde jarls skibe blev drevet langt til søs, trods det, at de roede det stærkeste de kunne, men de var drevet for langt ud, og nu var det nordmændene, der trængte over på Vesetes og Vagns skibe, og trængslen blev hård her. Vesete blev dræbt, Bue Digre fik et hug over ansigtet, der kappede næsen og det meste af hagen af, hænderne blev også hugget af, og han stak armstumperne gennem hankene på sine skatkister og sprang overbord.

Bues stavnbø, Aslak Hol^mskalle fik bersrækergang og huggede med begge hænder og var hård overfor jern, indtil en islænding tog en ambolt fra dækket og knuste hans hjerneskal.

Bues bror Sigurd fortalte, hvordan de blev trængt sammen i forskibet. Alle vore skibe var ryddet undtagen Vagns, hvor der endnu blev kæmpet. Snart kunne de hverken løfte hånd eller fod. Til sidst var de kun ni, der blev klemt mellem skjolde og taget tilfange.

Vi blev ført våbenløse i land, og snart kom også de sidste fra Vagns skib. Vagn blev båret af to mand og havde mærker af både sværd og spyd. Han var træt og bleg og sagde ingenting.

Vi måtte sætte os på en træstamme ved strandbredden, og vore ben blev bundet sammen med et langt reb, men hænderne havde vi frie.

Der sad vi nu og ventede, mens man diskuterede, hvad man skulle gøre ved os. Hakon jarl sagde, at vi straks skulle dræbes. og hans søn Erik jarl kom med sine mænd for at se på. Nordmændene var nysgerrige efter at se, hvordan Jomsvikinger opførte sig, når de skulle dø.

Tredive mand var vi på træstammen, ni fra Bues skib, otte fra Vagns, resten fra andre. Vagn sad længst tilhøjre.

Nu kom der en mand med en skægøkse og standsede foran Vagn og sagde, Ved du hvem jeg er? Vagn så på ham, men lod som ingenting, før han var meget træt. Den anden sagde, Jeg er Torkel Leira, det var mig du ville dræbe og gå i seng med min datter Ingeborg.

Vagn havde fået at vide, at hun var den smukkeste pige i Norge og en af de rigeste.

Men nu, sagde Torkel Leira, ser det snarere ud til, at det bliver mig, der dræber dig. Vagn trak på munden og sagde, endnu er ikke alle Jomsvikinger døde.

Torkel Leira sagde, Jeg vil gemme dig til sidst, så skal du se dem alle dø.

Ingen skal sige, at Jomsvikingerne ikke kunne holde sig stunke overfor døden. Der sad to mænd ikke langt fra mig og talte om, hvorvidt man kunne føle noget, når hovedet var hugget af. Den ene sagde, her har jeg nu et spænde i hånden, og hvis jeg sanser noget, når jeg har måttet hovedet, skal jeg stikke det i jorden.

Torkel nåede hen til ham, og da han havde hugget faldt spændet staks ud af hånden.

Så var der to tilbage, inden Torkel kom til mig. Sigurd smilede og så sig om, så løftede han sin ølkande og drak.

Han holdt sig lige en kunstpavse, mens de andre sad og så spændet til.

Da jeg nu sad der på stammen, var jeg såmænd ikke mere bange end nogen anden, men jeg syntes, det var harmeligt at dø uden at have udrettet noget, der kunne spørges. Derfor sagde jeg til Torkel, da han kom, Jeg er så øm over mit hår og vil ikke have det fyldt med blod, derfor strøg jeg det frem over hovedet, og en mand, der gik bagefter Torkel, de sagde senere, at det var hans svoger, trådte frem og viklede mit hår om sine hænder og sagde til Torkel, "Hug nu."

I det samme trak jeg hovedet til mig, så hurtigt jeg kunne, så øksen ramte mellem mig og svogeren og huggede begge hans hænder af. Den ene blev hængende i mit hår.

Hele bordet brast i latter, og Sigurd lo selv med. Ja, I ler men det er ingenting imod, hvor Nordmændene lo, da de så Torkels svoger rulle hen ad jorden, og Torkel stå og glo på ham.

Erik jarl kom hen til mig og sagde, Hvem er du? Jeg svarede, Sigurd hedder jeg, og Bue Digre var min far, og endnu er ikke alle Jomsvikinger døde.

Jarlen sagde, Man mærker, du er i slægt med Bue, vil du tage mod dit liv af mig. Og jeg sagde, af en mand som dig tager jeg imod det. Og så blev jeg løst fra rebet.

Men det syntes Torkel ilde om og råbte, Skal vi nu begynde med sådan noget, Så er det bedst, at jeg ikke venter med Vagn. Og så løftede han øksen og løb hen imod ham, hvor han sad for enden af stammen. Men en af Vagns mænd, Skarde, der sad som nummer fire fra Vagn, syntes, at det var urigtigt, at Vagn skulle hugges inden det var hans tur. Derfor kastede han sig fremover i rebet, da Torkel kom løbende, så Torkel gik på næsen lige foran Vagn, og der var ingen, der sporede nogen træthed hos Vagn, da han snuppede øksen og satte den i hovedet på Torkel.

"Det var det halve løfte, og endnu er ikke alle Jomsvikinger døde," sagde Vagn, og Nordmændene var ved at revne af grin. Og Erik jarl sagde, "Vil du tage imod dit liv, Vagn?" Det vil jeg, sagde Vagn, hvis det bliver for os alle. Lad det så være, sagde jarlen. Vi var tolv, der slap fra stammen med livet.

Vagn kom højt i gunst hos Erik jarl, og også hos Ingeborg blev han godt modtaget, så han fik snart travlt med at realisere Torkel Lairas gods, og ingenting skulle sælges for billigt, så det kom til at tage sin tid, inden han kunne vende tilbage til Fyn.

I slaget ved Svolder i 1000 kæmpede han ved Erik jarls side. Siden blev han stamfar til en den berømte Trugotslægt.

46473480: Storfyrst Vsevolod af Kiev. (1078 - 1093).

Vsevolod var søn af Jaroslav den Vise og Ingegerd af Sverige. De blev gift i 1019.

Vsevolod var fjerde søn og fødtes i 1030. Han var således 24 år, da han første gang stødte sammen med polovetserne og sluttede fred med dem. I 1061 kom de tilbage for at hærge det russiske land. De slog Vsevolod den anden februar under deres fyrste Iskal, og hærgede og plyndrede, før de drog bort.

I 1072 flyttede man de hellige martyrer, Boris og Gleb under stor højtidelighed.

Året efter opstod der strid mellem brødrene og Svjatoslav og Vsevolod holdt sammen imod Izjaslav, der måtte forlade Kiev. Det var Svjatoslav, der forledte Vsevolod.

Det var i 1076, Vsevolods søn Volodimer kom polakkerne til hjælp mod Tjekkerne.

Samme år døde Svjatoslav den 27. december, og i januar satte Vsevolod sig på tronen i Kiev.

I 1077 kom Izjaslav sammen med polakkerne, og Vsevolod gik ud imod ham og sluttede fred med ham i Volyn'.

Den 15. juli slog Izjaslav sig ned i Kiev og Vsevolod tog ophold i Cernigov, hvor også hans nevø Oleg levede men i 1078 stak Oleg af fra Vsevolod til Tmutorokan den 10. april for sammen med sin fætter Boris at hente hedningerne ind i det russiske land, og de gik imod Vsevolod med polovetserne, og de slog Vsevolod ved Sozica, og mange blev dræbt her. Slaget stod den 25. august.

Vsevolod søgte nu til Kiev til sin bror Izjaslav. De kyssede hinanden som russere har for vane, og Vsevolod fortalte alt, hvad der var sket, og Izjaslav trøstede ham og udskrev krigere fra den mindste til den største, altså generalmobilisering. Izjaslav tog sin søn Jaropolk med sig og Vsevolod tog sin søn Volodimer med sig, og de gik til Cernigov, der lukkede sine porte, men Boris og Oleg var der ikke. Volodimer gik til den østre port og huggede porten ind og de brændte den ydre by af, men beboerne var flygtet ind i den indre by.

Så gik rygtet at Oleg og Boris var draget ud imod dem.

De to brødre drog ud imod de unge brushoveder med deres hær, og Oleg blev noget afsvalet og ønskede at forhandle, men Boris var lige hidsig og hovmodig, men kampen var for ulige og først blev Boris dræbt, han som havde pralet så meget, men, da Izjaslav stod blandt fodfolket, kom der pludselig en ridende og ramte ham med en lanse bag skulderen. Sådan faldt Izjaslav i krigen den 3.oktober 1078.

Oleg undkom med nød og næppe med en lille hird til Tmutorokan.

Izjaslav blev bragt ombord i en båd, der sejlede kam til Kiev. Hele Kiev kom ud og gik ham imøde, og de lagde hans legeme på en slæde og kørte afsted med ham. Under sang bar præsterne og munkene ham ind i byen, og man kunne ikke høre sangen for gråd og jammer.

Al denne jammer og klage er næsten ikke til at bære, så lad os glæde os over, at Vsevolod nu blev enehersker i Kiev, og overtog al magt i Rusland.

Sine sønner Volodimer og Jaropolk indsatte ham i hhv Cernigov og Volodimer' med Turov i tilgift.

I 1079 kom polovetserne til Voin', men Vsevolod sluttede fred med dem, og den 2.august dræbte polovetserne deres fører, Roman.

Oleg blev fanget af kozarerne og forvist til kejserstaden. Vsevolod indsatte Ratibor i Tmutorokan.

I 1080 begyndte torkerne ved Perejaslavl' krig mod russerne, men Vsevolod sendte Volodimer imod dem, og han slog dem.

Igors søn Davyd flygtede den 18.maj 1081 sammen med Volodar Rostislavic og de kom til Tmutorokan og tog Ratibor til fange, og annekterede Tmutorokan

I 1083 vendte Oleg tilbage fra Grækenland til Tmutorokan, og han tog Davyd og Volodar til fange og anekterede Tmutorokan. Han henrettede de kozarer, som havde anstiftet mordet på hans bror, og som havde været ude efter ham selv. Davyd og Volodar lod han gå.

Jaropolk havde lyttet til dårlige rådgivere og ville 1085 gå imod Vsevolod. Da Vsevolod fik nys om dette, sendte han sin søn Volodimer imod ham, og Jaropolk flygtede så til Polen og lod sin mor og sin hird blive tilbage. Volodimer indsatte Davyd i Jaropolks sted og medtog Jaropolks mor og hans hird til Kiev. Hans ejendom konfiskerede Volodimer.

Året efter vendte Jaropolk tilbage fra Polen for at slutte fred med Volodimer, og Volodimer tog igen op til ham i Cernigov. Jaropolk slog sig ned i Volodimer', men tog snart derfra og til Zvenigorod. På vejen blev han, mens han lå i sin vogn gennemboret med sabel af en vis Nerađec den 22. november. Da skal Jaropolk have rejst sig op, revet sæblen ud af sig og råbt: Ak, der fik du mig, din skurk.

Jaropolks svende tog ham op foran sig på hesten, og de førte ham til Volodimer' og derfra til Kiev, da Jaropolk var af kongeslægten.

I Kiev gik Vsevolod ham imøde med sine to sønner Volodimer og Rostislav, det var jo hans brorsøn og sønnernes fætter. I følget var også alle bojarerne, metropolitten Ioann, samt munkede og presbyterne, og hele folket i Kiev græd over ham og lagde ham i en marmorkiste i den hellige apostel Peters kirke, som han selv i sin fars tid var begyndt at bygge.

I 1088 indviedes kirken i Vsevolods Mikaelokloster af metropolitten Ivan og biskopperne Luka, Isaija og Ivan, abbed i klostret var dengang Lazar'.

Samme år indtog bulgarerne Murom i rigets østligste hjørne.

I året 1089 blev kirken i den hellige guds moders klosterkirke indviet af metropolitten Ioann, biskoppen i Belogorod, Luka samt af biskoppen i Cernigov, Isaija. Det var mens Jan var befalingsmand for de tusinde i Kiev og mens Ioann var abbed.

Vsevolods datter, Jan'ka rejste til Grækenland og bragte gildingens Ioann med sig som metropolit. Han døde før året var omme. Han var en ulærd mand, jævn og engoldig.

Storkongen Vsevolod, søn af Jaroslav den Vise, dønnese af Volodimer den Hellige, døde den 13.april 1093 og blev begravet den 14., som var torsdagen i den stille uge, og han blev lagt i den hellige Sofias store kirke.

46473482: kong Harald Godwinsson af England. 1022-1066.

Haralds forældre var jarl Godwin Wulfnotsen og Gyda Torgilsdatter, der sammen havde ni børn, som man kender.

Harald var den sidste angelsachsiske konge, og hans søster var gift med Edward Bekenderen, som var den næstsidste. På sit dødsleje overgav Edward Bekenderen sit rige til Harald, skønt han tidligere havde lovet Wilhelm Bastard riget.

På den anden side, var det Edwards sidste vilje, der måtte gælde, og Harald lod sig da også straks udråbe til konge. Der var bare den hage ved det, at han havde svoret overfor Wilhelm af Normandiet, at han ville vige for ham, og paven bandlyste ham for den brudte ed.

Haralds bror Toste var i nogle år jarl af Northhumbria, men vandt aldrig befolkningen for sig, og da der udbrød oprør imod Toste, blev han fyret som jarl og flygtede til hertug Wilhelm af Normandiet.

Da nu Harald, den kækkeste mand i England og den bedste ridder både i gammel tid og i ny, lod sig hylde som konge, fik Toste af hertug Wilhelm et veludrustet langskib, som han gik på strandhugst med i England, til han traf sammen med Harald Hårdråde, der var kommet over fra Norge.

Kony Harald samlede nu sin hær og drog op mod Nord, og ved Stamford Brige mødtes de to hære den 25. september 1066. Det blev et blodigt slag, hvor både Harald Hårdråde og Toste faldt.

Men samtidig var hertug Wilhelm landet i Sydengland med en stor hær af frivillige, og proklamerede sig selv som Englands konge.

I største hast fik Harald Godwinson samlet resterne af sin sejrende hær, og marcherede ned gennem England i ilmarch, en temmelig enestående bedrift.

Harald nåede lige akkurat at få opstillet sin hær i slagorden, da hertug Wilhelms rytteri gik til angreb den 14. oktober, hvor Harald efter en rasende kamp blev dræbt af en pil i øjet og bagefter molesteret, så han knapt kunne kendes.

46473484: Kong Steinkil Ragnvaldson af Sverige, død 1066.

Hans forældre var den svenske høvding Ragnvald Ulfsson den Gamle og den ~~1066~~ ¹⁰⁶⁶ Astrid Njålsdatter.

Med Oluf Skotkonnings søn Edmund den Gamle uddøde i 1060 Ynglingeslægten, og det blev en stedsøn af kong Edmund, den Vestgøtiske jarl Steinkil Ragnvalsson, der annekterede den ledige trone.

Det har været hævdet, at han var gift med En datter af kong Edmund, men som stedsøn, kan han næppe også have været svigersøn, og da vi ikke ved, hvad hun har heddet, glemmer vi hende.

Tusind og seksogtres synes at have været et slemt år for konger, Kong Haraald Godwinson faldt i slag, Harald Hårdråde faldt ligeledes i slag og kong Stenkil af Sverige døde samme år. Han var en ivrig kristen, og det var omkring hans tid, det hedenske tempel i Upsala blev ødelagt, uden at kampen mellem kristendom og hedenskab derfor ophørte.

Kong Steinkil kan altså udmærket godt være dræbt også. Hans mor, Astrid Njålsdatter overlevede ham. Han blev fulgt på tronen af Blot-Sven, der genindførte hedenskabet for en tid, men som blev dræbt af Steinkils søn Inge, der blev konge efter ham.

2

46473504: Hertug Robert af Burgund. (1011-1076).

Roberts forældre var Robert den Hellige, konge af Frankrig og Constance Vilhelmsdatter af Provence.

Robert var den første burgundiske hertug af Capetingerætten. Han blev født o.1011, ægtede 1030 Irmgard Fulcesdatter af Anjou, blev hertug i 1032, giftede sig anden gang i 1033 med Helie af Semur-Brionnais, som han forskød 1048. Han ægtede nu igen Irmgard, som han var for nært beslægtet med, og derfor havde måttet skille sig fra.

Robert døde den 21.marts 1076.

46473508: Kejser Ferdinand den Første af Spanien.(1032-1065).

Ferdinands forældre var kong Sancho den Tredie Major dvs den Store og Nunia/Nunna Elvira Major. Da faderen døde arvede Ferdinand i 1035 Kastilien, idet faderen ødelagde det store samlede rige, han havde skabt, ved at dele det mellem sine sønner. Sønnen, Garcia fik Navarra og Vascongades, Ferdinand fik Kastilien, Gonzalo fik Subrabian og Ramiro fik Aragonien.

Ferdinand udvidede sin magt betydeligt, dels over Portugal, dels over det nuværende Nykastilien og i så høj grad, at han fandt, at han kunne kalde sig kejser over de spanske lande,

Det førte til en diplomatisk strid med kejser Henrik den Tredie af Tyskland.

Ferdinand ødelagde selv Kastiliens førerstilling ved ligesom sin far at dele riget mellem sine tre sønner, Sancho, Alfons og Garcia.

I 1032 ægtede han Sancha af Leon og fik med hende landene mellem Pisuerga og Cea.

Døtrene Urraca og Elvira fik henholdsvis Zamora og Toro og dertil myndighed over alle klostre i de fem riger. De måtte således forblive ugifte, men begge søstre forsvarede deres stater med stort mod og snilde mod alle arabernes angreb.

Urraca var stærkt knyttet til Broderen Alfons, der regerede i Leon, og støttede ham med militær og moralsk hjælp ved enhver lejlighed.

Forresten var Ferdinand en dygtig hersker, der forbedrede de gamle vestgotiske love og forbedrede klostertugten med forskellige reformer.

46473509: Dronning Sancha af Kastilien og Leon.(1032-71).

Hun var datter af kong Alfons den Femte af Leon og Elvira af Leon, der blev opdraget sammen. De blev gift 1008-09.

Sancha Beata blev først tiltænkt et ægteskab med infanten don Garcia, men på selve bryllupsdagen blev han dræbt af misfornøjede adelsmænd.

De spanske kronister roser hende meget for hendes dyder, klogskab og redelighed og retfærdighed og for hendes kærlighed til sine undersåtter.

Hun blev i 1032 gift med Ferdinand, som hun fødte tre sønner og to døtre, og da hun igen blev enke den 27.december 1065 trak hun sig tilbage til klostret San Isidro i Leon og førte et ærbart og eksemplarisk liv resten af sine dage.

46473516: Amadeus den Anden af Savoyen. Greve. (1065/70-1080).

Hans forældre var Humbert den Første med den hvide hånd og Ancilla af Lenzburg i Schweitz.

Ved sit ægteskab med Johanne af Genf erhvervede han Susa, Aosta og Turin. Og af kejseren Henrik den Fjerde fik han et landområde Bugey, vel nok for sin loyalitet.

46473517: Grevinde Johanne af Geneve. (1050 -1065/70).

Hendes far var Gerold af Geneve, greve, bror til pave Leo den Niende.

Johanne ægtede 1065/70 grev Amadeus af Savoyen. Som medgift bragte hun ham Susa, Aosta og Turin.

Amadeus var kejser Henrik den Fjerdes mand og høstede lønnen for sin loyalitet, da han fik landskabet Bugey af kejseren.

VII

46473518 : Greve Guigo den Anden/Wigo af Vienne. (1034 - 1080).

Wigo/Guigo den Anden med tilnavnet Pinguis/den Tykke nævnes første gang 1034. Han var søn af Wigo/Guigo den Første af Vienne kaldet den Gamle.

Wigo den Tykke var gift med Petronille de Royans. Han var den første, der antog titlen, greve af Albon efter et gods, han ejede i Vienne.

I 1070 stiftede han klostret St.Robert-de-Cornillon, hvor han indsattø teologer i Guds Stol. Og sandsynligvis tilbragte han sine sidste dage i dette Kloster.

Wigo den Tykke døde o.1080. Om Petronille har vi ingen oplysninger.

4647520: Raimund Berengar den Gamle den Første.(1023-1076).

Han var greve af Barcelona og hans far var Berengar Raimund den Første, greve af Barcelona. Moderen var Sancia, grevinde af Kastilien, men han fik også en stedmor, Gisela.

Raimund blev født 1023 og efterfulgte sin far den 26.maj 1035 som barn endnu. Tre år efter blev han indviet i sine rettigheder i kirken i Ausona. Han var stadig under formynderskav af sin farmor, Ermessinde, der også fik ham gift medens han endnu kun var et stort barn med Elisabeth(Isabel)af Beziera, der var noget ældre end han. Hun døde i 1050 og den foretagsomme farmor fik ham gift igen med Blanca, som dog snart blev forskudt, da han kom under indflydelse af Almodis de la Marche, der fik tilnavnet jerngrevinden for sine jernhårde metoder til at få sin vilje. Det var kærlighed ved første blik, da hun traf Raimund Berengar, og hun giftede sig med ham før 1054, hvor han og hun er afbildet i en bog side om side.

Raimund Berengar udvidede sit grevskab betydeligt, og i 1074 foretog han en ekspedition helt til Murcia nede i kalifatet Cordova, lidt syd for det område, hvor el Cid havde udstrakt sin indflydelse over.

I 1072 sammenkaldte Raimund Berengar hoffet, Cortés og lod foretage et udvalg af de gotiske og romerske love, som blev til den kataloniske lovbog "los Usatges".

Han døde den 27.marts 1076.

Grevinde Almodis med tilnavnet jerngrevinde, sammen med sin mand. Illumination fra »Liber Feudorum Maior« (1054–55) (Archivo de la Corona de Aragón). Kvinden var på det tidspunkt juridisk såvel som økonomisk ligestillet med manden. Hun kunne endda anlægge sag mod sin mand, idet hun havde ret til at kontrollere sin mands ejendom, som hun blev medejer af ved brylluppet. Desuden havde hun fri dispositionsret over hvad hun selv medbragte i ægteskabet foruden den medgift, hun havde fået. Manden havde i modsætning til hustruen ingen ret til at kontrollere eller disponere over hendes ejendom. Almodis fik tilnavnet »jerngrevinde« fordi hun brugte jernhårde metoder for at forsvare sine interesser og ikke gik af vejen for at tilkæmpe sig grevens bedstemoders og morders rettigheder. Hun havde i forvejen fået greven til at lade sig skille fra sin første hustru. Dertil må man sige, at det havde været den magtfulde Ermessinda, grevens bedstemoder, som havde bortgiftet ham, mens han endnu kun var et stort barn, til en flere år ældre kvinde. Det blev kærlighed ved første øjekast mellem Almodis og greven, da de mødte hinanden ved en tilfældighed i hendes hjem.

46473521: Dona Almodis de la Marche. Jerngrevinden.(1054-71).

Hendes forældre var Bernardo de la Marche og Amelia.

Almodis var temmelig intrigant, og hun skal have haft tre ægtemænd i live på samme tid.

Først havde hun ægtet Hugo af Lezignan, som forstødte hende, så ægtede hun Pons af Toulouse, som også forstødte hende. før 4.november ægtede hun sit livs store kærlighed Raimund Berengar af Barcelona, som var blevet gift bort af sin far-mor, den foretagsomme Ermessinde, men som nu forstødte sin hustrø til fordel for Almodis.

Dona Almodis blev mor til to tvillinger, Ramon Berengar den Anden og Berengar Raimund den Anden, samt døtrene Sancha og Inez.

Raimund Berengar den Første havde en søn af sit første ægteskab med Isabel, der hed Pedro Raimund, som hun havde en alvorlig strid med.

Man mener, at hun ville berøve ham hans førstefødselsret, og det gik så vidt, at Pedro myrdede hende ~~1071~~ 1071.

Raimund Berengar den Gamle den Første døde den 27.marts 1076, og oplevede ikke, at hans tvillingesønner kæmpede om grevskabet indtil, Raimund Berengar denxAnden antagelig dræbte sin bror i en skov mellem San Celoni og Hostalrich, det skete i 1082.

46473524: Hertug Robert Guiscard Tancredson (1015-1085).

Roberts forældre var Tancred af Hauteville i Normandier og Fredesendis. Robert var ældste søn af faderens andet ægteskab. Men der var i forvejen fem sønner af første ægteskab med Moriella.

Med Fredesendis fik Tancred yderligere syv sønner, så hun fødte ialt otte drenge og en pige.

Det begyndte derfor at blive trangt i det store hus. Med de tretten store prægtige drenge var det svært at holde fred i hjemmet, og det var vanskeligt at beskæftige dem.

De blev alle opfostret med alle ridderlige dyder, ~~at~~ ride, at fægte og føre en lanse, men nogen fremtid var der ikke for dem i Normandiet.

Mens normannerne i det store og hele kom fra Danmark, da jo landet lignede det, de kom fra. Så var de, der slog sig ned i Coutance ude mod vest norske, da landet her var klippe og lignede Norge. Mens danskerne kom direkte fra Danmark eller via England, kom Nordmændene via Irland, hvor de ofte havde levet i generationer og antaget irsk navneskik.

Når Robert får tilnavnet Guiscard, må navnet dog vist antages at være på norsk og opfattes som viskarl, eller på dansk Vismand. Han har tidligt gjort sig bemærket ved sin dygtighed.

I tusåndårene var det blevet skik at drage på pilgrimsrejse til Rom eller det hellige land eller nogle af de andre valfartssteder.

Og normannerne var ivrige pilgrimsfarere, ofte i flokke af sikkerhedsgrunde. Og en sådan gruppe havde været i Syditalien, hvor de overværede et angreb af muslimer på byen Salerno, og da de greb ind med glade råb og jog piraterne bort fik de tilbud om at blive lejesoldater, "men disse havde nu travlt med at komme hjem og lovede at give besked hjemme i Normandiet.

De ældste Tancredsonner havde gået og iagttaget, at deres kammeraters arv svandt ind til ingenting ved arvedelinger, og da de nu hørte tilbuddet fra Sydditalien, blev de enige om, at det var nok noget for dem.

De tre ældste, Vilhelm, Drogo (Dreux) og Unfrid pakkede deres ransel hyrede nogle folk og drog til Italien, hvor de gik i krigstjeneste dels i Capua hos Pandolf den Fjerde, dels hos Guaimar den Fjerde i Salerno.

Det varede ikke længe, før de fandt ud af, at Pandulf var en nærig rad, og vendte ham ryggen og gik over til Guaimar, der tog godt imod dem, da de nu allerede havde vundet ry over hele Apulien for deres mod og angrebslyst.

Imidlertid begyndte de miundelige longobarder i Salerno at bagtale Normannerne for fyrst Guaimar, at det var farlige folk, som let kunne finde på at ~~tage~~^{lægge} magten fra ham selv, så, da der kom et tilbud fra Byzantinerne om krigstjeneste på Sicilien under den bysantinske kejsers hærfører, ^{Nar} Guaimar ~~var~~ glad for at slippe fri for dem og grækerne modtog dem med åbne arme.

På Sicilien havde de god fremgang, men grækerne snød dem for deres bytte, som de delte, mens Normannerne forfulgte fjenden, de skaffede sig derfor skibslejlighed tilbage og lod de svigefulde grækere alene tilbage, hvor de snart blev slået af muslimerne.

I Apulien og Calabrien begyndte Normannerne nu at hærge og plyndre de græske områder, og arbejdede nu for sig selv. På den tid manglede de ikke andet end en fast borg, hvor de kunne søge beskyttelse. De byggede sig da selv en borg, som de kaldte Melfi.

Grækerne samlede nu en vældig hær. Tres tusende siges der og udfordrede Normannerne til slag eller flugt. De var selv kun fem hundrede mand, men den græske udsending, der mødte flot til hest, blev forfærdet, da en Normanner med sin næve slog hesten for panden, så den faldt død om.

Grækeren blev hjulpet til hægterne og sendt hjem med en anden hest og med den besked, at Normannerne var rede til at møde dem hvor og hvornår, det kunne passe dem.

I slaget deltog Vilhelm, der havde fået tilnavnet Jernarm sammen med broderen Drogo (Draux), for flere af brødrene var ikke kommet til Italien. De dræbte mange grækere og jog de øvrige på flugt. Mange fjender druknede i floden Olivento.

De besejrede grækere opmuntrede hinanden og samlede en endnu større hær under ledelse af Doukaianos, som kejseren havde sendt dem.

Nær Montepeloso mødtes de nu med Normannerne, som de nu kæmpede modøgere med, men Vilhelm Jernarm havde trediedagsfeber og deltog ikke i slaget, før han så Normannerne vige. Så tog han sine våben og kastede sig som en løve ind i kampen, jog fjendens hær på flugt, og dræbte Doukaianos.

Grækerne befæstede nu deres borge, da de ikke mere turde gå Normannerne imøde i det åbne land, men Normannerne plagede dem på alle måder, huggede deres vingårde og olivenlunde ned, røvede deres hornkvæg, fårehjorde og alle livsfornødenheder, som de fandt udenfor befæstningerne.

Og snart fandt de også ud af at lave maskiner, der kunne nedbryde murene, og jævne fæstningerne med jorden.

Nu kom også nogle af de yngre brødre til Italien, og ligesom de første kom de ikke alene, men i grupper, og de første Normanner følte sig så velhavende, at de delte deres velstand med de nyankomne.

Vilhelm Jernarm blev syg og døde til stor sorg for alle Normanner, for han var rådsnar, våbenduelig, gavmild, velvillig og godsindet, men da jordefærden havde fundet sted under almindelig sorg, overtog den næstældste bror, Drogo herredømmet over hele Apulien. Drogo var en mand, værd at rose i alle ting. Han indsatte broderen Unfrid i borgen Lavel. Robert Guiscard anbragte han i Calabrien og befæstede en borg til ham på et sted, der hed Scribla.

Longobarderne, som altid var troløse gav nu i stilhed Apulierne ordre til på en dag ved forræderi at dræbe alle de Normanner, de kunne komme over. Og den dag faldt Drogo for mordhånd.

Unfrid bemægtigede sig hans len, trængte ind i borgen med de få Normanner, der havde overlevet snigmorderne. Efter lang tids belejring indtog han fæstningen. Drabsmanden og hans tilhængere underkastede han forskellige pinsler og slukkede sin sorg og sin hævnthørst på dem.

Det var i 1042, Robert Guiscard dukkede op i Syditalien. Han var da syvogtyve år gammel, da han klædt som pilgrim rejste over Alperne og ned gennem Italien ledsaget af en halv sned fodfolk, som han havde samlet op på vejen.

Lad prinsesse Anne Komnena præsentere ham, sådan som hun har beskrevet ham i sin bog Alexiaden.

Den her omtalte Robert var en Norman af temmelig rønge stand og kår, han var herskesyg af sind, højest snedig af karakter og rask og djærv tål dåd.

Han var meget hidsig i sit jag efter store mands rigdom og overflod og uimodståelig i gennemførelsen af sine ønsker, thi ubøjeligt og ubønhørligt gik han fremad mod det mål, han havde sat sig.

Henset til legemets egenskaber, da var han så høj af vækst, at han ragede op over de største mænd. Han havde rødlig hudfarve, blondt hår, brede skuldre og klare blå øjne, som, man kunne næsten sige, sprudede ild.

Hvad der naturlig skulle være bredt hos ham, havde tilbørlig bredde, og hvad der skulle være smalt, havde passende smalhed. Han var kort sagt fra top til tå som støbt og drejet, en fuldendt smuk mand. Roberts råde, var, siger man, så stærkt at det kunne kyse mange tusinder.

Ud over krigskunst og våbenduelighed havde han gået i skole og lært astronomi, anstand, levestil, bordskik, kunne udtrykke sig venligt og konversere, kunne give prodrer.

Han smed ikke afgnavede købten på serveringsfadene, men under bordet til hundene, stangede ikke tænder med bordkniven men skar sig en flis af træ, pudkede ikke næse i dugen, men med fingrene, ikke på bordet eller sin sidemand, men skråt bag sig. En nobel ridder som kendes på sin opførelse.

Longobardernes landsomfattende attentat var slået fejl i det store og hele. Hertug Drogo havde de fået, men Normannerne var blevet dygtigere, og flere var kommet til, så nu skrev Longobarderne i hemmelighed til pave Leo den Niende, at det var kirkens land fra gammel tid, og at Normannerne ikke havde nogen ret til pavens gamle magtområde, og situationen var så gunstig, som man kunne ønske sig. Der var ikke så mange Normanner tilbage, og de var ved at blive bløde.

Leo den Niende mobiliserede og fik fra kejser Henrik 700 gardenhøje Allemenner. Mange folkeslag søgte pavens fane, og Leo kunne gå imod de elendige Normanner med en vældig overmagt, og Normannerne opsøgte ham knælende, men blev brysk afvist, Nu var deres tid i Italien omme.

Men, da paven havde nægtet at høre på dem, stod de sammen om at forsvare sig. Med Unfrid i spidsen gik de slagorden og gjorde sig rede til en kamp på liv og død.

Pave Leos sammenbrændte flok flygtede i vild forvirring, men tilbage stod de tyske tropper, Allemannerne og hånede Normannerne og deres hjælpetropper for deres højde.

Paven og Longobarderne havde naturligvis også allieret sig med Byzantinerne, men Normannerne drog gennem bjergene og kom frem for paven, før de to hærener kunne slutte sig sammen, men Normannerne stod sammen. Dem fra Aversa under den unge grev Rikard, Rainulfs nevø og arving og dem fra Melfi under hertug Unfrid og blandt dem Robert med sine Calabresere. Det var selve deres eksistens, der stod på spil. Deres gamle herre Salerno svigtede dem, og det glemte de ikke.

Slaget kom til at stå ved floden Fortore nær byen San Paolo de Civitate. Det begyndte om morgenen den 18. juni 1053. Normannerne havde travlt, afgørelsen skulle falde, før byzantinerne nåede frem.

Pave Leo påstod bagefter, at de var begyndt slaget, før forhandlingerne var afsluttet. Det var jo kun ham, der vandt ved at trække tiden ud.

Angrebet kom hurtigt. I centrum red Unfrid med hovedstyrken, på højre fløj kom Rikard af Aversa og på venstre fløj Robert Guiscard.

Pave Leo nåede knap at meddele sine tropper syndsforladelse, han satte de Allemanniske fodflok i midten og de sammenrødte styrker på fløjene, og de råbte i kor deres Kyrrie eleison, Herre forbarm dig.

Rikard af Aversa huggede sig tværs igennem sin fløj, det var som at skære i frisk ost.

På midten havde Unfrig ingen fremgang, Allemannerne svang deres tohåndssværd med dødsforagt og udholdenhed. På venstre fløjen gjorde Robert sig færdig på et par timer og styrede nu sine ryttere mod Allemannerne. De dannede front også mod ham og gav sig stadig ikke, men da Rikard havde ryddet sine modstandere af slagmarken og angreb Allemannerne fra den tredje side, begyndte det at knibe for dem. Men de blev stående og kæmpede som rasende, og Normannerne hævnedes fornærmelsen fra dagen før ved at fælde de store krigere mand for mand til de allesammen lå døde og døende.

Det mobile rytteri viste sig fodfolket overlegent. De lette våben sejrede over de tunge. Påklædningen var stort set den samme, hjelm og brynje, benskinner med knæbeskyttelse eller jernstrømper af tyk jerptråd strikket ret og vrang og jernsko med spænder.

Dette slag dannede mønster for slaget ved Hastings tretten år senere. Hjelmen var rund som en stor svamp med beskyttere for næse og nakke eller flad foroven og rund som et kakkelovnsrør med spjæld til øjnene og nittet til brynjen. Det var en varm mundering at arbejde i.

Forskellen var bevægeligheden og våbnene, rytternes lanser og lette sværd

Abbed Vilhelm besynger Normannerne således: Hovedløse var de store Allemanner helt almindelige af højde, ikke noget at skrive hjem om.

Nej, Robert Guiscard var hans helt. Ham hylder han:

Herlig i mod og i styrke
 kaster han sig i kampen
 spidder fjenderne med sin lanse
 sender andres hoveder hvirvlende
 fri af deres kroppe
 med hug af sit sværd.
 Lansen i venstre hånd
 sværdet i højre, dobbelt lynende
 afbøder han hvert slag
 og forvirrer sine angribere.
 Tre gange slået af hesten,
 hver gang sprang han i sadlen,
 drevet af ilden i hjertet,
 den flammende higen mod sejr,
 stærk som en rasende løve
 der springer på tarveligt kødkvæg.
 Sådan gav Robert svar
 til den swabiske hord
 med alle midler, nogle fik
 fødderne fjernet ved anklerne,
 andre hænderne med deres våben,
 hovedet kappet af skuldrene,
 her blev en kæmpe åbnet
 fra brystet til bagen.

Fra muren om byen så paven de drøje Allemanner blive hugget
 ned og resten af hæren på flugt. Slaget var tabt og dermed
 krigen. Og for at det ikke skulle være løgn nægtede byen ham
 beskyttelse og jog ham udenfor byporten, prisgivet Normanner-
 ne,

Men nu skete der noget mærkeligt, direkte fra slagets vild-
 skab med blodige våben og forhuggede brynjer, med blodbestæn-
 ket tøj, sår og rifter. De kunne have ydmyget ham, men de
 visten ham endnu en gang respekt og faldt på knæ og bad om
 hans velsignelse.

Han var ikke deres fange, nej, han var deres gæst, deres her-
 re med ret til at binde og løse på jorden og i himlen.

Han rakte sine hænder ud og velsignede dem.

Normannerne var typiske nordboer, hvis de havde svoret en troskabsed, så holdt de den, koste hvad det ville, men man svor ikke troskabsed til sine brødre, og de måtte klare sig selv og selv gøre karriere. Derfor ser vi også, at Robert ikke bliver modtaget med åbne arme som så mange andre, og da lillebror Roger kommer til Syditalien gentager historien sig. Han må selv bane sig vej.

Robert fik anvist den her borg ved Scribla, men det var ikke et sted, der kunne forsørge hans svende, og klimaet var dårligt. Han måtte derfor en tid leve som røverridder, og det var til tider skrældt nok, men tid efter anden fik han bevæbnet Calabreserne og opbygget et hårdført fodfolk, som i slaget ved Civitate bestod sin prøve. Hans folk var imidlertid plaget af Malaria, og han trængte derfor længere ind i landet hvor han befæstede en borg San Marino, men her var ingen mæd at hente, og en dag kom Roberts hushovmester ind til ham og medelte, at der nu ikke var nogen fødevarer mere i borgen og ingen penge at købe for.

Robert kaldte så sine Calabresere sammen til rådslagning, om de vidste nogen skjult dal i området, hvor man kunne finde bytte. Der var nogle, der vidste en fjern, skjult dal, der var vanskeligt tilgængelig, men som man kunne komme til ad en stejl omvej.

Det fortælles, at han sendte Calabreserne afsted og selv forklædt fulgte med, men med den højde han siges at have haft, har han ikke kunnet skjule sig, så det er nok noget vrøvl. De nåede den skjulte dal og blev glædeligt overraskede over byttets mængde og vendte så tilbage i hast, snart forfulgt, så de måtte forsvare sig, men de fik byttet bragt i hus.

Siden udvidede Robert sit herredømme med borgen san Marco, og derved blev han nabo til den befæstede by Bisignano, som han nu ofte måtte forhandle med om grænseproblemer o.lign.

Hovedsmanden i Bisignano var en stor og kraftig herre ved navn Peter af Tira. Han var rig, så Robert begyndte at planlægge, hvordan han skulle få ham i sin magt og få hans penge fra ham. Han afslog at komme ind mellem Peters folk og foreslog, at han og Peter skulle forhandle midt imellem de to befolkningsgrupper.

Da herr Peter var blevet tryk ved møderne med Robert, greb Robert pludselig en dag fat i ham og træk ham, bar ham og trillede ham hen imod sine egne folk, før herr Peders folk blev klar over, hvad der skete, var Roberts folk kommet ham til hjælp, og fælden var klappet i, løsesummen var så godt som hjemme.

Med de mange penge, Robert fik fra herr Peter belønnede han sine trofaste folk, men han lod aldrig Calabreserne i fred, angreb ved nat og dag borgene i Bisignano, Cosenza og Martirano, så de måtte gå i forbund med ham, og yde ham tjeneste og betale skat. Disse aftaler måtte de b^esgle med eder og bestyrke med gidsler.

Da grev Unfrid blev syg og døde, ilede Robert fra ~~Sud~~ Marco til Melfi og blev af ~~kandets~~ stormænd indsat som sin brors efterfølger som greve af Apulien.

Med sin nye større hær drog Robert ned til Reggio, men indså snart, at den ikke ^sstod for fald, så han trak sig tilbage, også da der var uro i baglandet. På hjemvejen sluttede byerne Nicastro, Maida og Canalea fred og overgav sig.

Robert havde ægtet en kvinde af Normannisk æt og gammel berømt slægt. Hun hed Alberada, men da paven i 1059 udsender en bulle om ægtefællers slægtskab og forlanger, at de skal være syv generationer fra hinandens slægt., så turde han ikke sige, at de ikke var for nært beslægtede, så han forstødte Alberada, og ægtede i stedet hertug Guaimars datter Sykelgaita af Salerno.

I Sykelgaita fik han en hustru, der ikke bare passede hus og fødte ham en halvsn^yes børn, hvoraf to eller tre var drenge, men som også blev hans rejsefælle og flere gange deltog i feltslag, sad til hest som en mand, var høj og skuldebred, gerne klædt i r^ustning og hjelm og ferm og stærk i våbenbrug.

Anna Komnena, den bysantinske prinsesse skriver om hende, at hun var en valkyrie, som tit førte krigerne an, og som klædt til kamp var et frygteligt syn. Hun skreg de frygteligste eder og forbandelser, så fjenderne hellere flygtede end vovede sig i kamp med hende.

De mænd der til da havde adlydt ham
 kun på grund af hans våbens vægt
 de adlød ham nu af agtelde for
 Sykelgaitas lombardiske slægt.

Robert vidste nok, hvad han gjorde. Af den ældre bror Godfred blev Robert og lillebror Roger bedt om at komme ham til hjælp med at nedkæmpe modstand i det land, som hedder Chieti, og forhindrede ham i at udvide sine grænser.

Da Godfred nu med sine brødres hjælp havde erobret Guillimaco, vendte Robert og Roger tilbage til Calabrien, hvor de belejrede byen Reggio, som til sidst overgav sig mod at de to mænd, der havde ledet forsvaret af Byen kunne drage bort med deres folk. Robert var ganske vist udnævnt til hertug af Apulien, Calabrien og Sicilien som pavens vasal, men han var så glad for Reggio, at han først da kaldte sig hertug.

Lillebror Roger, der havde gennemgået den samme skole, som Robert havde måttet igennem, var nu blevet accepteret som en værdig bror, og de to sluttede nu forlig. Roger belejrede de borge i Calabrien, som endnu ikke havde antaget Normannerne herredømme, og han fik taget ~~to~~ elleve borge, så der nu kun henstod borgen Squillace ved Messinatrædet, som var besat af Reggios forsvarere.

Roger belejrede nu Squillace og lagde en skanse overfor borgen, som til stadighed kunne holde den under ild, så de til sidst i natten mulm og mørke gik ombord i et skib og flygtede til Konstantinobel, og i 1059 var hele Calabrien undertvunget.

Det var kun på papiret, Robert var hertug af Sicilien, og det pinte ham. Den skulle erobres, koste hvad det ville. I begyndelsen var det Roger, der havde initiativet, men efterhånden arbejdede brødrene godt sammen om erobringen. Historien om Siciliens erobring er en hel bog for sig, så den må vi hellere gemme, også fordi striden mellem de to brødre igen blusser op imens.

Imidlertid var der stadig en torn i øjet på Robert, nemlig den bysantinske by Bari ved Adriaterhavet. Det var en rig og prægtig by, som han måtte have, så hele Apulien kunne være befriet for grækerne.

Hertug Robert lagde an til belejring, men gennem havnen gik til stadighed skibe ind og ud, så byen kunne ikke udsultes. Han lod da bygge en bro af skibe, der var bundet sammen og spærrede fuldstændig for havneindløbet. Og for nu at gøre en lang historie kort, blev både Bari og Sicilien erobret af de stridbare Normanner, og så begyndte Robert at tænke på at erobre det græske kejserrige. og under forsøgene på det, måtte han kæmpe med Venedigs krigsflåde, som han endte med at knuse.

Det var ikke kun mennesker, der plagede Normannerne. Der var også tørke og hungersnød, og ved belejringen af Palermo, blev de hjemsøgt at taranteller i tusindvis.

Gang på gang måtte hertug Robert de Hauteville afbryde sine foretagener for at ile hjem og nedkæmpe oprør i lændene, og det både af hans egne og af de indfødte.

Men han vendte altid tilbage til sin erobringskrig, og da han var sat over til Balkan, lod han sine skibe brænde, så der ikke var nogen vej tilbage.

Og så gav han sig til at belejre Durazzo, som han også indtager. Kejser Alexios Komnenos angreb ham med en stor hær, som Robert besejrede i åben kamp, og Byzanz lå nu åben for ham, men i 1085 blev han syg og døde ret pludseligt. Sykelgaisa sørgede for at han blev bragt hjem til Italien, hvor han blev begravet.

Robert de Hauteville erobrede Syditalien, rystede to kejsereriger og fik af Syditaliens kludetæppe dannet en samfund, der holdt sig stabilt i firehundrede år.

Den stærkeste pave i historie måtte han beskytte mod kejser Henrik den Fjerde, og derfor måtte han erobre Rom og befri pave Gregorius den Syvende, der døde i Roberts lande i landflygtighed.

46473525: Sykelgaita af Salerno. (1040 - 1090).

Hun var datter af fyrst Guaimar (Waimar) den Femte af Salerno og Gemma, grevinde af Teano. Sykelgaita kan staves på fire måder mere: Sikelgaita, Sychelgaita, Sichelgaita og Sigelgaita. Hun mistede sin far, da hun var tolv år gammel, men hendes bror Gisulf den Anden havde allerede aflastet sin far som medfyrste, og han levede endnu i 1077, hvor Sykelgaitas daværende ægtemand brød med ham.

Vi ved ikke, hvornår moderen, Gemma døde. Sykelgaita ægtede 1059 hertug Robert Guiscard de Hauteville til Apulien, Calabrien og Sicilien, som han dog først skulle erobre, dels fra grækerne og dels fra muslimerne. Sykelgaita var nitten år, da hun ægtede Robert, og hun fulgte ham siden på alle hans rejser. Det blev et lykkeligt ægteskab. Hun passede hus og fødte børn, omkring en ti stykker, to eller tre drenge. Hun tog del i store feltslag. Hun sad til hest som en mand, da damesadlen først blev opfundet flere hundrede år efter. Hun var høj og bredskuldret og klædte sig gerne i rustning og hjelm. Hendes lange hår vøjede under hjelmen ned ad ryggen som en fane.

Hun var dygtig i våbenbrug, en ren valkyrie, og under kamp skreg hun de frygteligste eder og forbandelser, så fjenderne hellere flygtede end vovede sig i nærkamp med hende.

En af hendes døtre skulle giftes med en af Bysanz prinser, der hed Konstantin, men hun var så stor og stærk, at han ikke turde komme i nærheden af hende, så hun blev sat i kloster, og det minder om den Ingeborg, der blev gift med Philip August i Frankrig. Hun har også været mindst et hoved højere end sin ægtemand, og det er utåleligt for en konge.

I 1077 havde Sykelgaitas bror Gisulf den Anden gjort sig så umulig i Salerno, at Robert måtte gribe ind. Han belejrede og indtog Salerno til sin hustru, og i 1077 blev Gisulf forjaget, og Robert var fyrste af Salerno.

Sykelgaita havde stor indflydelse på sin voldsomme ægtemand, og hun kom sammen med sønnen Robert til hans dødsleje.

Sykelgaitas børn med Robert var, Roger Borsa, Guido og Robert, Helene, der blev trolovet med Konstantin og kom i kloster, Mabelle, der blev gift med Wilhelm Grantmesnil, Sibille, der ægtede Ebles af Roucy, endnu en datter, som fik Hugo af Este, Mathilde/Mahaud blev gift med Raimund Berengar den Anden og efter hans død med Aymeri den første af Narbonne, Cecilie og Gaitelgrima fik efter tur Dreux Anfoi.

Sykelgaita døde den 15.april 1090 eller måske den 4.september. Hun blev begravet i Monte Cassino.

46473526: Berengar den Anden, vicegreve af Milhaud og Gévaudan.

Hans oprindelse er ukendt. Han nævnes 1060/70, og han var gift med Adele, grevinde af Carlad.

Hendes far var Gilbert den Anden, vicegreve af Carlad og Lodeve.

Mere kan jeg ikke presse ud af den historie

46473527: Gotfred den Første af Provence. (1004 - 1060/61).

Som søn af Wilhelm den Fjerde af Provence og Gerberge af Burgund var han arving til titlen som greve af Provence. Han ægtede o.1040 Stefanie kaldet Fulcia af Marseille.

Om Gotfred er ikke meget at sige, men der er meget at sige Provence, som der er skrevet mange bøger om. Hans hustru hed på fransk Etienne med tilnavnet Douce. Efter at være blevet enke var hun formynder for sin søn Bertrand den Anden i hans mindreårighed.

Hun levede til efter 1100.

46473528: Kong Sancho den Tredie el Major af Kastilien.

Kong Sancho el Major var søn af kong Garcia den Anden Sanctius med tilnavnet Tremulus fordi han altid skælvede under kamp delv om han var tapper nok, og hustru Jimena(Ximena).

Garcia plejede at sige: Mon corps tremble du péril ou mon courage va le porter.

Sancho den Store var født o.965 og døde i februar 1035. Han blev konge af Navarra og Aragonien i år 1000 og forenede distrikterne Sobrarbien og Ribagorza.

Han forstod at udnytte arabernes svaghed efter Almanzurs død i 1008. Han udvidede sine grænser mod syd og forberedte sin intervention i det kristne Spaniens affærer ved at forstøde sin hustru Sancha for at ægte Nuvia(Elvira) af Kastilien. Da hendes far døde 1017 blev han efterfulgt af hendes bror, Garcia Sanchés, som blev myrdet af grev Vela af Alvadas sønner i 1028. Så tog Sancho magten over alle Kastiliens lande, og derpå angreb han Bermudo den Tredie af Leon, men præsterne fremtvang fred. Sanchos ældste søn blev gift med en datter af Bermudo, men straks efter brød krigen ud igen.

Sancho tog hele kongeriget Leon og lod kun Bermudo beholde kongeriget Galicien. Han antog nu titel af konge over de spanske lande, men det enhedrige, han havde skabt, ødelagde han selv ved at dele det mellem sine sønner. Garcia fik Navarra og Vascongades, Fernando fik Kastilien, Gonzalo fik Sobrarbien, og Ramiro, der var søn af hans forstødte hustru fik Aragonien.

46473529: Nunia(Elvira)Major. var arving til Kastilien.(d.1040)

Hendes forældre var grev Sancho Garcez af Kastilien og Urraca NN. Kastilien var dengang kun et grevskab, og han betalte tribut til Almanzur og kunne derfor leve i fred for muslimerne indtil 1002, da han sammen med Leons og Naværras folk stillede op til slag imod Almanzur ved Calatanazor.

Det har vel været lige efter Almanzurs død i 1008, at kong Sancho så mulighederne i det lille grevskab Kastilien, og ægtede Nunia(Elvira) kaldet Major.

Vi har før set, hvordan hendes sønner anklagede hende for utroskab, og hvordan deres halvbror Ramiro den Anden frelste hende, ved at stille op til tvekamp for hendes ære, og til belønning fik Aragonien.

Nunias far Garcia Fernandez der døde 1017/21, i fangenskab i Cordova, hvor Almanzur gav ham en fyrstelig begravelse. Nunias bror opnåede dog at få hans balsamerede legeme udleveret og bisatte ham i San Pedro de Cardena.

Nunia levede til 1040 fem år efter Sancho den Stores død i 1035.

46473531: Grev Bernhard af Conserans, Foix, Bigorre.(981-1036).

Bernhard var søn af Roger den Første den Gamle af Carcasonne, Conserans, en del af Comminges, Rasez, Narbonnois og Toulousin.

Bernhard havde også en del af Caecasonne. Han var stamfar til huset Foix, kalder sig greve i et dokument af 1011, som også hans forældre medunderskrev. Efter faderens død fik han udover de nævnte lande også en del af Toulousin.

Bigorre fik han med sin hustru, Garsinde af Bigorre, der levede endnu i 999, som arving efter Garcias Arnold af Bigorre, der døde 1032.

46473532: Wilhelm den Ottende af Aquitanien. (1026-1086).

Han kaldes også Guido Gotfred, men Wilhelm var en del af hans titel. På grund af for nært slægtskab tvang paven ham til at forstøde sine første to hustruer, Heller ikke den tredje hustru vandt kirkens bifald, men nu blæste han på kirken og paven og hele kleresiet og ægtede i 1068/69) Alde-
rade af Burgund, der fødte ham sønnen, der blev Europas første Toubadur på folkemål, Wilhelm den Unge.

Wilhelm den Ottende var allerede hertug af Aquitanien, da han ved sin bror, Wilhelm den Femtes død også blev greve af Poitou/Poitier, som han blev den Sjette greve til.

Wilhelm den Ottende erobrede Saintonge i 1068, og han kæmpede i Spanien mod Saracenerne. Døde i Chizé og blev begravet i Montierneuf i et prægtigt gravsted, som han havde ladet bygge til munkene i Cluny

46473533: prinsesse Alderade af Burgund. (død efter 1004).

Hendes far var kong Robert den Anden den Hellige af Frankrig. Han var gift tre gange, først med Rozela Berngarsdatter af Italien, så med Berta Konradsdatter af Burgund og endelig med Constance af Provence, men hvem der er Alderades mor, ved vi ikke.

Hendes far var født 970 og kronet 987 som sin fars medregent, han blev enekonge 996, og han fik sit tilnavn egt.den Fromme fordi han byggede så mange kirker og digtede kirkehymner.

Det er mest sandsynligt, at Constance af Provence var hendes mor

46473534: Grev Wilhelm af Toulouse, Albigoise, etc. (1040/45-1093) v

Hans forældre var Pons af Toulouse etc. og Almodis af la Marche, som han forstødte, så hun endte med at have tre levende ægtemænd. Men hun var mor til Wilhelm.

Wilhelm skrev sig foruden til Toulouse, Albigoise, Querci, Lodeve, Perigord, Carcassonne, Agenois og Astarac. I 1061 efterfulgte han sin far som greve af Toulouse etc, 18-20 år gammel. I 1071 overgav han lenet, Lauragais til greven af Barcelona og modtog hans hyldning. Som familiegravsted valgte han klostret Daurade, som han gav forskellige rettigheder. I 1079 var han første gang på pilgrimsrejse til det hellige land, og hertug Wilhelm den Unge af Aquitanien besatte hans land og blev exkommuniceret af Paven.

Begge Wilhelms sønner døde unge, så han efterlod Toulouse til sin bror Raimund, greve af St.Gilles og døde på sin anden pilgrimsfærd til Jerusalem.

Han var først gift med Mathilde af ukendt oprindelse. I andet ægteskab havde han Emma af Mortain, som han ægtede o.1068.

46473602: Foulque l'oison de Vendome. (1011 - 1066).

Han var søn af Odode Nevers, greve af Vendome og Adele af Anjou.

Adele var datter af Foulque den Tredie af Anjou, død 1040, og Elisabeth grevænde af Vendome

46473604: Kong Sven Estridsøn/Ulfsøn af Danmark. (1018 -1076).

Kong Sven var søn af Ulf jarl og prinsesse Astrid/Estrid med døbenavnet Margrethe af Danmark.

Han blev født 1018 i England, hvor han tilbragte sin barndom. Siden drog han til Sverige, hvor hans mor ejede meget gods.

Kong Hardeknud af England og Danmark gjorde ham til jarl i Danmark over Jylland.

Her antog han kongenavn og blev anerkendt efter, at Magnus Olavsson var død 1047.

Det var Sven, der gav den danske kirke en fast organisation, han indsatte bisper i Ribe, Viborg, Århus og Vestervig(Børglum)

Han var flere gange gift, men synes ikke at have haft ægteskabelige sønner.

Mor til Erik Eiegod var Ranveig Tordsdatter af Aurland.

Sven døde antagelig den 29.april 1076.

46473606: Greve Robert den Første Friseren af Flandern. (1035-1093).

Robert Friseren var søn af greve Balduin den Femte af Flandern og hertuginde Adelheid af Normandiet.

Han måtte opleve at Wilhelm Bastard tog over kanalen og erobrede England, og han følte derfor sin nabo Normandiet som en latent trussel. Efter faderens død søgte han da et dynastisk ægteskab for sin datter Edel, som skulle betrygge Flandern i hans tid.

Da hans svigersøn Knud af Danmark blev dræbt i 1086, søgte han en ny alliance, der måtte synes venligtsindet mod Normandiet, idet han bortgav sin datter til hertug Roger af Apulien i 1092, og så døde han den 3. oktober 1093.

46473607: Grevinde Gertrud af Sachsen. (o.1030 - 1113).

Gertrud var datter af hertug Bernhard den Anden af Sachsen og hertuginde Elica af Schweinfurt.

Hun blev født o.1030 ved den tid, da polakkerne trængte ind i Tyskland og blev drevet tilbage af Henrik den Anden.

Hun blev første gang gift i 1050, da den ungarske konge tog sit land som len af Tyskland. Hendes første ægtemand var greve Florentz af Holland, der døde den 28.juni 1061.

Og i 1063 ægtede hun så den unge Robert den Første Friseren af Flandern, der døde den 3.oktober 1093.

Gertrud levede til 1113.

46473616: Kong Harald Hårdråde af Norge. (1015 _ 1066).

Hans forældre var kong Sigurd Syr og Asta Gudbrandsdatter. Da Harald var femten år gammel sluttede han sig til sin halvbror Olav Haraldsson, der netop da kom hjem fra Gardarige, Men efter at Olav var faldet i slaget ved Stiklestad, drog også Harald til Gardarige, hvor han tjente under storfyrsten Jaroslav den Vise af Kiev, men han faldt ikke til i Kiev, så han rejste videre til Miklagård, hvor han fik tjeneste under kejser Basileos den Anden , hvor han deltog i Bulgarkrigene, i paladsrevolutioner ved hoffet, var med Alexios Dalassenos kaldet Karon, i Sicilien og i det hellige land. Meget af det kan bekræftes af græske krøniker, så han må have haft en ret høj officersbestalling, og han synes at have samlet store rigdomme, så store, at han på hjemrejsen kunne bejle til kongedatteren Ellisiv og føre hende med sig hjem til Norden.

I 1046 var han hjemme igen og blev året efter enekonge, da Magnus den Gode døde.

Han lå længe i krig med den danske kong Svend Estridsson, en strid, der i 1066 endte med forlig.

Sit tilnavn fik Harald for sin grusomhed. Det var ham, der lod Ejner Tambeskælver og dennes søn dræbe.

Finn Arnessøn og Håkon Ivarsson fik han landsforvist, dræbte Kalv Arnessøn og forfulgte præsterne.

Han grundlagde Oslo, men i 1066 drog han på vikingefærd til England, hvor han kom til at hjælpe Toste jarl. Her blev de begge dræbt i slaget ved Stamford Bridge, hvor Harald blev dræbt af en pil gennem halsen.

Han havde bygget sit styre også hjemme i Norge på hirden, og hans sindelag belyses gennem disse linjer:

Frem går vi
i fylkingen
brynjeløse
under blå egger.

46473617: Tora TorBergsdatter af Giske. (1025 - 1062).

Toras forældre var Torberg Arnessøn på Giske og Ragnhild Erlingsdatter af Sole.

Harald Hårdråde ægtede Elisiv Jaroploksdatter af Kiev i 1044 og bragte hende med hjem, men i 1048, mens dronning Elisiv endnu levede og Harald var gift med hende, ægtede han Tora, som blev mor til Olav Kyrre. Tora fulgte ham på hans rejser indtil 1062, så hører man intet mere til hende.

Elisiv ~~dæ~~imod fulgte Harald til England i 1066 og så ham dø.

Blev Elisiv bagefter gift med Svend Estridssøn i 1067, eller var det Tora?

46743216: Hertug Otto den Rige af Sachsen.(1075 - 1123).

Otto den Rike var søn af grev Albrecht af Ballenstedt og Adelheid af Weimar-Ørlamünde.

Otto blev født o.1075. I 1083 blev han i Anhalt hyldet som greve af Ballenstedt. Hertug af Sachsen blev han i 1111-12.

Før 1095 ægtede han Elica af Sachsen, der o.1100 fødte ham sønnen, Albrecht(der Bär).

Otto døde den 9.februar 1023.

46743217: Elica af Sachsen: (1080 - 1142).

Elicas forældre var hertug Magnus af Sachsen og Sofie af Ungarn.

Hendes far var den sidste mand af Billungerne.

Elica blev født o.1080, og hun blev gift før 1095 med Otto den Rige af Ballenstedt, der fik Sachsen med hende.

Hun mistede sin ægtemand i 1123. Sin far havde hun allerede mistet i 1106. Moderens død kender vi ikke.

46743218: Grev Hermann den Første af Vinzenburg.(1066-1122).

Hans forældre var Meginhard den Fjerde og Mathilde af Reinhausen. Faderen var greve i Niederaltaisch.

Den 9.september var Hermann greve af Bayern og greve af Windberg og den 26.september 1108 var han greve af Ratilinperg, efter 1109 af Formbach, 1121/22 af Göttweih.

Han optrådte 1109 som greve af Winceburch.

Grev Herman var øjensynligt en, der forstod at rage til sig.

Uvist Evornår ægtede han Hedvig af Assel, der overlevede ham.

46743219: Grevinde Hedwig von Assel. (1075/80-1123).

Vi kender ikke Hedwigs oprindelse, men hun var arving efter den af grevinderne von Assel, som i ægteskab medbragte die Winzenburg als Hildesheimische Lehenantwarschaft und die Asleburg

Forlenede antagelig bisp Udo von Hildesheim, sin nevø Hermann den Første af Windberg med Winzenburg.

Derefter kaldte hendes sønner, Hermann og Heinrich sig von Winzenburg og von Asleburg.

Hendes slægskabsforhold til ærkebispens lader sig ikke fastslå

Hun giftede sig med Hermann den Første von Winzenburg.

46783224: Hertug Henrik den Anden Jasomirgott af Østrig.

Hans forældre var Leopold den Tredie den Hellige og Agnes af Savoyen. Faderen var markgreve af Østrig og døde 1136.

Henrik var markgreve af Østrig og hertug af Bayern, indtil han måtte afstå Bayern til Henrik Løve. Til gengæld fik han det nuværende Øvreøstrig og dette sammen med sit Nedreøstrig forenet til hertugdømmet Østrig og udskildt af sin tidligere afhængighed af Bayern.

Henrik forlagde sit fyrstesæde til Wien og begyndte bygningen af Stefanskirken. I 1147 deltog han i det andet store korstog.

Først var han gift med Gertrud Lotharsdatter, kejser Lothar den Tredies datter.

I sit andet ægteskab fik han Theodora af Bysanz, der var niece af kejser Manuel.

Henrik blev født o.1112 og døde i Wien den 13.januar 1177 efter fald af hesten.

46583225: Theodora Komnenos af Bysanz. (o.1125-1184).

Hendes far var brorsøn af imperator Manuel Komnenos.

Manuel døde 1080.

Theodora var først sin farbror Manuels elskerinde, men blev i 1149 gift med Henrik den Anden Jasomirgott, da han vendte tilbage fra korstog til det hellige land i 1147.

Theodora er sikkert blevet født i det såkaldte purpurkammer, hvor de kejserlige børn blev født. Desværre døde hendes mor i 1133, og en samvittighedsløs farbror misbrugte den unge forældreløse pige. Da den flotte korsridder vendte tilbage fra Kristi grav, var Theodoras far også død i 1143.

I 1157 fødte hertuginde Theodora sønnen Leopold den Femte, der tog den engelske konge Richard Løvehjerte tilfange, da denne havde krænket ham dybt.

46983226: Kong Geisa den Anden af Ungarn. (1130 - 1162).

Han var søn af Bela den Anden den Blinde og Helene af Serbien. Han blev født 1130. Geisa blev konge, da hans far blev blindet i 1141. Hans morbror Palatinen Belos blev hans formynder og regerede en tid i hans navn.

Geisa lod i 1143 talrige Sachsere nedsætte sig i grevskabet Scepuze og flere ander områder i Transylvanien, hvor deres efterkommere har levet i århundreder.

Han giftede sig i 1146 med Euphrosine af Kiev, der var på hans egen alder, så de var begge purunge

4747894: Kong Henrik den Anden af England.(1154-1189).

Han var søn af Geoffrey den Femte af Anjou og Mathilda af Skotland.

Henrik Plantagenet blev født 1133, blev konge af England 1152-89.

Han var en sand jætteskikkelse, en vældig kriger, opfarende og sanselig, men med en stærk kundskabstrang.

Han undgik krig både indenrigs og udenrigs, fordi han indså, at krig er hazard.

Efter drabet på Thomas Becket, som nogle af kongens mænd udførte, måtte han kæmpe med et stormandsoprør både i Frankrig og England. Oprørerne blev støttet af den franske og den skotske konge, men Henrik vandt sejr og fik endda indledt erobringen af Irland.

Han fik aldrig rigtig hold på sine franske besiddelser, for hans sønner gik imod ham, og han døde ydmyget og fortvivlet.

I 1173 blev Thomas Becket kåret af paven til helgen.

4747895: Eleonora af Aquitanien. (1122-1204).

Eleonora var datter af Wilhelm den Niende af Aquitanien. Hendes mors navn kender vi ikke. Faderen var den først kendte trubadur, der har efterladt sig digte.

Eleonora var først gift med Frankrigs konge, Ludvig den Syvende, men han var ikke noget for den muntre trubadurdatter. Jeg troede, jeg giftede mig med en mand, men i stedet fik jeg en munk, sagde hun spottende, og faktisk havde Ludvig været opdraget i et kloster, indtil hans ældre bror døde og efterlod riget til Ludvig.

Under det andet korstog, hvor Eleonora fulgte sin mand, indtraf forskellige episoder, der vanskeligt lod sig forene med kravene til en dronnings sædelige vandel.

Selv om hun var enearving til Aquitanien forstødte han Eleonora ved hjemkomsten.

Henrik Plantagenet var mere tolerant og nok mere uerfaren, da han ægtede den otte år ældre eksdronning to måneder efter hendes skilsmisse fra Ludvig.

Eleonora fik en datter i sit ægteskab med kong Ludvig. Med kong Henrik Plantagenet fik hun fire sønner og tre døtre.

75966388: Duncan den Første, konge af Albany (dræbt 1040).

Han var søn af Malcolm den Anden, der samlede de keltiske småriger, men måtte 1031 anerkende Knud den Stores overhøjhed.

Duncan blev konge i 1034, men blev dræbt af sin hærchef Macbeth i 1040, der selv ^{fuld} under et oprør, der førtes af Duncans to sønner Malcolm og Dunalbain i 1057.

92946954: Kong Svend Tveskæg af Danmark. (963 - 1014).

Svend var søn af kong Haraald Blåtand og Gyrid Olavsdatter af Sverige.

Han blev konge af Danmark i 987. I år 1000 var han også konge af Norge, og lige før sin død var han i 1013 i virkeligheden også konge af England.

Han var først gift med Gunhild Mieskosdatter af Polen. og i sit andet ægteskab havde han Sigrid Storråde af Sverige, der først var gift med Erik Sejrsæl.

92946955: Dronning Sigrîd Storråde: (1000 -).

Hun var datter af Skoglar-Toste fra Gotland, en stor viking og søkriger.

Efter kong Oluf Skötkonungs fødsel blev Sigrîd forskudt af Erik Sejrsæl og bosatte sig på sine godser i Östergötland og Småland.

Mange fyrster friede til hende, bl.a. kong Harald Grense^k, som hun lod indebrænde, og Olav Trygvesson, som slog hende med sin handske i ansigtet og kaldte hende en hedensk kælling, da hun ikke ville lade sig døbe.

Sigrîd svor hævn og rejste et fyrsteforbund imod ham af Svend Tveskæg, Olaf Skötkonung, jarl Erik Håkonsson, som fælcæde Olav ved Svolder.

Hun var først gift med kong Erik Sejrsæl og i andet ægteskab med Svend Tveskæg.

92946960: Storfyrst Jaroslav den Vise af Kiev. (1019-1054).

Jaroslav var søn af Vladimir den Hellige og Rogned' Rogvoldsdatter af Polock. Hende havde han i Lebed', der blev om døbt til Peredslavinoa, og med hende havde han fire sønner og to døtre.

Med sin græske hustru havde han sønnen Svjatopolk, med en tjekkisk hustru havde han Vyseslav, og med en anden Svjatoslav og Mstislav. Med en bulgarsk kvinde havde han Boris og Gleb.

Vladimir var ikke fra begyndelsen Hellig men var hedning og dyrkede afguder. Han havde desuden trehundrede friller i Vysegorod, trehundrede i Belgorod og tohundrede i Berestovo, og han var umættelig i hor.

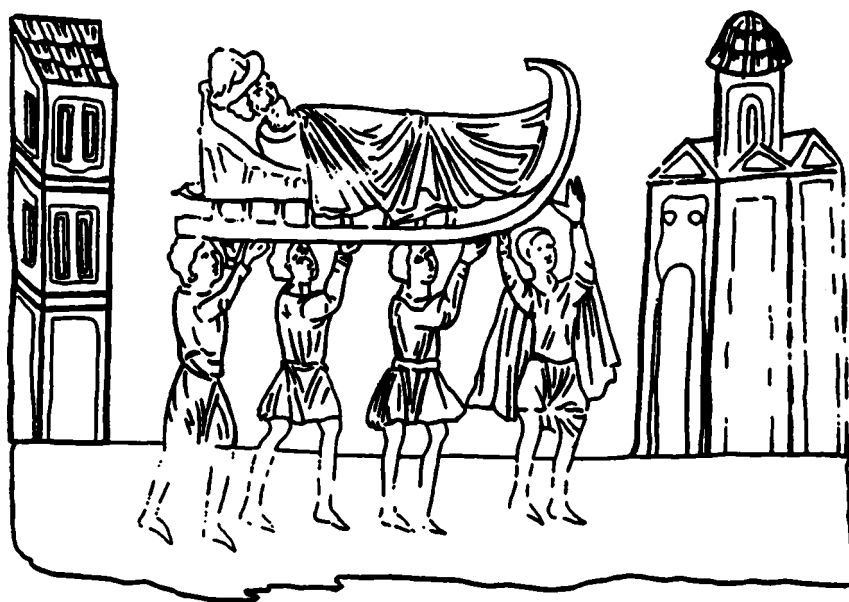
I 988 blev han kristen og græsk ortodoks og lod sig døbe. Han blev gift i Basiléios kirke i Korsun' og fik en søster til kejserne Basileios og Konstantinos, der hed Anna. Han døde 1015.

Året efter gik Jaroslav imod Svjatopolk, der have ladet de to yngste brødre myrde, og de gik i stilling på hver sin side af Dnjepr, og der stod de i tre måneder overfor hinanden uden at turde at gå løs på den anden.

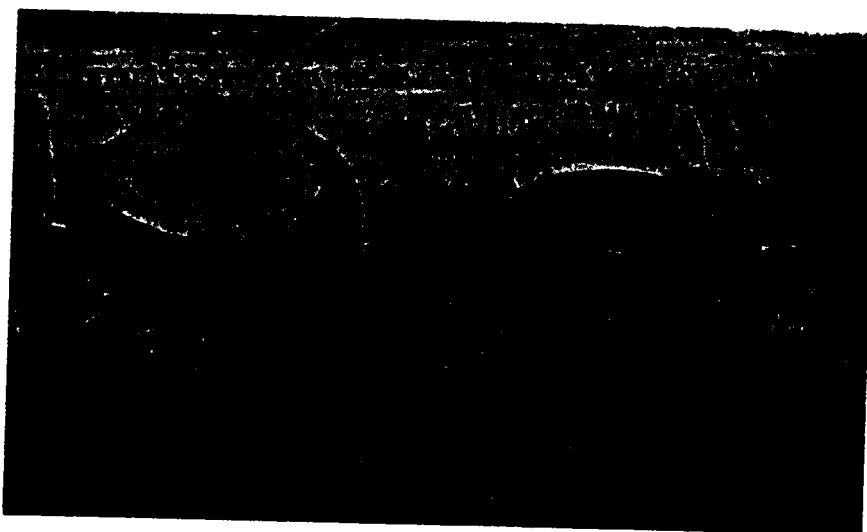
Da kom Svjatopolks hærfører ridende langs flodbredden og hånede Jaroslavs folk. Floden var ved at fryse til og nu gjorde Jaroslavs folk sig klar til at krydse floden.

Svjatopolk lå med sine folk mellem to søer, og hele natten drak de. Om morgenen rustede Jaroslav sin hird, og kort før dag gry satte han over. Da de steg ud på bredden, skød de bådene fra land. Og nu stødte de sammen i en hård kamp. På grund af søen var det ikke muligt for Svjatopolks hjælpetropper at komme ham til undsætning.

Jaroslav trængte dem nu hen imod søen, og når de kom ud på isen, gik de igennem, og Svjatopolk flygtede til Polen, og Jaroslav slog sig ned i Kiev på sin fars og sine forfædres trone.

Den hellige Boris bæres til graven. Traditionel gammelrussisk bisættelse på kane.

Den myrdede Gleb ligger henslængt på bredden.

Først i 1017 nåede Jaroslav frem til Kiev, og samme år brændte kirken.

Året efter vendte Svjatipolk tilbage med en polsk hær anført af Boleslav den Første den Tapre, og Jaroslav måtte flygte til Novgorod, som han havde fået af sin far, da han var prins.

Han ville være flygtet videre over havet, hvis ikke hans hird havde brændt hans skibe, idet de sagde, vi vil endnu gengang tage kampen op med Boleslav og med Svjatopolk.

De gav sig til at indsamle skat, fire mårskind for hver mand og 10 grivny for hver ældste og atten grivny for hver af bojarerne. De hentede så varæger og gav dem skatten, og Jaroslav fik samlet mange krigere.

Mens Boleslav nu sad i Kiev, gav Svjatopolk hemmeligt ordre til at slå alle polakker ihjel i byerne, Det skete, og Boleslav måtte flygte fra Kiev, tog gods og bojarer og hans to søstre med og satte Anastasios fra tiendekirken over godset, da han havde vundet Boleslavs tillid.

Boleslav førte en mængde folk med sig, og byerne ved Cerven tog han til sig selv, hvorefter han kom til sit eget land.

Men Svjatopolk sad som fyrste i Kiev, til Jaroslav tvang ham bort, og han flygtede til pecenegerne.

I 1019 kom Svjatopolk med pecenegerne i et stort opbud, Jaroslav samlede en mængde krigere og gik imod ham ved Al'ta. Han slog lejr på det sted, hvor hans lillebror Boris var blevet dræbt, løftede sine hænder mod himlen og sagde, Min brors blod råder til dig Herre, hævn nu dette retfærdige blod, som du hævned Abels blod på Kain.

Da han havde bedt vendte han sig til sine helgenbrødre og sagde: Mine brødre, skønt I er gået bort herfra i legemet, så hjælp mig nu ved Eders forbøn mod denne brodermorder og hovne fjende.

Og så gik hærene imod hinanden. Begge dækkede sletten ved Al'ta med en mængde krigere.

Det var fredag ved solopgang, da de to hære stødte sammen.

Det blev en kamp så hård som aldrig før set i Rusland. De sloges mand til mand. Tre gange tørnede de sammen, og dalstrøgene flød af blod, men hen under aften sejrede Jaroslav, og Svjatopolk flygtede.

Og under flugten blev han så træt, at han ikke kunne sidde på hæften, og de bar ham på en bære. De førte ham til Bereste, og han blev ved at sige skynde jer, ~~Vil~~ bliver forfulgt.

Folkene sendte vedetter tilbage for at se, om de blev forfulgt, men det blev de ikke. Men Svjatopolk lå i afmagt og sagde: Se, de er efter os, Ah, de er efter os, Løb.

Og han flygtede ud i ødemarker mellem Polen og Tjekkiet og opgav sit liv på grufuld måde der.

Den retfærdige dom var kommet over den uretfærdige. Hans grav er i ødemarken den dag idag.

Men Jaroslav slog sig ned i Kiev og tørrede sveden af panden sammen med hirden efter den vundne sejr.

I 1020 fødtes der Jaroslav en søn, Volodimer.

Året efter kom Brjacislav, Izjaslavs søn og Volodimers sønnesøn til Novgorod, som han indtog, bortførte folkene og deres gods og drog hjem til Polock.

Da han nåede til floden Sodomir' blev han indhentet på den syvende dag fra Kiev. Og Jaroslav besejrede Brjacislav og sendte folkene hjem til Novgorod.

I 1022 kom Jaroslav til Berest'e.

Ved den tid var Mstislav i Tmutorokan ved det Asovske hav og gik mod kasogerne. Da den kasogiske fyrste Rededja hørte det, drog han ud imod ham, og begge hære tog opstilling overfor hinanden, og Rededja sagde til Mstislav: Hvorfor skal vi indbyrdes bringe vore hirder i fordærv, lad os i stedet mødes og kæmpe mod hinanden. Hvis du sejrer, kan du tage mit land, mit gods, min hustru og mine børn, men hvis jeg sejrer, så tager jeg alt dit.

Det gik Mstislav med til, og Rededja sagde, lad os ikke slås med våben, men brydes.

Da de nu havde kæmpet en tid begyndte Mstislavs kræfter at svigte, for Rededja var stor og stærk. Men Mstislav påkaldte Guds hjælp og lovede at bygge en kirke, hvis han vandt.

Mstislav strakte ham da med Guds hjælp til jorden, og tog en khiv frem og stak ham ihjel.

Han gik så ind i hans land og tog ~~alt~~ hans gods og hans hustru og hans børn og lagde skat på kasogerne. u

Og, da han kom hjem lagde han grunden til den hellige Guds moders kirke, som står den ~~dag~~ idag.

Året efter gik Mstislav mod Jaroslav sammen med kozarerne og kasogerne.

I 1024, da Jaroslav var i Novgorod, kom Mstislav fra Tmutorkan til Kiev, men folkene i Kiev tog ikke imod ham. Han drog da til Cernigov og satte sig på tronen der.

Jaroslav var da i Novgorod.

Samme år fik ~~ik~~ overtroen fremgang i Suzdal. Der opstod troldmænd, der påstod, at den og den holdt afgrøden tilbage, og der var stor uro og hungersnød i landet, og gamle mennesker blev slået ihjel.

Alle, der kunne rejste ned ad Volga til bulgarerne for at hente korn og således holde sig i live.

Da Jaroslav hørte om troldmændene, kom han til Suzdal og pågreb dem. Nogle blev jaget bort, andre blev straffet.

Jaroslav vendte nu hjem til Novgorod, hvorfra han sendte bud efter varæger fra den anden side af havet, og Hakon kom med varægerne. Denne Hakon var blind og havde en guldindvirket kappe.

Jaroslav gik nu imod Mstislav med sine lejetropper. Mstislav drog op til Listven' med sine severer og sin hird. Han satte severerne i centrum overfor varægerne og sin hird ude på fløjene og lod varæger og severer hugge hinanden ned, og det blev et forfærdeligt uvejr med lyn, torden og regn. Varægerne blev udmattede af at slå severer ned, og tilsidst flygtede Jaroslav sammen med varægerhøvdingen, der måtte efterlade sin gyldne kappe.

Jaroslav kom til Novgordo, og Hakon drog bort over havet.

Mstislav sendte bud til sin bror. Sæt du dig på din trone i Kiev, for du er den ældste bror, lad så denne side af Dnjepr være min, overfor Kiev.

Jaroslav turde dog ikke vende hjem til Kiev, før de havde sluttet en holdbar fred, så han blev i Novgorod, men håndmænd var i Kiev, mens Mstislav sad sikkert i Cernigov.

I 1024 fik Jaroslav en søn, der blev døbt Izjaslav.

I 1026 samlede Jaroslav mange krigere og kom til Kiev og sluttede fred med Mstislav ved Gorodec.

De delte det russiske land langs Dnjepr. Jaroslav tog vestbredden mens Mstislav fik østbredden, og siden levede de i fred med hinanden. Fejder og uro hørte op, og der blev stor stilhed i landet.

I 1027 blev Jaroslav far til en søn, Svjatoslav.

I 1030 indtog Jaroslav Belzy, og hans fjerde søn, Vsevolod blev født.

Samme år drog Jaroslav imod cuderne, besejrede dem og rejste byen Jur'ev.

Det var ved den tid, Boleslav den Store i Polen døde. Og der blev forvirring i Polen. Folket rejste sig og dræbte biskoper, præster og bojarer, og der var stor uro og forvirring.

Jaroslav og Mstislav samlede en mængde krigere i 1031, og så gik de imod Polen og indtog byerne ved Cerven'. De hærgede Polen og bortførte mange polakker, som de delte, Jaroslav bosatte sine ved Ros', hvor de er den dag i dag.

Året efter begyndte Jaroslav at rejse byer ved Ros'. I 1033 mistede Mstislav sin søn Evstafij.

Da Mstislav i 1036 døde på en jagtudflugt, blev han begravet i den hellige Frelasers kirke, som han selv havde grundlagt.

Mstislav var svær af kropsbygning, med rødt ansigt og store øjne. Han var tapper i krig, godgørende og elskede sin hird. Hans søn havde ikke på gods og var ikke påholdende med mad og drikke.

Jaroslav blev nu eneheriker i hele det russiske land. Han drog nu til Novgorod og indsatte sin søn Vålodimer i den by, han selv havde fået af sin far, da han var ung.

Som biskop indsatte han Zidjata, og ved den tid fødte hans hustru en søn, der kom til at hedde Vjaceslav.

Mens Jaroslav var i Novgorod omringede pecenegerne Kiev. Så samlede han mange krigere, varæger og slovener og kom til Kiev og tog ind i byen.

Nu blev der holdt et grumt slag, til Jaroslav hen under aften fik overtaget, og pecenegerne flygtede til alle sider. Samme år satte Jaroslav sin bror Sudislav i fangehullet og der sad han til efter Jaroslavs død.

I 1037 lagde Jaroslav grunden til den store by Kiev med den gyldne port. Han lagde også grunden til den hellige Sophias metropolkirke, til den hellige Georgs og den hellige Irenes klostre.

Det var under Jaroslav den Vises regering, at Ruslands kultur havde sin første blomstring.

Han beskyttede og udbredte den kristne tro, og der blev mange sortkøjler og klostre.

Han lagde vind på bøger og læste ofte i dem om natten og om dagen. Han samlede mange skrivere og lod oversætte fra græsk til slavernes sprog, og de sammenskrev mange bøger.

Jaroslav udgav også en bog om Russisk ret. Det er ikke kun opbyggelig litteratur, Jaroslav fik oversat. Også gamle evangelier, som ikke er blevet medtaget i den katolske bibel er bevaret gennem hans virksomhed..

Den store by Kiev anlagde han syd for den gamle by Kiev, og den var mange gange større end den gamle. Han befæstede den med kraftige volde og forsvarsværker, og anlagde en nord-syd-gående hovedgade.

Den berømte Sophiakatedral, som blev opført i hans tid, er en af den ortodokse kristenheds største og prægtigste bygningsværker, og der blev bygget på den helt til hans død i 1054.

Jaroslav skrev selv mange bøger, som han nedlagde i Sophiakatedralen. Han udsmykkede den med guld og sølv og kirkekar. Og han byggede også andre kirker rundt om i byer og flækker. Han gav præsterne fast løn af sit eget gods.

I året 1038 drog Jaroslav imod de baltiske jatvinger. året efter holdt han indvielse af faderens hellige Guds moders kirke ved metropolitten Feopempt.

I 1040 drog han ud imod Litauen og det følgende år imod masurerne i både, og igen året efter sendte han sin søn Volodimer imod finnerne, så der var tale om systematiske felttog i retning af Baltikum.

Men i året 1043 sendte Jaroslav sin søn Volodimer imod grækerne, men hans både blev ødelagt af en voldsom storm, så alle skibe havarerede. Da grækerne hørte at russerne havde været på vej i fjendtlig hensigt, drog de ud med fjorten både og fangede de skibbrudne, og mange af dem blev blinde.

1047 drog Jaroslav mod masurerne og besejrede dem og lagde dem ind under sin svigersøn Kazimir.

Jaroslavs dronning, Ingegerd af Sverige døde i 1050 i Novgorod og blev begravet i Sophiakirken der. År 1052 døde Jaroslavs ældste søn Volodimer i Novgorod, og han blev lagt i den hellige Spphia Katedra~~k~~ der, som han selv havde bygget.

Selv døde Jaroslav den vise i 1054, den 17. februar første lørdag i fasten. Han blev 76 år gammel. Hans søn Vsevolod beredte sin fars legeme. Han blev lagt på en slæde og kørt til Kiev. Han blev lagt i en marmorkiste i den hellige Sophias katedral i Kiev, som han selv havde ladet bygge.

Belejring af en by.

Jaroslav den Vises sarkofag i Sofija-katedralen. Kiev.

92946961: Dronning Ingegerd af Sverige. (-995-1050).

Hun var datter af kong Olaf Eriksson Skötkonung af Sverige. Hendes mor kender vi ikke.

O.1010 ægtede storfyrst Jaroslav den Vise Ingegerd, som i Rusland blev kaldt Irene. Hun fødte han syv sønner og tre døtre og levede dels i Novgorod og dels i Kiev.

Hun oplevede bygningen af de store Sophia katedraler i Novgorod og i Kiev og den første store kulturblomstring i Rusland under Jaroslav.

Ingegerd/Irene døde i 1050 og blev begravet i Sophia kirken i Novgorod.

Jaroslav den Vises svenskfødte dronning Ingegerd med sine døtre. Fresco-maleri i Sofjakatedralen Kiev.

Dette er det ældste portræt af en nordisk person.

92946969: Astrid Njålsdatter af Bergthorvold. (1066-).

Hendes forældre var Njål Thorgeirsson til Bergshorðvold i Landeyjar på Island sydvestkyst og Bergthora Skarphedinsdatter.

De havde sammen tre sønner, Skarhedin, Grim og Helge, samt tre døtre, Astrid, Thorgerd og Helga

Njål, hans hustru og deres sønner blev brændt inde i september 1011.

Astrid havde da forlængst forladt Island, og før 1028 blev hun gift med jarl Ragnvald Ulfsson i Västgötaland, som hun overlevede.

De havde sammen sønnen Steinkil Ragnvaldsson, som blev konge af Sverige i 1056.

93486448: Leopold den Tredie den Hellige af Østrig.(1073-1136).

Leopold var søn af Leopold den Anden, markgreve af Østrig og Ida, som vi intet ved om.

Han blev født i Melk den 29.september 1073. Han var høj af vækst og dygtig i alle ridderlige idrætter, men især udmærkede han sig ved sin kyskhed og sin barnlige fromhed.

Han fulgte altid sin fromme fars formaninger og sin lærer, biskop Altmann af Passaus lærdomme.

Leopold blev regent i 1096 og understøttede det første kors-tog under Gotfred af Bouillon med to hundrede mark sølv og et soldaterkorps.

Han kunne ikk selv deltage, da hans land truedes af det ungarske rige.

Med sin fromme gemalinde, Agnes af Tyskland førte han et lykkeligt samliv, der blev velsignet med nitten børn.

Da Leopold og Agnes en dag stod ved et vindue i den nybyggede borg på Kahlenberg, tog vinden ~~at~~ i Agnes' slør, så det blæste bort.

Der, hvor Leopold senere fandt det hængende på en hyld midt i en skov, byggede han klostret Neuburg.

I det hele taget stiftede det fromme par mange kirker og klostre og sørgede godt for folkets dannelse.

Med kraftig hånd holdt han orden i riget og drog ofte imod det røveriske Ungarn.

Han døde den 15.november 1136 og blev begravet i kloster Neuburg.

Han er Østrigs nationalhelgen. Pave Innocens den Ottende kanoniserede ham i 1484.

Da fyrsterne i 1125 i Mainz på rigsdagen i august udså ham til kejser, bad han med tårer i øjnene om at slippe fro dette ansvar. Hans helgendag er den 20.november.

93186449: Prinsesse Agnøs af Tyskland. (1074/75 - 1143).

Hendes forældre var kejser Henrik den Fjerde og Bertha af Savoyen.

Agnøs var først gift med hertug Frederik den Første af Schwaben, der døde i 1105. Hun ægtede da i 1106 Leopold den Tredie af Østrig og fik med ham i de følgende tredive år nitten børn, så hun har næsten stadig gået gravid.

Hendes opvækst var meget stormfuld, idet hendes far stadig lå i strid med paven, med fyrsterne og til sidst med sine sønner.

185893888: prins Bjørn Olavsson af Sverige kaldet Styrbjørn.

Hans far var Olav Bjørnsson, bror til Erik Sejrsæl af Sverige. Styrbjørn blev gift 955/60. Han blev opdraget ved hirden og fik her tilnavnet Styrbjørn den Stærke på grund af sin voldsomhed og ustyrlighed.

Tolv år gammel krævede han en del af Sverige af sin farbror, men Erik Sejrsæl gav han tres skibe mod løfte om, at han så blev borte i mindst tre år.

Han hærgede Østersøens kyster, gik i tjeneste hos kong Harald Blåtand og erobrede Jomsborg. Fra Jomsborg kunne han tvinge kong Harald til at give sig sin datter Tyre til ægte.

Senere drog han til Sverige for at hævne sig på sin brorsøn, men mødte kong Erik Sejrsæl ved Fyisvoldene ved Upsala 982 og blev fældet af kong Erik.

Han skal have set kong Erik drage frem i den gammeldags svinefylking, som han fandt så komisk, at han kastede hovedet tilbage og brast i latter, så han blottede sin hals og derfor blev offer for kong Erik.

185893889: prinsesse Tyre Haraldsdatter af Danmark. (958-1000).

Hun var datter af kong Harald Gormsen Blåtang og Gyrid Olavs-
datter. Tyre blev født o.958 i Jelling og blev opfostret hos
Assur Ågessøn.

Hun skal have været stolt og overmodig. Af sin far havde hun
fået store gårde på Falster, Fyn og Bornholm, men de blev
taget fra hende af broderen Svend Tveskæg.

I 975/80 bortgiftede kong Harald hende til Styrbjørn den
Stærke fra Sverige. Han havde i kong Haralds tjeneste ind-
taget Jomsborg i Venden, men, da han sad der, synes han at
have taget magten fra Harald.

I 982 drog han til Sverige for at vinde riget, men i slaget
på Fyrisvold blev han fældet af kong Erik Sejrsæl.

Da kong Harald var død, myrdet af Palnatoke på Svend Tveskægs
foranledning i 985, giftede kong Svend hende bort til den he-
denske kong Burislav af Venden, meget imod Tyres vilje.
Hun ville ikke have sådan en gammel hedning.

Tyre havde været o.syv år gammel, da bisp Poppo ved ildprøv-
ven overbeviste hendes far om kristendommens styrke og magt,
og hun glemte det aldrig, men Svend var hedning.

På rejsen til Venden blev hun ledsaget af sin fosterfar og
et følge af andæ stormænd og ædle kvinder, Det var høvedsmand
på Jomsborg, Sigvalde jarl, der skulle føre Tyre til Venden.

Kong Svend havde været gift med kong Buris datter, prinsesse
Gunhild, der var død, og aftalen var, at Tyre skulle have
dronning Gunhilds medgift i Venden, og kong Svend tog så hen-
des gårde i Danmark.

Da Tyre kom til Venden holdt kong Buris et stort bryllup,
men Tyre nægtede at spise og drikke noget blandt hedninger.
Hun var hos kong Burislav i syv dage, så flygtede hun med
sin fosterfar Assur ind i skoven, og videre til Danmark, hvor
de ikke turde blive for kong Svend, og så for de til Norge,
hvor den kristne kong Olav Trygvessøn regerede.

Nok var kong Buřislav en gammel hedning, men han havde kun behovet syv nøtter til at gøre Tyre gravid, med en datter, som hun lod døbe med navnet Gunhild.

Hos kong Olav gjorde Tyre rede for sin vanskelige stilling og, vi ved ikke, hvor længe hun var undervejs, men hun gjorde et godt indtryk på kong Olav, der friede til hende.

De blev gift i 998, men Tyre var flov over, at hun intet medbragte i sit ægteskab, da hendes gods lå i Venden.

Tyre var som nævnt stolt og ærekær, så hun plagede kong Olav om at drage til Venden og kræve hendes ret, og hun håned ham, fordi han ikke turde rejse gennem de danske farvande.

Og i jubelåret 1000 udskrev han ledingsflåden. Som kristen har han ansat det som et lykkeligt år til færd.

Det kunne naturligvis ikke gå upåagtet hen, at hele den norske ledingsflåde sejlede ned langs norske kysten og gennem de danske farvande, og kong Olav havde samlet sig mange fjender, der ved rygter om sejladsen samlede sig fra alle de nordiske lande.

Det var kong Svend Tveskæg, der lod jungkættrommerne gå. Hans jarler eller bryder iagttog passagen af den norske flåde og sendte bud til den svenske kong Olav Skotkonung og til norske jarler, jarl Hakons sønner, Erik og Svend, der alle havde hævnkræ på den norske Olav.

De samlede sig med deres flåder ved øen Svold, som man ikke kan identificere, men som må have været stor, for at skjule den store flådesamling. Det var måske Amager.

Vi kender alle den spænding, de var grebet af, da nordmændene dukkede op, og alle de gæt på Ormen hin lange, de kom med. Også den norske selvglæde overfor de to andre nationer blev slået fast. Det var kun nordmændene, som kunne bestige Ormen hin lange.

Men det var danskerne, der angreb først, selv om de blev slået tilbage, og kong Olav Trygvessons krigere var udmattede, da tænnen kom til nordmændene til at angribe.

Vi kender også enden på historien om kong Olavs død den 9. september 1000, men det er ikke så kendt, at prinsesse Tyre af Danmark, dronning Tyre af Borge blev hentet frem fra bunden af Ormen hin lange, og døde den 18. september, måske i virkeligheden henrettet af kong Svend, måske død for sin egen hånd, stolt som hun var.

Tyre efterlod sig børnene, ^{stjernhild,} der efterlod sig to sønner, og Harald Olavsson, der døde år 1000 med Tyre.

18589322: Storfyrst Vladimir den Hellige af Kiev.(980-1015).

Vladimer var søn af Svjatoslav den Første og hans tjenerinde Matuscha og var Svjatoslavs yngste søn.

Vladimir var i begyndelse langt fra at være hellig. Hans forbrug af kvinder var legendarisk. Ligesom Hakon jarl hentedede han gode mænds hustruer for en nat eller et par dage, men han havde også friller: tre hundrede i Vysegorod, tre hundrede i Belgorod og to hundrede i Berestovee, og han havde fem hustruer: en polsk, en græsk, to tjekkiske og en bulgarsk. Han var umættelig i hor. Han lod føre gifte kvinder til søg og skændede jomfruer, han var omtrent som kong Salomon, der havde syv hundrede hustruer og trehundrede friller.

I 981 drog Vladimir mod polakkerne og indtog byerne Peremysl, Cerven og andre, der nu hører til Rusland.

Samme år besejrede han vjaticerne og pålagde dem skat.

I 982 begyndte vjaticerne krig, og Vladimir gik imod dem og besejrede dem for anden gang.

Året efter angreb han jatvingerne og besejrede dem. Så drog han hjem til Kiev og ofrede til afguderne sammen med sine mænd, men de ældte og boljarerne sagde: Lad os kaste lod om en yngling og en jomfru, som skal ofres til guderne.

Der var en kristen varøger, der havde en gård i byen. Han var kommet fra Grækenland. Han havde en søn, som var smuk på legeme og sjæl. På ham faldt loddet.

De ældste gik så til faderen og sagde; Loddet faldt på din søn, han skal ofres til guderne. Varøgeren svarede: Det er ikke guder, men træ, idag er de til, imorgen rådner de. De spiser ikke, de drikker ikke og taler ikke, men de er gjort af hænder i træ.

De ældste gik hen og sagde det til folket, der tog våben og gik mod varøgerens hus og råbte op og huggede svalegangen ned under ham og sønnen, og således slog de dem ihjel.

Gudebilleder af sten og træ fra de hedenske russeres tid.

I 984 gik Vladimir til angreb på radimicerne. Han sendte sin hærfører Ulvehale i forvejen og besejrede dem ved floden Pescana, derfor har russerne det mundheld, at folkene fra Pescana flygtede for en Ulvehale.

Radimicerne var af polsk afstamning, de var indvandret og havde slået sig ned her. De betaler skat til Rusland og de kører ægtekørsel (den dag i dag).

Vladimir gik til angreb på Bulgarene sammen med sin morbror Dobrynja, de drog af i både, og torkerne førte ham med sig langs bredden på heste, og han besejrede Bulgarene. Og Vladimir sluttede fred med Bulgarene, og de tilsvor hinanden fred og troskab.

Bulgarene sagde: så længe skal der være fred imellem os, indtil sten begynder at flyde, og humle at synke tilbunds. Så vendte Vladimir tilbage til Kiev.

I 986 kom der Bulgare til ham af Muhammeds tro og sagde: Du er en vis og forstandig konge, men du kender ikke loven. Du skal kende vores lov og tilbede Muhammed.

Og Vladimir spurgte dem ud om Islam, og selv om de lovede ham halvfjerdsindstyve skønne kvinder i Paradis, så var han utilfreds med, at han ikke måtte spise svinekød og ikke måtte drikke vin og spiritus.

For russerne er det en glæde at drikke, det kan vi ikke undvære, var hans konklusion.

Så kom tyskerne og sagde, at de kom fra paven. De krævede faste. Jeres spise og drikke skal være til Guds ære. Men det ville Vladimir heller ikke gå ind på. Gå hjem igen, thi dette har vore fædre ikke villet antage.

Nu kom så jøderne og sagde, at de havde hørt, at Vladimir var blevet opsøgt af Bulgarene og af Tyskerne. Nu fremlagde de deres tro for Vladimir, men, da de indrømmede, at de var blevet forjaget fra deres land, fordi de havde fortørnet Gud, smed Vladimir dem ud. Han sagde: Mener I, at vi skal finde os i det samme.

Men nu kom så grækerne med deres evangelium, og det faldt bedre i Vladimirs smag, og han lod sig omvende til den ortodokse kristendom.

Men Vladimir spurgte først missionærerne grundigt ud, før han lod sig døbe, men han ville vente lidt og sendte missionærerne bort.

I 987 sammenkaldte Vladimir sine boljarer og ældste og fortalte om de forskellige missionærer, og boljarerne og de ældste sagde, at det var klart, at ingen ville spotte sin egen religion, men nok de andres. Deres råd var, at han skulle sende folk ud at spionere hos de forskellige, hvordan de forrettede deres gudstjeneste, og han valgte ti mænd, som han sendte ud for at kontrollere sagerne.

Da de kom tilbage aflagde de rapport over deres oplevelser i de forskellige lande, og de var enige om, at det var hos grækerne, Gud dvælede, deres gudstjeneste overgik langt de andre folks, og de kunne ikke glemme al den skønhed, de der havde set. Og de sagde, at Vladimirs bedstemor Olga havde valgt netop denne kirke, hvor hun var blevet kanoniseret.

Vladimir ville så vide, hvor han skulle modtage dåben, og de svarede; Hvor de vil.

I 988 drog Vladimir til angreb på den græske by Korsun, og folkene lukkede sig inde i byen, men Vladimir indesluttede byen, og han begyndte at bygge en rampe op ad bymuren, men folkene gravede sin ind under bymuren og fjernede jorden, så hurtigt, den blev kastet på rampen.

Inde i byen var en forræder, der med en pil sendte Vladimir besked, at han kunne spærre byens vandforsyning. Så overgav byen sig. Vladimir gik ind med sin hird, og han skrev til kejserne Basileios og Konstantinos, at han havde taget deres berømmelige by, og hvis I ikke sender mig jeres jomfruelige søster, vil jeg også tage kejserstaden.

Kejserne svarede, at det sømmer sig ikke en kristen at give sin søster til en hedning. Hvis du lader dig døbe, skal du få hende og det evige liv i tilgift. Og Vladimir svarede de kejserlige sendebud, at han ville lade sig døbe.

Den unge kejsersøster hed Anna, og hun ville ikke rejse til Rusland, det var ligesom at rejse i fangenskab, sagde hun, jeg vil hellere dø her.

Kejserne sagde: Vi håber, at Gud ved din hjælp vil omvende det russiske land, og du vil befri Grækenland for en grim krig. Ser du ikke hvor meget ondt, russerne^{er}. Hvis du ikke rejser nu, vil de gøre det samme mod os.

De satte hende i skibet til Korsun, og hun kyssede grædende sine slægtninge og drog over havet til Krim, og folket i Korsun kom ud og bøjede sig dybt for hende, førte hende ind i byen og installerede hende i paladset.

Nu var Vladimir blevet syg på øjnene og kunne intet se. Han var meget nedslået og vidste ikke sine levende råd. Da sendte Anna bud til ham, at så snart han blev døbt, ville han slippe for dette onde.

Vladimir blev glad og gjorde forberedelser til sin dåb. Han blev undervist af bispem i Korsun og af Annas præster, og så blev han døbt. Så snart bispem lagde sin hånd på ham, fik han synet igen, og han lovede Gud og sagde: Først nu har jeg lært den sande Gud at kende.

Og da hans hird hørte dette, lod mange sig døbe.

Dåben fandt sted i den hellige Basileios kirke på torvet i Korsun by.

Og den dag i dag står Vladimirs palads for enden af kirken, Annas palads står bag alterrummet.

Efter dåben førte han kejserdatteren til vielse, og hun blev hans sjette hustru.

Han gav hele byen Korsun tilbage til grækerne som brudepris, men forinden tog han relikvierne af Basileioskirkenes helgener, samt kirkekarrene og helgenbillederne.

Så rejste han en kirke på den høj borgerne havde lavet af den jord, de havde gravet ud under rampen. Så drog han til Kiev.

I Kiev befalede han at alle afgudsbilleder skulle omstyrtes, hugges itu eller brændes. Perun må have været hovedguden, for han fik særbehandling. Han blev bundet til halen af en hest og slæbt ned til bækken Rucaj, men tolv mand slog ham med stokke.

Derpå blev han kastet i Dnjepr, og han blev overvåget, så hvis han drev i land et sted, skulle han skydes ud igen, til han var drevet forbi vandfaldene.

Derpå sendte Vladimir bud rundt i hele byen med besked, at den der ikke næste morgen indfandt sig ved floden, skulle være hans fjende.

Om morgenen kom Vladimir ned til Dnjepr med præsterne, hvor en utallig menneskeskare havde samlet sig. De gik ud i vandet, nogle til halsen, andre til brystet, nogle holdt småbørn, mens præsterne holdt bøn.

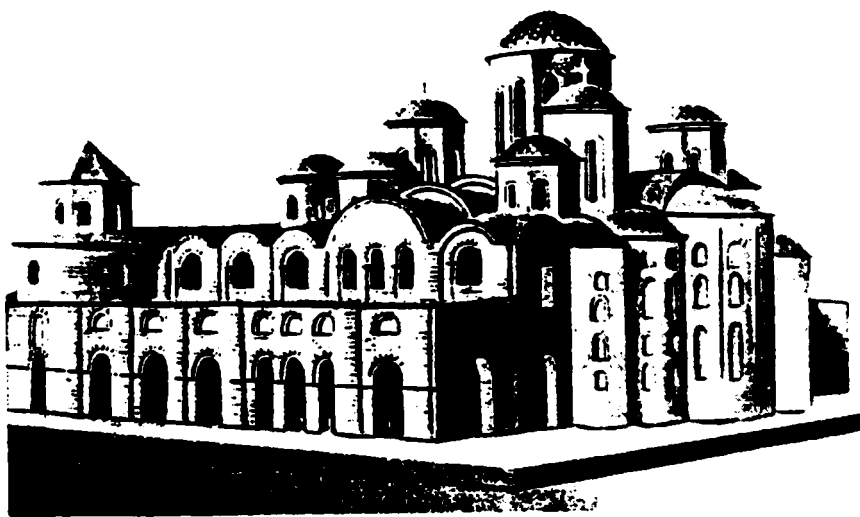
Da folk var blevet døbt, gik de hver til sit hjem, og Vladimir glædede sig, så op mod himlen og bad Gud hjælpe sig imod djævelen. Og derpå befalede han at der skulle tømres kirker, der skulle stå, hvor før afgudsbillederne havde stået. Og den hellige Basileios' kirke kom til at stå på den høj, hvor før Perun havde sin plads.

Og han lod opføre kirker rundtom i byerne og gav dem præster til belæring og dåb.

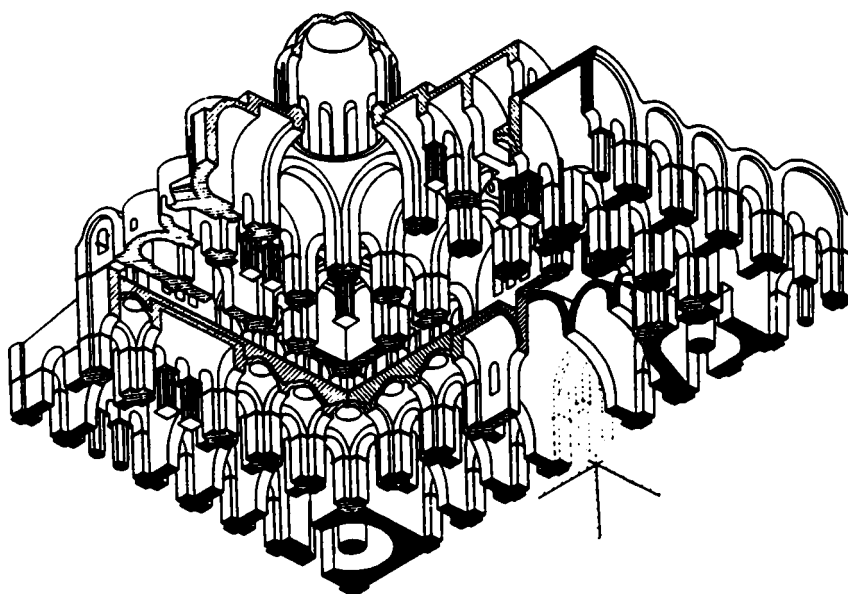
Fornemme folks børn blev sat til boglig lærdom. Og hans tolv sønner blev installeret i hver sin by. Vyseclav i Novgorod, Izjaslav i Polock, Svjatopolk i Turov, Jaroslav i Rostov. Da Vyseslav døde i Novgorod indsatte Vladimir Jaroslav i Novgorod, Boris i Rostov, Gleb i Murom, Svjatoslav i derevlanernes land, Vsevolod i Volodimer, Mstislav i Tmutorokan. Og han begyndte at grundlægge byer omkring Kiev langs Desna, Oster og Trubez og langs Sula og Stugna, og han begyndte at udskrive fornemme folk til at befolke disse byer.

Han havde da krig med pecenegerne, som han besejrede.

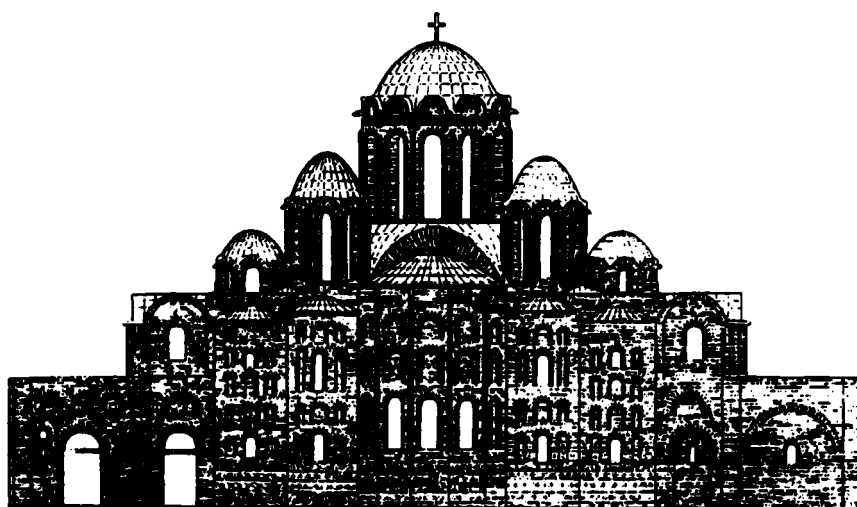
Fra 989 levede Vladimir efter kristen lov, og han besluttede at bygge en kirke for den hellige Gudsmoder og sendte bud efter mestre fra Grækenland, og da bygningen var færdig lod han kirken udsmykke med helgenbilleder og betroede den til bisp Anastasius fra Korsun, og han lod præsterne fra Korsun gøre tjeneste i kirken, og de fik alt, hvad han havde taget i Korsun, både helgenbilleder, relikvier, hellige kar og kors.

Sofija-katedralen i Kiev, 11. årh. Rekonstruktion af kirkens oprindelige udseende.

Konstruktionen i Sofija-katedralen, Kiev.

1 0 1

Sofija-katedralen i Kiev set fra øst.

I 991 grundlagde Vladimir byen Belgorod og flyttede folk derhen fra andre byer, og han samlede mange mennesker der, for netop den by holdt han meget af.

Året efter gik han til angreb på ^Ychorvaterne, og da han kom tilbage fra denne krig, var pecenegerne ankommet på den anden side af Dnjepr fra Sula.

Han rykkede straks ud imod dem og mødte dem ved Trabez ved vadestedet, hvor Perejaslavl nu ligger, men begge parter blev stående på hver sin side af floden og turde ikke idd-lade sig på kamp.

Så red pecenegeryrsten frem og udfordrede russerne til en tvekamp, som skulle afgøre, om der skulle råde krig eller fred i tre år.

Da russernes mand kom frem foran fronten blev han til grin, for han var kun af middelstørrelse, men han kvalte pecenegernes mand med sin næver, og smed ham fra sig, og der blev en stor råben blandt pecenegerne, der flygtede, men blev forfulgt af russerne og hugget ned i stort tal.

Vladimir grundlagde en by ved vadestedet og kaldte den Perejaslavl efter den unge mand, som han gjorde til en stor mand sammen med hans far.

Vladimir vendte tilbage til Kiev med sejr og ære.

I 996 var Vladimirs kirke færdig. Han gik ind i den og bad til Gud, og så sagde han: Til denne hellige Guds moders kirke skænker jeg en tiendedel af mit gods og mine byer, og i kirken lod han nedlægge et beediget gavebrev. Og om nogen bestrider det^{te} skal han være forbandet.

Vladimir udleverede tienden til bisp Anastasios fra Korsun, gjorde en stor fest for boljarerne og byens ældste, og han uddelte meget gods til de fattige.

Men samme år kom pecenegerne til Vasil'ev syd for Kiev, og Vladimir rykkede ud imod dem med en lille hær, og i sammenstødet kunne han ikke holde stand, men flygtede og måtte skjule sig under en bro, og her lovede han at rejse en kirke i Vasil'ev, hvis han slap fra pecenegerne.

Da Vladimir havde delt gaver ud til alle de trængende, kom han i tanker om de svage og syge, som ikke selv kunne komme til uddelingen. Så lod han indrette en vogn, som man læsede med brød, kød, fisk og forskellige grøntsager, og ande med mjød og "kvas". Og dem lod han køre rundt i byen.

Han levede nu også i fred med de omboende konger: Boleslav i Polen, Stefan i Ungarn, Andrich i Tjekkiet osv. Men på den tid var røverier begyndt at tage overhånd, for Vladimir var bange for at synde, hvis han straffede dem.

Bisperne sagde, at det var hans pligt at straffe røveri, og Vladimir indførte dødsstraffen i sit rige.

I 997 drog Vladimir til Novgorod efter rytteri, som han skulle bruge mod pecenerne, for der herskede konstant krig med dette folkeslag, og da de fik nys om, at Vladimir var borte, belejrede de Belgorod og lod ingen komme ind eller ud af byen, og snart blev der hengersnød i staden.

Borgerne i Belgorod brugte en list overfor pecenerne, der skulle narre dem til at tro, at de havde mad nok og kunne brødføde sig selv i byen. Så brød de op og drog hjem til sig selv.

År 1000 døde både Vladimirs hustru Rogned' og hans mor Malfred.

I 1001 døde hans søn Izjaslav, og i 1003 hans sønnesøn Izjaslavs søn Vseslav.

I 1007 overførtes relikvierne fra Korsun til den hellige Guds moders kirke i Kiev.

Vladimirs græske dronning Anna døde 1011.

I 1014 forberedte Vladimir sig til et straffetog mod sin søn Jaroslav i Novgorod, men så blev han syg. Da pecenerne nu igen angreb Rusland, sendte Vladimir sin søn Boris imod dem.

Vladimir døde den 15. juli 1015 i Berestova. Han blev firet ned gennem gulvet i huset og lagt på en slæde, der kørte ham til den hellige Guds moders kirke

Volodimer indfører dødsstraffen 996.

Den døde kong Volodimer fires ned fra svalen 1015.

185893938: Njaal Thorgairsson til Bergthorsvold.(1004 - 1010).

Njaal var en navnkundig islands høvding, der især var kendt for sin lovkyndighed og sin evne til at skabe forlig mellem stridende parter i et land, hvor efters hævmord var mest almindelig. Hans far hed Torgeir, moderen hed Asgerd Askelsdottir og de levede med deres børn på Bergtorshvaal.

Njaal var en besindig og retskaffen mand, og hans hustru var den trofaste og stolte Bergthora, der fulgte ham i døden. De levede i en storfamilie med deres tre krigerske sønner og en datter og svigersønnen Kåre og deres barnd, Thord. Deres gård lå på den vestlige sydkyst af Island, hvor græsgangene var bredest.

Den anden hovedperson var den ridderlige helt Gunnar, som var gift med den smukke, men hensynsløse og hævngherrige Halgerd, der til sidst voldte sin mands død ved at nægte han et hårlok til buestreng.

Der opstår nu forviklinger mellem Njaals sønner og Halgøeds slægt, som Njaal får forligt ved at tage Høskuld til foster-søn.

Senere, da Høskuld har stiftet eget hjem stifter ondsindede mennesker splid mellem Høskuld og Njaals sønner, der dræber Høskuld.

Der samles nu en mægtig hævngruppe under anførsel af den østlandske høvding Flose, der indeslutter Bergthorsvaal og brænder familien i ønde. Njaal og Bergthora for tilbud om at komme ud, men de vil ikke overleve deres sønner og går i seng under et stort okseskind, og da dødes barnbarnd Thord ikke vil overleve sine bedsteforældre, går han også i seng mellem de to gamle.

Der var kun en, der undslap ilden, svigersønnen Kåre, der nægtede at søge forlig med mordbrønderne, og gjorde lyst i deres rækker, og sagaen er meget udførlig om, hvordan folks død bliver eksekveret.

Den ene af Njaals sønner forsøgte at undslippe forklædt som kvinde, men blev opdaget og hugget ned.

En af de ting, som kunne hidse Njals sønner op var, når fjerner hånede dem for deres fars skægløshed. Det kom til at koste adskillige livet.

Det var især sønnen Skarphedin, der var en skrap drabsmand. Han nævnes flere gange for sit barske udseende.

Da sagaen først er skrevet næsten tohundrede år efter mordbranden i 1010, har skribenden ikke kendt Astrid, der var gift med en svensk stormand, Ragnvald Ulfsson.

LITTERATUR jeg har anvendt til dette bind.

- Altamira, Rafael: A History of Spain, 1949.
Banniza v. Bazan, Heinrich og Richard Müller: Deutsche Geschichte in Ahnentafeln.
Brenner, S. Otto: Nachkommen Gorm des Alten.
Bricka, C.F.: Dansk biografisk Lexikon I.-III. udg.
Bugge, Mogens: Vore Forfedre, 1939.
Foss, Grethe: Anna Komnena, 1981.
Funck-Brentano: Frankrigs oprindelse, 1925.
Funck-Brentano: Middelalderen i Frankrig, 1926.
Jeanroy, Alfred: Les chansons de Guillaume IX, 1927
Jepsen, Hans Lyngby: Korset og Nymånen, 1986.
Komnena, Anna: Alexiade, 1879-80.
Kosary, Dominicus: Ungerns Historia, 1944.
Königsfeldt, J.P.F.: Genealogiske Tabellen, 1910.
Labande, Edmond Rene: Histoire du Poitou, du Limousin et les Pays Charentais.
Lewis, Archibald R.: The Development of Southern France and Catalan Society, 1965.
Malaterra Godfred: Normannernes bedrifter i Syditalien, 1981.
Moncreiffe, Iain: The Highland Clans, 1967.
Montague-Smith, Patrick W.: The Royal Line of Succession Nestors Krønike. Beretningen om de svundne år, 1983.
Rahbek, K.L.: Haandbog i den europæiske Statshistorie, 1805.
Rud, Mogens: Bayeux-Tapetet og slaget ved det grå æbletræ, 1974
Snorre Sturlason: Kongesagaer, 1900.
Southern, R.W.: Ridder og Klerk, 1962.
Vilhelm af Jumieges: De normanniske hertugers bedrifter.
Vilhelm af Poitiers: Vilhelms Erobrerens liv.
Österberg, Ulla: Rosor och Riddare, Politikens Danmarkshistorie, 1962-66.
Grimbergs Verdenshistorie, 1958-61.
Diccionario de Historia de Espana 1-3, 1968.

Michael Baigent, Richard Leigh og Henry Lincoln: Det hellige blod og den hellige Gral. Mysteriet om Tempelherrene og Jesu efterkommere, 1982.